

CANONUL CANONIZĂRII ȘI PĂRINTELE ARSENIE BOCA

Poate fi canonizat? După Sfinții Părinți răspunsul este: NU!

I. CUPRINS	1
II. POATE FI CANONIZAT PĂRINTELE ARSENIE BOCA?	0
1. În Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit	0
A) CANONUL CANONIZĂRII	0
B) E PĂCAT A JUDECA PE CEL PROPUȘ LA CANONIZARE SAU PE CEL CANONIZAT DINTR-O EROARE?	0
C) POT GREȘI BISERICILE ORTODOXE DE RĂSĂRIT LOCALE (INCLUSIV ÎN CANONIZAREA UNUI OM)?	9
D) PRESIUNI POLITICE (PRIN MASS-MEDIA) PENTRU CANONIZARE	34
E) PRESIUNI POLITICE PUBLICE (PRIN INSTITUȚIILE ADVERSARE SFINTEI BISERICI ORTODOXE) PENTRU CANONIZARE	34
f) Presiuni politice prin comerț	35
G) „ORTODOXIA NEÎNDOIELNICĂ A CREDINȚEI CELUI DESPRE CARE SE TRATEAZĂ”	41
H) „PROSLĂVIREA LUI DE CĂTRE DOMNUL, CEL PUȚIN PRINTR-UNUL DIN URMĂTOARELE DARURI SAU PUTERI”	47
(1) „Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință”	47
(2) „Puterea de a înfrunța orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe până la moarte”	47
(3) „Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvârșite trăiri morale și religioase”	50
(4) „Puterea de a săvârși minuni în viață sau după moarte”	50
(5) „Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă”	51
I) „CULTUL SPONTAN PE CARE I-L ACORDĂ POPORUL CREDINCIOS”	51
(6) Nu este suficient cultul poporului	53
(7) Spontaneitatea	53
(8) Manipularea de la Prislop și scopurile ei	54
(9) Mecca	55
(10) Grigori Efimovici Rasputin	57
(11) Cauzele mișcării de mase la Prislop	64
(12) Ortodocșii adevărați niciodată n-au fost majoritari	64
(13) Arsenismul se manifestă exact invers	64
J) CONCLUZIE	65
2. În Romano-catolicism	65
3. ÎN HINDUISM	69

II. POATE FI CANONIZAT PĂRINTELE ARSENIE BOCA?

1. ÎN SFÎNTA BISERICĂ ORTODOXĂ DE RĂSĂRIT

A) CANONUL CANONIZĂRII

Canonizarea sfinților cu moaște

Pentru a evita o eventuală înșelăciune provocată de cauze naturale (condiții improprii descompunerii trupului, efectul unor medicamente etc), dar și a unor cauze spirituale (blestemul părinților [deci cineva blestemat de Sfintele Sinoade Ecumenice poate avea trupul neputrezit – n.n.], afurisenia arhierilor, păcate strigătoare la cer etc), Biserica este foarte circumspectă cu privire la proclamarea oficială a canonizării unui sfânt. Există condiții de fond indispensabile pentru a putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare¹:

[...]

În urma celor arătate pînă aici, a expunerii făcute pe temeuri doctrinare și documentare cu privire la canonizarea sfinților în Biserica Ortodoxă sîntem îndreptățiți să conchidem că pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare trebuie să fie date următoarele condiții de fond:

a) Ortodoxia neîndoielnică a credinței celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a îmbrățișat credința ortodoxă.

b) Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:

— Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință;

— Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte;

— Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase;

— Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte; sau în fine,

— Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă.

c) Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții. Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestîndu-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfînt. De la îndeplinirea acestei cerințe pot face excepții numai mucenicii dreptei credințe.

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare².

Din păcate, Părintelui Arsenie Boca îi lipsește fără îndoială prima condiție, fiindcă credința nu i-a fost numai îndoielnică, ci chiar eretică în multe părți din ea, în tot timpul vieții precuvioșiei sale necunoscând nimeni vreun moment în care s-a întors la Ortodoxie prin lepădare publică de toate căderile din scrieri, predici și picturi. Propovăduirea precuvioșiei sale fiind dată anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, toate celelalte condiții din canonul canonizării cad, deci, nu ar trebui să mai aibă loc nici o discuție pe acest subiect.

Dar, deoarece adepții mai înfierbântați ai pictorului de la Drăgănescu, grăiesc împotriva Sfinților Părinți (poate necunoscându-i), neglijanu-i și aducând ca false dovezi împlinirea părută a celorlalte condiții ale canonului [neștiind sau uitând că pot apărea astfel de semne (doar că fără Ortodoxie) și la cei înșelați], ne vedem obligați să le examinăm pe toate și să le aplicăm vieții și învățaturii Părintelui Arsenie Boca.

Vom alcătui, așadar, concluzia acestui mic studiu în funcție de condițiile de fond ale canonizării, pentru a vedea dacă Părintele Arsenie Boca le îndeplinește, sau este doar o impresie amăgitoare pe care o suferă ucenicii sfinției sale.

B) E PĂCAT A JUDECA PE CEL PROPUȘ LA CANONIZARE SAU PE CEL CANONIZAT DINTR-O EROARE?

¹ Broșura: *Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, cinstirea Sfințelor Moaște în Biserica Ortodoxă*, editată la Sfânta Mănăstire Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, Catedrala Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.a., p. 2.

² [Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA], *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească, vol. II*, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 182.

Nu vom analiza mântuirea sfinției sale, cum nu putem să o facem pentru nimeni, deoarece acest lucru este cunoscut doar lui Dumnezeu, în funcție de lucrarea de pocăință finală a fiecăruia, deoarece este scris:

Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați. 2 Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura. 3 De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă? 4 Sau cum vei zice fratelui tău: Lasă să scot paiul din ochiul tău și iată bârna este în ochiul tău? 5 Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Așadar, indiferent dacă este canonizat sau nu, cu adevărat cel ce se mântuiește este Sfânt, dar pentru aceasta este necesar să adoarmă în dreapta credință³ și nădejdea învierii, cu mărturisirea la duhovnic (și în fața conștiinței sale a propriei păcătoșenii), adică în pocăință.

Acest lucru nu-l putem cunoaște despre nimeni, deci nici despre Părintele Arsenie Boca⁴. Ca orice om, dacă a adormit într-o pocăință este Sfânt, indiferent de ce a făcut sau învățat până atunci sau de mulțimea celor ce îl clevetesc, iar dacă nu, indiferent de opinia noastră, a mass-mediei sau a maselor, este într-o mare primejdie și are nevoie de rugăciunile Sfintei Biserici pentru a se mântui, deoarece cinstea dată celui nevrednic îi sporește chinul, după cum citim la Sfântul Cuvios Nil, izvorătorul de mir:

CAP 25

O povestire înfricoșată cu un duhovnic

Într-o chinovie era un tânăr frumos, și era nestăpânit, și viețuia după voia lui, și avea bani ascunși. Și venea la duhovnicul chinoviei de își mărturisea gândurile în toate zilele. Iar duhovnicul, pătimăș fiind, văzând frumusețile tânărului, s-a rănit spre dânsul și îi făcea pogorământ la orice vroia. Iar tânărul, văzând pogorământul duhovnicului și că nu-l mustra pentru nici o greșeală, a luat îndrăzneală, și orice îi zicea gândul făcea. Și trăia numai spre pierzarea sufletului. În sfârșit, a murit tânărul, moarte trupească și sufletească, și l-au înmormântat în pământ.

Iar la 40 de zile după moartea lui, i-au făcut pomenire și trapeză bogată, și după sfârșitul trapezei a făcut cuvânt duhovnicul, și-l lauda ca a fost fiu al ascultării (și când zicea acestea, s-a arătat cel mort în trapeză, înaintea tuturor, și asculta cuvintele ce le zicea duhovnicul): că era curat, și altul asemenea ca el nu era în chinovie, smerit, neiubitor de argint, nevoitor și postitor; pe urmă a lăudat și moartea lui, zicând că a dat sfârșit cuvios.

Atunci a răspuns tânărul cel mort și a zis: «Cât sfârșit cuvios am dat eu, să dai și tu acum, care te-ai făcut pierzător sufletului meu!» Și întorcându-se spre ceilalți care erau de față, a zis: «Ascultați voi cuvântul meu, că acest înșelător și mincinos duhovnic, câte laude a zis pentru mine, toate sunt minciuni, fiindcă el avea rea gândire și voire a sodomiei asupra mea, și pentru aceea mă laudă atâta.» Atunci a răspuns duhovnicul și a zis: «Tu, fiul meu, ai murit, și cum acum te-ai aflat aici?» Iar cel mort a zis: «O, înșelătorule, ai gură încă și vorbești? Nu ajunge că m-ai făcut să ard în gheenă? Ce mă mai lauzi la acele bunătăți pe care eu n-am făcut? Că făcând voile mele cele spurcate, îți spuneam gândurile mele cele rele și tu nu mă îndreptai, ci m-ai făcut de m-am pierdut, și acum cu laudele tale mă arzi mai mult în mijlocul flăcării sodomitenilor.» Și aceasta zicând cel ce s-a arătat, a năvălit asupra duhovnicului și l-a apucat de grumaz, zicându-i: «Vino și tu, înșelătorule și amăgitorule, să mergem amândoi acolo unde mi-ai gătit tu mie loc de odihnă, ca să cunoști cu lucrul în câte ticăloșii mă aflu eu!»

Și l-a ridicat pe duhovnic pe umerii lui, și au ieșit afara prin poarta cea mare a trapezei, și îndată s-a desfăcut pământul și i-a înghițit pe amândoi, și s-au pogorât în adâncimea pierzării și în pipăitul întuneric, unde este focul cel veșnic gătit sodomitenilor.⁵

³ In ziua cea înfricosată a Judecatii, se va cere de la fiecare de a pazit si dreapta marturisire a credintei, neintinata de eresuri, precum a marturisit-o cand a zis: "Ma lepad de Satana si de toate lucrurile lui." Acestea si cele asemenea acestora se vor cere de la tot crestinul, in ceasul cel înfricosat al cercarii. La care, ajuta-ne, Doamne, sa nu fim osanditi. Ca Tie se cuvine slava in veci! Amin!

Proloagele, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, Ian. 13

⁴ Iar lunile si zilele si ceasurile sunt diferite feluri de morti, care de la Dumnezeu se trimit oamenilor: ori in apa se afunda si acolo le este moartea, ori cad de pe cal, ori mergand, se pravalesc si mor, sau din bautura multa; toate acestea sunt ceasuri. Pentru aceea si de anul, si de lunile si de saptamanile si de zilele si de ceasurile zilei mortii si de ceasul intru care se va desparti sufletul de trup, se cade a ne ingriji, precum se zice: "Intru ce te voi afla, intru aceea te voi si judeca." Ca daca ne va apuca moartea in lucruri bune, adica in pocainta si in lacrimi, este ca si cum nici n-am muri, ci ca si cum ne-am muta, dintru aceasta rea viata, intru cea buna. Drept aceea, auzind pilda aceasta si intru toate ceasurile aducandu-ne aminte de moarte, sa petrecem cu iubire si osteneala, ca aici, intru putina vreme, sa ne ostenim, iar in veci, sa ne bucuram.

Proloagele, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, Ian. 3

⁵ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 86-87.

Vedem că nu numai cel laudat cu nevrednicie este osândit cu mai multă durere, dar și laudătorul este într-o mare primejdie:

Pil 24:23 Și aceste (proverbe) sunt ale înțelepților: Nu e bine ca la judecată să cauți la fața oamenilor. 24 Pe cel ce zice celui fără de lege: „Tu ești drept!”, popoarele îl blestemă și neamurile îl afurisesc; 25 Dar celor care îl ceartă cum se cuvine le merge bine și peste ei vine binecuvântarea și fericirea.

Așadar, bine este chiar și a certa pe cel care este fără de lege, ca să o învețe și să se mântuiască.

Iac 5:19 Fraților, de se va rătăci cineva între voi de la adevăr, și îl va întoarce cineva pre el; 20 Să știe că acela ce a întors pre păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui suflet din moarte și va acoperi mulțime de păcate.

La acestea se adaugă și primejdia faptului că dacă sunt învățături sau fapte de sminteală în viața noastră, cei ce le vor urma, crezându-le sfinte, se vor putea păgubi sufletește, lucru care ne va spori osânda, știut fiind că noi vom fi judecați și după cele ce am făcut în urmași prin pilda bună sau rea, prin roadele ce le avem de la cei ce ne-au urmat exemplul, acesta fiind rostul Judecății de Apoi:

Iac 3:1 Nu vă faceți voi mulți învățători, frații mei, știind că (noi, învățătorii) mai mare osândă vom lua. 2 Pentru că toți greșim în multe chipuri; dacă nu greșește cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare să înfrâneze și tot trupul.

Evr 9:27 este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata⁶,

2Ti 4:1 Eu te îndemn deci stăruitor în fața lui Dumnezeu și a lui Hristos Iisus, Care va să judece viii și morții, la arătarea Lui și în împărăția Lui⁷;

Deci cei morți de demult vor fi judecați din nou în lumina contribuției lor la realizarea acestui plan, care se va vedea în rezultatul lui final abia la sfârșit, după ce toți își vor fi adus contribuția bună sau rea în această privință. În fața tuturor vor ieși la iveală faptele și gândurile tuturor, pentru ca fiecare să fie judecat pentru contribuția lui la ele, sau pentru partea ce a avut-o din ele viața omenească în totalitatea ei ajunsă la sfârșit. Cei de demult își vor vedea rodirile gândurilor și faptelor lor în generațiile următoare, cei de la sfârșit vor vedea moștenirile înaintașilor, pe care le-au rodit sau le-au lăsat fără rod. Cei de demult vor fi judecați pentru cele de după ei, cei de la sfârșit vor fi judecați pentru împlinirea sau neîmplinirea celor de dinaintea lor. Vom fi judecați pentru toate chemările bune ce le-au făcut lumii întregi apostolii, mucenicii, sfinții, pentru toate pildele bune neurmărite ale înaintașilor. Vom vedea intensitatea simțirii lor, peste care noi am așezat stratul nesimțirii noastre, pentru falsa dezvoltare a umanității noastre. Cei de demult vor fi judecați pentru toate semințele rele sădite în lume și vor lua răsplata pentru toate semințele bune sădite în ea, care se vor arăta rodite sau nerodite la sfârșit. Istoria întreagă va fi din nou în fața tuturor, nu numai cu cele ce s-au petrecut pe planul vizibil, ci și cu cele petrecute pe planul invizibil, ba chiar și cu cele ce s-ar fi putut petrece sau s-ar fi putut să nu se petreacă, apăsând sau bucurând pe fiecare, cu totalitatea ei pentru ceea ce a făcut bun sau rău în ea. Se va vedea atunci că trecutul n-a murit. Învățătura creștină despre învierea trupurilor și despre judecata universală are între altele și acest sens că dă o ultimă apreciere, valabilă pentru eternitate, a tot ce a fost, că nimic nu este lăsat să se piardă în uitare. Judecata universală este astfel un factor îndemnător la săvârșirea binelui în lume, cum este gândul la moarte pentru viața individuală.⁸

De altfel și sfinția sa credea aceasta:

L-am auzit spunând odată la Prislop cum că se cuvine să fim foarte atenți la cuvintele pe care le rostim, deoarece fiind vii, ne vor însoți până la Judecată, după cum spune Evanghelia că „din cuvintele tale vei fi mântuit și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12,37) și cu toții vom da seama de orice cuvânt nefolositor pe care l-am scos din gura noastră⁹.

De aceea este necesar, tocmai de dragul Părintelui Arsenie Boca, să analizăm ce a fost bun în viața și învățăturile preacuvioșiei sale, ca să urmărim lui în acestea și a-l bucura în veșnicie, dar să descoperim și ce a fost rău în viața și învățăturile sale, ca să ne ferim de ele, pentru a nu-l împovăra cu tristețea neînțelepciunii noastre.

Iată de ce în Ortodoxie, spre deosebire de celelalte confesiuni (care prin dezbinarea din mândrie și-au pierdut echilibrul), Viețile Sfinților nu sunt legendare, ci conțin atât căderile lor, dar și pocăința cea

⁶ Judecata particulară.

⁷ Judecata de apoi.

⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1997, pp. 239-240.

⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 20.

fierbinte din ridicare, ca nimeni din cei ce greșesc sau păcătuiesc să nu fie oprit de la mântuire sau sfințenie, urmând pilda pocăinței Sfinților și învățând din căderile lor cum să le evităm, folosindu-ne, așadar, de uriașa experiență a Sfintei Biserici. Înțelegem din ele că poate deveni oricine Sfânt, numai să vrea, fiindcă sfințenia nu este un eroism imposibil, ci un firesc vindecător. Nici o viață Ortodoxă de Sfânt nu astupă mintea cititorului, amăgindu-l de dragul slavei celui lăudat, ci îi prezintă lucrările rele ca fiind exemple pentru a ne păzi de ele și a înțelege neputința oamenilor (când din neatenție uită de Dumnezeu) și lucrările bune ca fiind vrednice de dorit, arătând grabnicul ajutor atotputernic al lui Dumnezeu de îndată ce omul, prin smerenie, ia aminte, golindu-se de sine, pentru a-I face loc în adânc Celui delicat și discret. În aceasta constă schimbarea minții spre Hristos, esența credinței noastre, și pe aceasta ne învață o viață adevărată de Sfânt adevărat, adică model pentru fericirea noastră.

Așadar, sfințenia pe care vom cerceta noi în acest studiu nu este sfințenia cea de mântuire, ci cea de model. De aceea nici nu este vorba de vreo judecată a lui. Noi vom cerceta dacă poate fi pildă de sfințenie, căci aceasta este sfințenia de pus în calendar. De aceea este necesar un așa de mare discernământ la canonizare, ca faptele și învățăturile celui propus să fie în toate un model de Ortodoxie. Astfel cei ce îl vor urma, dacă va fi canonizat, vor putea să se întărească în echilibrul Ortodoxiei lucrătoare și nu vor fi amăgiți prin subtile devieri de părută evlavie spectaculoasă, care ascund un desfrâu sublimat și derutant¹⁰.

Pentru aceasta a rânduit Sfânta Biserică să fie îndeplinite condițiile de mai sus, pentru că cel canonizat devine canon, adică dreptar pentru alții, iar dacă viața și învățăturile lui nu sunt Ortodoxe (sau sunt Ortodoxe amestecate cu amăgiri), cei ce îl vor urma ca pe un model al lor nu este sigur că vor avea discernământul să aleagă doar pe cele bune, iar dacă le vor urma (și) pe cele rele se vor dezmina (cel puțin lăuntric) de Sfânta Biserică, pierzându-și sufletele.

2046. - *“Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultiștii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărurilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de Biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă”*¹¹

CE ESTE CANONUL?

Canonul, după Zonara (în tâlcuirea epistolei 39 a marelui Atanasie) chiar cu adevărat este un lemn, obștește numit cot, pe care îl întrebuințează meșterii spre a îndrepta lemnele sau pietrele, ce lucrează ei. Că punând cotul acesta asupra celor ce se lucrează de ei, de sunt acelea strâmbe, înlăuntrul sau în afară, le tocmesc, și le fac drepte. Din aceasta însă, după metaforă, canoane se numesc și pietricelele ori bilele (ce se întrebuințează la balotație) spre

¹⁰ Aceasta. este amagirea de sine ! Aceasta este inselare ! Ea a luat fiinta din pareri mincinoase; parerile mincinoase au luat nastere din simtirile gresite impartasite de cartea cu pricina. In aceasta carte traieste si din aceasta carte rasufla ungera duhului celui viclean, care ii linguseste pe cititorii ei, imbatandu-i cu otrava minciunii, otrava indulcita cu mirodeniile subtiri ale semetei cugetari, slavei desarte si patimii dulcetii. Cartea ii poarta pe cititorii sai drept spre partasia cu Dumnezeu, fara a-i curati, mai inainte, prin pocainta: de aceea si starneste o deosebita aplecare spre ea in oamenii patimasii, care nu au batut cararea pocaintei, care nu au fost preveniti cu privire la amagirea de sine si la inselare, care nu au luat povata din invatatura Sfantilor Parinti ai Bisericii Ortodoxe, cum sa vietuiasca dupa legea duhovniceasca. Cartea lucreaza cu putere asupra sangelui si nervilor, ii atata - si de aceea ea place cu osebire oamenilor robiti simturilor: de aceasta carte poti sa te indulcesti fara a te lepada de despartirile grosolane ale simturilor. Cugetarea semeata, subtirea patima a dulcetii si slava desarta sunt infatisate de aceasta carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecandu-si dezmatul in forma subtire a lucrarii sale, oamenii trupesti cad in extaz de atata betie, de desfatarea capatata fara de osteneala, fara lepadare de sine, fara pocainta, fara rastignirea trupului cu patimile si poftetele" (1 Galat.5, 24), prin lingusirea starii de cadere. Manati de orbirea si de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocesti in patul unei iubiri si mai nelegiuite, care domneste in casa de desfranare a duhurilor lepadate. O oarecare persoana, apartinand, dupa starea ei pamanteasca, societatii inalte si cultivate, iar la aratarea Bisericii Ortodoxe, s-a rostit in urmatorul fel despre o luterana raposata, socotita ca sfanta de catre aceasta persoana: "Il iubea pe Dumnezeu cu patima; se gandeau numai la Dumnezeu; Il vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia si "Urmarea", care este o a doua Evanghelia. Aceasta sentinta exaltata a fost rostita in limba franceza, atat de potrivita pentru scena: "ele aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu a Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile".

In aceste cuvinte a fost infatisata tocmai acea stare in care sunt adusi cititorii si cinstitorii "Urmarii". Intocmai, in duhul sau, cu aceasta fraza este sentinta vestitei scriitoare frantuzoaise, dna de Sevigne, in legatura cu vestitul poet francez, Racine cel batran. "Il iubeste pe Dumnezeu - si-a ingaduit sa spuna d-na de Sevigne - asa cum isi iubea mai inainte amantele". „Il aime Dieu, comme il aimait ses maitresses".

Sfântul ̄Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, ¹1999, Ed. digitală APOLOGETICUM, ²2005, p. 36.

¹¹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Ploplui, Jud. Prahova, ³1999.

alegeri: și hotărârile atât cele ale Apostolilor cât și cele ale sinoadelor ecumenice, și ale celor locale, și ale Sfinților Părinți celor din parte care se cuprind în cartea aceasta. Pentru că, și acestea ca atâția coși drepți și netezi, leapădă cu adevărat de la cei sfințiți cu preoția, și de la clerici, și de la cei lumești, toată nerânduiala și strâmbarea moravurilor. Și pricinuiesc lor toată buna rânduială, și îndreptare Bisericii, și a stării creștinești, și a faptei bune¹².

Dar, oare, o astfel de întreprindere, de cercetare a vieții unui om pentru a vedea dacă este sau nu Sfânt, este un păcat sau este după voia lui Dumnezeu?

După cum citim în Sfânta Scriptură și la Sfinții Părinți nu numai că nu este vreun păcat, ci este chiar o datorie. Nu numai a clericilor, ci și a mirenilor:

Luc 12:57 De ce, dar, de la voi înșivă nu judecați ce este drept?

Ioan 7:23 Dacă omul primește tăierea împrejur sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mâniați pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos? 24 Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.

Așadar, dacă Mântuitorul îndeamnă chiar și pe iudei (care nu aveau lumina Sfântului Botez) să judece chiar și faptele Sale, ale Celui fără de păcat, în funcție de poruncile lui Dumnezeu, cu cât mai suntem noi, creștinii (luminați de Sfântul Botez, Sfântul și Marele Mir, învățăturile Sfinților Părinți) datori să judecăm orice faptă, a oricui, pentru a vedea dacă este sau nu după voia Lui, dacă ne-o luăm ca model sau nu.

Ioan 8:15 Voi judecați după trup; Eu nu judec pe nimeni. 16 Și chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine.

Aici vedem că nu trebuie judecate persoanele (*nimeni*), iar când judecăm faptele trebuie avut grijă ca să nu le judecăm prin cunoștința trupească (*după trup*, părerea proprie, căzută) ci după adevăr (*adevărată*). Adevărul ne pătrunde mintea dacă rămânem în iubire și sfat (*nu sunt singur*), după învățăturile apostolilor (*trimis*), pentru a fi cu Dumnezeu Sfânta Treime (*Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine*).

Nici noi nu judecăm singuri, fiind un grup de ieromonahi, clerici, monahi, iconari, teologi Ortodocși cu blagoslovenie arhierescă, având ca mare ajutor Soboarele Bisericești.

1Co 5:9 V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu desfrânații; 10 Dar nu am spus, desigur, despre desfrânații acestei lumi, sau despre lacomi, sau despre răpitori, sau despre închinătorii la idoli, căci altfel ar trebui să ieșiți afară din lume. 11 Dar eu v-am scris acum să nu vă amestecați cu vreunul, care, numindu-se frate, va fi desfrânat, sau lacom, sau închinător la idoli, sau ocărător, sau bețiv, sau răpitor. Cu unul ca acesta nici să nu ședeți la masă. 12 Căci ce am eu ca să judec și pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi? 13 Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Scoateți afară dintre voi pe cel rău.

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă, de dragul virtuții, să judecăm pe cei dinlăuntru Bisericii, ca nu cumva să apară vreo sminteală (ori pentru alții, ori pentru noi), dacă stăm la masa minții cu pilda lor cea rea. Să scoatem din mintea noastră orice pildă de desfrânare, lăcomie, ocărare, beție sau răpire, idolatrie sau păgânism, fie că este vorba de cele evidente (trupești datorate senzualității), fie că este vorba de cele subtile (datorate slavei deșarte). Fiindcă dacă vedem pe frați făcând așa (nu pe dușmanii Bisericii, cum ne-am obișnuit în lumea de azi, atât de asemănătoare cu păgânismul de atunci), ne înmuiem lupta cu patimile, crezând mai întâi că suntem sfinți sau buni, apoi că și noi am putea face așa, că nu e chiar atât de rău, iar, mai apoi, să credem că este chiar foarte bine să facem așa, dogmatisindu-ne (justificându-ne) păcatul cu pretextul obiceiului.

Iar dacă frații mai sunt numiți și crezuți Sfinți sau învățători-model, primejdia este cu mult mai mare, trecând peste orice proporție, fiindcă atacă frontal Sfânta Evanghelie.

Cu aceștia Sfântul Apostol Pavel era necruțător:

Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema! 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos.

La fel și Sfântul Apostol Petru:

2Pe 2:1 Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a

¹² Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 18.

răscumpărat, își vor aduce lor grabnică pieire; 2 Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită; 3 Și din poftă de avere și cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează.[...] 10 Și mai vârtos pe cei ce umblă după îmboldirile cărnii, în poște spurcate și disprețuiesc domnia cerească. Îndrăzneți, îngâmfați, ei nu se cutremură să hulească măririle (din cer),[...] 12 Aceștia însă, ca niște dobitoace fără minte, din fire făcute să fie prinse și nimicite, hulind cele ce nu cunosc vor pieri în stricăciunea lor; 13 Ei înșiși fiind nedrepti își vor lua plata nedreptății, socotind o plăcere desfătarea de fiecare zi; ei sunt pete și ocară, făcându-și plăcere, în rătăcirile lor, să ospăteze cu voi la mesele voastre; 14 Având ochii plini de pofta desfrânării și fiind nesățioși de păcat, ei amăgesc sufletele cele nestatornice; inima lor e deprinsă la lăcomie și sunt fiii blestemului.[...] 17 Aceștia sunt izvoare fără de apă și nori purtați fără de furtună, cărora li se păstrează, în veac, întunericul cel de nepătruns, 18 Căci rostind vorbe trufașe și deșarte, ei momesc întru poștele trupului, cu desfrânări, pe cei care de abia au scăpat de cei ce viețuiesc în rătăcire. 19 Ei le fâgăduiesc libertate, fiind ei înșiși robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te biruiește, aceea te și stăpânește. 20 Căci dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iarăși se încurcă în acestea, ei sunt învinși; li s-au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi. 21 Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, dată lor. 22 Cu ei s-a întâmplat adevărul din zicală: Câinele se întoarce la vărsătura lui și porcul scaldat la noroiul mocirlei lui.

Atât de grav este acest păcat (al smintelii în învățătură și pildă rea publică), încât Sfântul Apostol Pavel le vădește celor care se împotrivesc Predaniei curate chiar și numele, atunci când cazul lor este notoriu, cunoscut deja, deși, de obicei, când se vorbește despre osândirea vreunui păcat, se evită numele păcătosului, pentru a nu-l judeca. Aceasta o face pentru a-i feri pe creștini de urmarea celor ce le-ar pune în primejdie învățătura sănătoasă, singura care îi poate duce la Mântuitorul.

2Ti 4:10 Că Dimas, iubind veacul de acum, m-a lăsat și s-a dus la Tesalonic, Crescent în Galatia, Tit în Dalmația;[...] 14 Alexandru arămarul mi-a făcut multe rele; Domnul să-i răsplătească după faptele lui. 15 Păzește-te și tu de el, căci s-a împotrivit foarte mult cuvântărilor noastre.

De aceștia, așadar, ne sfătuiește Sfântul Apostol Pavel să ne ferim, cel puțin cu mintea, dacă nu și în relația personală (evitând prezența lor).

Sfântul Prooroc David ne învață să judecăm chiar de la ivirea amăgirii pe toți cei ce ne îndeamnă la încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, și să-i nimicim din cetatea inimii, în sensul de a curăța deplin orice dor, gând sau cuvânt ce ne-ar putea abate de la pocăința adevărată:

Psa 100:10 În dimineți voi judeca pe toți păcătoșii pământului, ca să nimicesc din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea.

Față de cei ce păcătuiesc în ascuns, nici Mântuitorul, nici vreunul din Sfinți nu le vădește păcatele public, iar dacă sunt acuzați după ce au fost prinși, le ia apărarea, aici fiind distincția între delicatetea adevăraților văzători cu duhul și grosolanția vadnicilor (celor ce vădesc păcatele altora) care văd cu duhurile sau cu duhul... pitonicesc.

Ioan 8:3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarăși plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

Câtă delicatete a dulcelui Iisus!

Fap 16:16 Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. 17 Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. 18 Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel

mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit.

Dacă Sfântul Apostol Pavel a oprit pe văzătoarea cu duhul pitonicesc să laude virtutea și să slujească Evanghelia, spunând adevărul, cu atât mai mult nu e de acord Dumnezeu ca astfel de ghicitori, înștiințați de diavol despre păcatele altora, să le vădească public, pentru a se arăta pe ei înșiși prooroci și a face reclamă la păcat¹³, ducând, prin rușinare publică, la deznădejde pe bietul păcătos¹⁴ și așa întunecat și slăbit de neputința lui.

Ne întrebăm, atunci, de ce Mântuitorul a vădit pe păcătos, în două cazuri?

- **Iuda:**

Mat 26:21 Și pe când mâncau, Iisus a zis: Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi Mă va vinde. 22 Și ei, întristându-se foarte, au început să-I zică fiecare: Nu cumva eu sunt, Doamne? 23 Iar El, răspunzând, a zis: Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. 24 Fiul Omului merge precum este scris despre El. Vai, însă, acelui om prin care Fiul Omului se vinde! Bine era de omul acela dacă nu se năștea. 25 Și Iuda, cel ce L-a vândut, răspunzând a zis: Nu cumva sunt eu, Învățătorule? Răspuns-a lui: Tu ai zis.

Jale nespusă a cuprins atunci ceata aceea sfântă! Evanghelistul Ioan spune: „Ucenicii erau nedumeriți și se uitau unul la altul”¹⁸; fiecare din ei se întreba, temîndu-se de el însuși, deși nu se știa cu nimic pe cuget; iar evanghelistul Matei spune:

„Întristîndu-se foarte, au început să-I zică fiecare din ei: „Nu cumva sînt eu, Doamne ?” Iar El, răspunzând, a zis: „Acela este căruia Eu întingînd pîinea i-o voi da”¹⁹.

Iată că numai atunci l-a descoperit, cînd a voit să-i scape pe ceilalți de această tulburare. Că ei ar fi și murit de frică. De aceea și stăruiau cu întrebările. Hristos a făcut aceasta nu numai pentru că voia să-i scape pe ceilalți ucenici de neliniște, ci și pentru că voia să-l îndrepte pe vînzător. Iuda îl auzise adeseori pe Hristos sfătuindu-l pe departe; dar nu s-a îndreptat, că era nesimțitor. De aceea Hristos, vrînd să-l mustre mai tare, îi smulge masca de pe față.¹⁵

Vedem că Mântuitorul o face, în acest caz, ca o excepție pentru a scăpa ucenicii săi de tulburare și pentru a îndrepta pe vînzătorul Său, dar nu de la prima vedere a păcatului și încercare, ci după ce a epuizat toate mijloacele delicate. Dar aceasta nu a fost o metodă, și chiar faptul că a fost o excepție, confirmă regula discreției îndreptătorului duhovnicesc.

Și în cazul studiului de față dorim a scăpa pe Ortodocșii Români de tulburarea nedumeririi lor când dau de ideile contradictorii din studiul vieții și învățăturilor Părintelui Arsenie Boca, atât față de el însuși dar mai ales comparativ cu viața și învățăturile Sfinților Ortodocși. Încercăm să facem aceasta arătând ce este și ce nu conform cu Sfânta Tradiție în predania sa.

De asemenea, am dori ca cei ce prezintă lucrarea Părintelui ca fiind minunată și Sfântă să facă o selecție echilibrată, să renunțe la a lua drept bune cele rele, prezentând niște minuni și învățături în alt duh decât cel Ortodox, ca fiind drepte și dumnezeiești. În felul acesta se vor îndrepta din ispita vinderii luminii line a Sfântului Duh, pentru cei treizeci de arginți ai spectacolului senzațional și ieftin, care nu duce la pocăință, ci la entuziasm. Aceasta îi va prinde bine în veșnicie chiar și Părintelui Arsenie Boca.

Al doilea caz de arătare a păcatelor, în care Hristos numește pe păcătos, pare a fi:

- **Irod:**

Luc 13:31 În ziua aceea s'au apropiat oarecari din Farisei, zicînd lui: ieși și te du de aici, că Irod va să te omoare. 32 Și au zis lor: mergînd, spuneți vulpei aceștia: iată, scot draci și fac vindecări astăzi și mâine și a treia zi mă voi sfârși. 33 Însă mi se cade astăzi și mâine și în cealaltă zi a merge; că nu este cu puțință să piară proroc afară din Ierusalim.

De zavistie topindu-se blestemații farisei, se ispitesc să-L sperie pe Domnul, și cu Irod îl înfricoșează pe EL Căci nu voiau ei să-L vadă pe Domnul făcînd minuni, ca nu prin mulțimea minunilor să tragă [spre EL] noroadele, și cu puterea cuvîntului învățîndu-le, să le întoarcă către Sine. Deci, îl aduc înainte pe Irod, și se prefac că au purtare de grijă de Mântuitorul. Iar El, știind inimile acestora, blînd și acoperit [tăinuit] - după cum este obiceiul Său - le răspunde lor și zice: „Spuneți vulpii acesteia”. Și se pare că ar numi „vulpe” pe Irod, dar dacă cineva cu de-amănuntul va lua aminte, va pricepe că cu prisosință îi însemnează aici pe farisei. Pentru că Domnul nu a zis „vulpii aceleia”, ci „vulpii acesteia”, oarecare cuvînt de mijloc uneltindu-și cu înțelepciune. Căci prin a numi numai o singura „vulpe”, le-a dat lor să-l înțeleagă pe

¹³ Înmulțindu-l prin arătare, deoarece și răul și binele sunt seminte-pilde care se înmulțesc prin vestire. Existența exemplelor arătate îndeamnă și pe alții să le urmeze. Este exact mecanismul de lucru al știrilor de la TV.

¹⁴ Care nu mai are atunci nici măcar frica de ce ar spune oamenii dacă vor afla, pentru a se opri de la răutate.

¹⁵ Sfântul Ierarh Ioan GURĂ DE AUR, *Omilii La Matei, Părinți Și Scriitori Bisericești 23*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994,

Irod, iar prin a zice cu arătare „acesteia”, pe însăși viclenii aceia i-a însemnat [arătat], căci cu adevărat vicleșugul și năravul cel rău al vulpii îl aveau fariseii. Și vezi, cum împotriva răutății lor le răspunde lor. Căci de vreme ce aceia pentru vindecări zavistuindu-L, aduc înaintea Lui frica cea de Irod, El, ceea ce știa că îi mână pe dâșii, aceasta grăiește: „Iată, alung demoni și fac vindecări”. Căci precum s-a zis mai sus, pentru aceasta Îl goneau [alungau] pe Dânsul, ca nu pe arătarea minunilor celor preaslăvite uneltind, să vâneze pe mulți, ca să creadă întru El

După cum citim în tâlcuirea Sfinților Părinți de mai sus, nu este vorba de a-l vădi pe Irod, ci de a le arăta cu delicatețe, fără să-i acuze pe față, un păcat ce-l aveau cei care îl invidiau, îndemnându-i la pocăință. Nu se folosea de ideea greșită a „biciului” muștrării. Dar dacă cineva, necunoscând Sfinții Părinți, ar înțelege că totuși pe Irod îl muștră public, să vedem care ar fi motivul, în aceeași erminie:

Luc 23:6 Iar Pilat auzind de Galileea, a întrebat, au Galileean este omul? 7 Și înțelegând că din ținutul lui Irod este, l-a trimis pre el la Irod, fiind și el în Ierusalim într'acea zi, 8 Iar Irod văzând pre Iisus, s'a bucurat foarte; că dorea de multă vreme să'l vadă pre el, pentru că auzea multe de el; și nădăjduia să vadă vreun semn făcându-se de el. 9 Și l-a întrebat pre el cu cuvinte multe; iar el nimic nu i-au răspuns lui. 10 Și stau Arhieriei și Cărturarii cu deadinsul pârându'l pre el. 11 Iar Irod împreună cu ostașii săi batjocorindu'l și râzându'și de el, l-a îmbrăcat într'un veșmânt luminat, și l-a trimis iarăș la Pilat.

[...]

Urmând legea romanilor, Pilat îl trimite pe Domnul la Irod, pentru că acea lege poruncea ca fiecare să fie judecat de stăpânitorul țării sale. Pentru aceasta și pe Iisus, ca pe un galileian, îl trimite la eparhul [stăpânitorul] Galileii. Iar Irod s-a bucurat de aceasta, nu [din pricină] că voia să dobândească ceva de suflet folositor dintru a-L vedea pe Iisus, ci, fiindcă, auzind despre El că este înțelept și făcător de minuni, avea poftă nebună - cu iubirea de deșertăciune bolind și el - ca să-L vadă pe acest ciudat Om și să-L audă ce zice. Au, doară, nu cu unele ca acestea și acum bolim mulți? 16

Așadar, poftea și el să vadă vreun semn de la Iisus, nu ca să creadă, ci ca să-și veselească vederea, precum în privești 17 îi vedem pe circari că arată năluciri, cum că înghit șerpi și săbii și altele ca acestea, și ne minunăm. Căci mai-mai că socotea [Irod] că și Iisus întru acest fel este. „Și L-a întrebat Irod cu cuvinte multe” pe El, oarecum așa cu luare în răs purtându-se către El, și atotcuprinzător să zic: batjocorindu-L pe El. Pentru aceasta și Iisus nimic nu-I răspunde lui [Irod], căci știa când se cuvine a răspunde Cel Care pe toate cu socotință le-a făcut - și este mărturisită aceasta de David: „Își va tocmi cuvintele sale întru judecată” (Psalm 111, 5) 18. Căci ce trebuință este a-i răspunde celui care nu întreabă ca să se învețe? Și ce folos este a pune „mărgăritare înaintea porcilor”? (Matei 7,6) Ci mai vârtos - precum și mai sus am zis - al iubirii de oameni este a tăcea întru unele ca acestea, căci cuvântul cel ce s-a grăit, pe lângă aceea că nu a folosit cu nimic, încă și de mai mare osândă pricinuitor le este celor ce nu iau aminte.

Dar, lui Pilat, fiindcă este mai cu cunoștință decât Irod, îi răspunde Domnul, cu toate că nu prea arătat; căci întrebându-L acela: „Tu ești împăratul iudeilor?”, ce îi răspunde Domnul? „Tu zici”. Iar acest grai, de mijloc are oarecum înțelesul, căci poate să se înțeleagă așa: „Cu adevărat. Eu sunt, tu ceea ce este [adevărat] ai zis”, dar poate și în alt chip a se înțelege: „Eu nu zic, tu zici, stăpânire ai, și zici”. Iar lui Irod, nici cătuși decât [puțin] nu-i răspunde Domnul, ca unuia care era întru totul batjocoritor. Căci cu adevărat, după cum zice Isaia: „seminței celei rele, fiilor celor fărădelege” - iudeilor celor de atunci - „și zapcii îi necăjeau, asuprindu-i, și batjocoritori îi stăpâneau pe ei” 19. Și că tocmai cu acest țel de a-L batjocori și de a-L lua în răs poftea să-L vadă pe Iisus și să vadă semn de la El, și cu acest fel de socoteală îl întreba pe El, a adevărat sfârșitul lucrului. Căci, după ce L-au batjocorit și au răs de El - și nu numai el, ci și ostașii lui, lucru ce este mai presus decât toată ocară - L-au slobozit. Și, Îmbrăcându-L într-un „veșmânt luminat”, L-au trimis pe El la Pilat.

Note:

15 Am putea spune că astăzi, această iubire de deșertăciune este promovată și instituționalizată prin toate structurile mass-media. [cel mai recent caz și mai evident este al Părintelui Arsenie Boca – n.n.] În acest sens, se cuvine să știm și care este încununarea acestei boliri. De la Sfântul Lavrentie al Cernigovului (1868 -1950) ne-au rămas aceste cuvinte: „Antihrist va cunoaște toate vicleniile diavolești și va face false minuni. Pe el îl va asculta și îl va vedea, în același timp, întreaga lume. Fericit și preafericit va fi omul care nu va dori și nu va vedea fața spurcată a lui Antihrist. Cine va vedea și va asculta cuvântul hulitor de

Dumnezeu a lui Antihrist, făgăduințele pentru toate bunurile pământești, acela va fi ademenit și va merge cu închinăciune înaintea lui și împreună cu el va pieri și va arde în focul cel veșnic". Arhiepiscopul Simeon, arhiepiscopul Teodosie, episcopul Jacob și arhimandritul Teofan (contemporani ai Cuviosului) l-au întrebat pe Sfântul Lavrentie; „Cum vor fi toate acestea?” Starețul le-a răspuns cu lacrimi: „în locurile cele sfinte va fi necurăția pustiirii și se vor arăta mârșavii ademenitori ai lumii, care vor înșela oamenii care s-au lepădat de Dumnezeu și care vor săvârși false minuni. După ei se va arăta Antihrist și toată lumea Îl va vedea deodată”. Părinții l-au întrebat pe Sfânt: „Unde? în locurile sfinte? în biserică?” Cuviosul a răspuns: „Nu în biserică, ci în fiecare casă. în colțul unde stau acum sfintele icoane vor sta mașini ademenitoare, care vor înșela oamenii. Mulți vor spune: trebuie să vedem și să auzim noutățile. În aceste noutăți se va arăta Antihrist” (Sfântul Lavrentie al Cernigovului - viața, învățăturile, minunile și acatistul, ed. Bunavestire, Galați, 2003, pp. 157-158).

Între cele peste un miliard de pagini care pot fi accesate pe internet, se află și cele ale următoarelor portaluri:

www.maitreya-edu.com, www.partageinternational.com și www.shareinternational.com. Mesajul principal al acestor site-uri este propovăduirea lui Maitreya. în aceste pagini web, exponentul și încununarea gândirii New Age, „Lord Maitreya”, ne este dezvăluit în toată „splendoarea” întunecată a puterilor sale, puteri și lucrări ce urmează să ni se „reveleze” în viitorul apropiat, când el va veni pe pământ. Pentru orice om de bun simț, lucrurile afirmate în site-urile menționate mai sus ridică serioase semne de întrebare. Ni se spune, la un moment dat, că în „Ziua Declarației”, toate televiziunile din lume se vor interconecta pentru a transmite mesajul acestuia. Cei care nu vor privi la televizor îi vor primi mesajul mental, telepatic (adică fie prin nălucire, fie prin insuflare drăcească). Cine este Maitreya, sau mai bine zis cine se va arăta el a fi în exterior, se va vedea atunci când se va arăta întregii lumi și își va spune: „World Teacher” („învățătorul Lumii”). Cine va fi el înlăuntru se va pricepe de către cei care vor să priceapă și să ia aminte. Cei care vor să priceapă vor cere; cine va cere va primi; cine va primi va înțelege întru darul lui Dumnezeu, Adevăratul Dumnezeu - Cela Care ne-a grăit: „Unul este învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați” (Matei 23,8) și „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24, 35; Marcu 13, 31; Luca 21, 33).

17 Aici cu sensul de spectacole, reprezentații.

18 în ediția 1988 se găsește: „își rânduiește vorbele sale cu judecată”.

19 Vezi Isaia 1,4; 3,12.¹⁶

Dar în cazul de față este vorba tocmai de a combate duhul ce îl stăpâna pe Irod (care azi lucrează cu mijloace mai moderne și mai eficiente) adică a evidenția și scoate din prezentarea lucrării Părintelui Arsenie Boca:

lipsa de pocăință, dorința de a-ți veseli privirea cu minuni, a nu lua aminte, a batjocori cuvântul lui Dumnezeu¹⁷, vicleniile diavolești, falsele minuni, înșelarea prin mass-media prin actualități de dragul noului senzational, arătarea (nălucirea) falșilor prooroci chiar pe beton, mămăligă și în baie, sugestiile hipnotice la ucenici sau închinători, propovăduirea hinduismului cu mască Ortodoxă și... cealaltă.

Așadar, nu este contradicție în Sfânta Scriptură, ci, când se spune: „Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați”, nu trebuie judecată persoana (decât dacă pune în primejdie credința, arătând-o pentru a ne feri de sminteala ei), iar când se spune: „Ioan 7:24 Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.” trebuie judecate faptele și învățăturile ei, cu mult discernământ și multă acrivie, pentru a nu fi înșelați de ea prin părută sfințenie sau falsă credință. Trebuie cercetat dacă în lucrarea lăuntrică ne ajută la pocăință, care este esența Ortodoxiei, sau ne derutează atrăgându-ne către un alt scop. Aceasta este valabil pentru orice om, dar mai ales când se decide dacă acesta poate sau nu să fie pildă publică în Sfânta Biserică.

¹⁶ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 195, 321-323.

¹⁷ Cunosc un om cu mare priză la public, îndrăgostit peste fire de Părintele Arsenie Boca, care numește cam aspru și ironic, „flașnete” pe cei ce iau aminte la lucrarea Părintelui Arsenie Boca (ca să nu fie cumva amăgire).

Enumerăm aici, dintre cei numiți de el (poate fără să-și dea seama), așa:

ÎPS Nicolae Mladin, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Cleopa Ilie, Părintele Paulin Lecca și... mulți alții, o parte dintre ei (mulți chiar și ierarhi) mai trăind, de aceea nu dorim să-i expunem presiunilor celor pătimiși, dându-le la iveală numele.

Mai mult decât atât, dacă îl iubim pe Părintele Arsenie Boca cu adevărat, trebuie să ne rugăm pentru el, nu la el, din smerenie față de Trupul lui Hristos, nefiind încă hotărârea Sfântului Sinod de a fi canonizat, ca să facem ce face Biserica și să nu hotărâm noi în locul Ei. Prin această lucrare bună de ucenici, va fi și el apreciat ca o pildă și un următor al ascultării Bisericești.

Și, dacă a avut, ca orice om (căci, după credința Ortodoxă, nici un om nu este infailibil, nici măcar papa¹⁸), fapte sau învățături greșite, trebuie să le urâm din toată inima, pentru a nu-l împovăra și cu păcatul pildei sale rele, care vatămă pe alții. Atunci când duci pe alții în păcat e mai grav decât când păcătuiești personal. Tu ești stăpân pe propria pocăință, dar pe ceilalți nu-i poți sili să se pocăiască pentru păcatul pe care l-au făcut din pilda ta rea. Când induci unui om să păcătuiască (cu știință sau neștiință) păcatul transmis lui devine ireversibil, deci... împotriva Sfântului Duh.

Pe scurt, Fericitul Augustin ne învață să iubim păcătoșii, dar să urâm păcatele cu dorul, gândul, cuvântul sau lucrul¹⁹.

C) POT GREȘI BISERICILE ORTODOXE DE RĂSĂRIT LOCALE (INCLUSIV ÎN CANONIZAREA UNUI OM)?

Da, dacă nu țin cont de Sfintele Sinoade Ecumenice și judecă sub presiunea puterii politice avem astfel de situații, în care au greșit în ce privește analiza unui om. Și nu este de mirare, dacă și în ceea ce privește analiza dogmelor, au putut greși, căci avem atâtea sinoade eretice în istoria Bisericească.

Toate nenorocirile vin din aceea că nu întrebăm pe „bătrânii” [„stareții”] care au fost așezați să ne călăuzească, iar păstorii nu întreabă pe Domnul cum trebuie să procedeze. Dacă Adam ar fi întrebat pe Domnul atunci când Eva i-a dat să guste din rodul oprit, Domnul l-ar fi luminat și Adam n-ar fi păcătuit. Spun despre mine însumi: toate păcatele și greșelile mele au venit pentru că în ceasul ispitei și nevoilor n-am chemat pe Domnul; dar acum am învățat să cer în rugăciune harul lui Dumnezeu și Domnul mă păzește pentru rugăciunile părintelui meu duhovnicesc.

Tot așa și arhieriei: deși au darul Duhului Sfânt, nu înțeleg totul așa cum trebuie și, de aceea, în ceas de nevoie trebuie să caute luminare de la Domnul; ei însă lucrează după mintea lor, fapt prin care întristează milostivirea lui Dumnezeu și seamănă tulburări. Cuviosul Serafim [din Sarov] spune că, atunci când dădea sfaturi după mintea sa, se întâmpla să greșească, și greșelile pot fi mici, dar pot fi și mari.

Astfel, noi toți trebuie să învățăm să recunoaștem voia lui Dumnezeu; dar dacă nu vom învăța, nu vom cunoaște niciodată această cale.

Domnul a zis: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi și tu Mă vei preamări” [Ps 49, 16]. Domnul luminează pe om prin Duhul Sfânt; dar, fără Duhul Sfânt, nici un om nu poate judeca drept. Până la venirea Duhului Sfânt, apostolii înșiși nu erau nici tari, nici înțelepți, așa încât Domnul le-a spus: „Până când vă voi mai răbda?” [Mt 17,17].

Domnul a dat Sfintei Biserici păstori și ei slujesc în chipul lui Hristos și lor le-a fost dată puterea de a ierta păcatele prin Duhul Sfânt.

Dar poate că vei gândi: cum poate cutare episcop sau duhovnic sau preot să aibă Duhul Sfânt, când îi place să mănânce și are atâtea slăbiciuni? Dar eu îți spun: e cu putință, dacă nu primește gânduri rele; așa încât, chiar dacă are unele defecte, acestea nu împiedică harul să vieze în sufletul lui, așa cum un pom verde poate avea și ramuri uscate fără ca acestea să-l vatăme, și el aduce roadă; sau, într-o holdă de grâu, chiar dacă grâul este amestecat cu neghină, aceasta nu-l împiedică să crească.²⁰

Să dăm câteva exemple:

În acea vreme era în Constantinopol un arhimandrit Eutihie, care ridicase un nou eres de hulă asupra Domnului nostru Iisus Hristos, amestecând cele două firi ale Lui, cea dumnezeiască și cea omenească, într-o fire [țineți minte cum Părintele Arsenie Boca credea în același mod ca și Eutihie: „dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului”²¹ ? – n.n.]

Acel Eutihie era tatăl duhovnicesc al lui Hrisafie, căci îl primise din Sfântul Botez. Când prea sfințitul patriarh Flavian a adunat sobor local, în Constantinopol, chemă pe Eutihie, ca

¹⁸ Psa 115:2 Eu am zis întru uimirea mea: „Tot omul este mincinos!”

¹⁹ Scrisoarea 211 (c. 424) conține expresia *Cum dilectione hominum et odio vitiorum*, care se traduce aproximativ cam așa: „Cu dragoste pentru omenire și ură față de păcat”.

²⁰ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109.

²¹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 50.

să-și spună mărturisirea credinței în fața tuturor. El n-a voit să meargă la soborul acela, dînd veste pe de o parte că din mănăstirea sa, ca din mormînt, nu poate să iasă nicăieri, iar pe de alta că este bătrîn și bolnav. Dar prea sfințitul patriarh iarăși trimise la el arhimandriți, preoți și diaconi, chemîndu-l cu dragoste, ridicîndu-l spre pocăință, încît credința sa cea rea să o lepede înaintea tuturor și să se unească cu Biserica. Apoi, căutînd la dînsul, și ceilalți să se întoarcă de la credința cea rea, la cea dreaptă. Atunci abia a fîgăduit Eutihie să vină la sobor.

Venind la sobor, mai întîi a intrat în palat, căutînd apărare și ajutor împărătesc, și a rugat pe împărat, prin Hrisafie, să trimită cu dînsul într-adins oameni și ostași. Atunci, împăratul a trimis cu el pe patriciul Florentie și pe alți senatori, precum și putere ostășească. Astfel, venea Eutihie la sobor, ca la război, înconjurat de ostași și de oameni împărătești, cu dregătorii care au trimis vestea înaintea lor la sobor, zicînd: "Nu vom intra în sobor, nici vom aduce pe Eutihie pînă ce nu ne veți fîgădui că-l veți lăsa liber din sobor". Deci au fîgăduit aceasta pîrinții.

Intrînd ei, mai întîi s-au citit cărțile lui Eutihie, cele pline de dogme eretice, pe care Eutihie le trimisese prin mănăstiri, vîinînd pe mulți la eresul său. Apoi singur ereticul acela, după vorbirea sa cea plină de vicleșug, fiind silit să mărturisească cum crede, a zis: "**Din două firi era Domnul nostru mai înainte de unire, iar după unire de o fire Îl mărturisim pe El a fi**". Deci, i-au poruncit pîrinții ca gîndirea sa cea ereticească să o blesteme, iar dogmele cele drept credincioase să le primească, dar el n-a voit. **Atunci prea sfințitul Flavian, cu toți sfinții, între care erau 32 de episcopi, arhimandriți 23, iar presbiteri și diaconi mulți, a scos pe Eutihie din rînduiala preotească.**

Hotărîrea aceea era scrisă astfel: "Pe Eutihie, cel oarecînd presbiter și arhimandrit, de vreme ce din scrisorile sale cele mai dinainte și din mărturisirile sale cele ascunse și cele de acum prin al său grai s-a aflat că bolește de eresul lui Valentin și Apolinarie și urmează hulelor acelora cu neschimbare, care nici de sfătuirea noastră nu s-a rușinat și nici n-a primit învățătură și n-a voit să se supună dogmelor cele drepte, noi, plîngînd și suspinînd de pierderea lui cea desăvîrșită, l-am judecat întru Domnul nostru Iisus Hristos, [vedeți cum procedează Ortodocșii? veți vedea mai jos cum se comportă ereticii cînd sunt contraziși, arătînd că primii sunt conduși de Duhul Adevărului cel iubitor de oameni, iar cei din urmă de tatăl minciunii, cel ucigaș de oameni. Dar același lucru se aplică și la scaunul spovedaniei. Cînd duhovnicul este în adevăr se poartă cu blîndețe, iar cînd este amăgit vedește păcatele și mustră public, disprețuitor și cu asprime pe păcătos. – n.n.] Cel hulit de dînsul, ca să fie străin de toată slujba preoției și de a noastră împărțășanie și de povățuirea mănăstirească, știind toți aceasta, că cei ce vor vorbi cu el și vor veni la dînsul vor fi vinovați de pedeapsa despărțirii, ca cei ce nu s-au depărtat de eresul lui. Flavian, episcopul Constantinopolului sau al Romei celei Noi, astfel judecînd, am iscălit. Asemenea am iscălit toți arhimandriții" [vedeți că, deși îl iubeau, l-au arătat ca greșit în fața norodului, fiindcă nu se pocăia, ca pe ceilalți să-i scape de la urmarea amăgirii lui? – n.n.] .

Fiind lepădat Eutihie, ședea lîngă palatul împărătesc, avînd pe Hrisafie de mare ajutor în toate. Vicleanul acela cu mai multă minie și iușime întăritîndu-se asupra prea sfințitului Flavian, a pornit tot chipul meșteșugurilor sale, cum să-l izgonească din scaunul patriarhiei, pe de o parte ca să răzbune pe Eutihie, iar pe de alta ca mai mult să mîhnească pe Pulheria, prin izgonirea lui Flavian. Deci, avînd pe împărat întru voia sa, făcea cu numele lui cel împărătesc toate cele ce voia. Atunci a scris lui Dioscor, patriarhul Alexandriei, om prea înrăutățit, meșter în vicleșug și necredincios, întăritîndu-l asupra lui Flavian, iar pe Eutihie, încredințîndu-l apărării lui și fîgăduind de la împărat multe daruri.

Asemenea a mai scris lui și despre împărat, poruncindu-i ca, luînd pe episcopii săi de un gînd cu sine, să vie în Efes cu sîrguință și să țină sobor mare pentru dogmele credinței, de vreme ce Flavian aduce oarecari învățături pline de erezie în Biserică și o tulbură. Deci, să se cerceteze cu sobornicească judecată și să se lepede ca un nedrept credincios, iar Eutihie, de se va afla nevinovat, să se dezlege și să se rînduiască întru a sa cinste. Același Hrisafie, îndemnînd și pe împărăteasa Evdochia, ajută și aceea lui Eutihie contra lui Flavian; iar Dioscor, îndată luînd mai mult de zece episcopi de un gînd cu sine și pe un arhimandrit ce se numea Varsum, cu sîrguință au mers cu o mie de monahi la Efes.

Acolo, făcîndu-se acel fără de lege și nedrept sobor în sfînta biserică - la care erau de 128 episcopi, din diferite țări, chemați prin împărătească poruncă -, a mers la judecată și prea sfințitul patriarh Flavian. [vedeți că este un sinod mai mare decît cel Ortodox dinainte, ce avea doar 32 de episcopi. Nu contează numărul episcopilor ci condițiile de libertate în care se exprimă și dreapta lor credință. Non multa, sed multum. Nu mult și prost, ci puțin și bine. –

n.n.] *Împăratul, și mai ales Hrisafie a scris, în numele împăratului, lui Elpidie comitele și la alți voievozi care erau acolo cu oștile, ca să nu lase în sobor pe episcopii cei ce au iscălit cu Flavian contra lui Eutihie și au făcut judecata.*

Începînd vicleana adunare, Dioscor fiind întîi șezător, a stat de față Eutihie și a dat a sa mărturisire de credință, întru care eresul era acoperit cu vicleșug, iar pe a lui Flavian mărturisire nu o primi soborul acela. Atunci a fost multă gîlceavă și tulburare cîtăva vreme, unii apărînd pe Eutihie și făcîndu-l nevinovat, ca pe un dreptcredincios, iar alții nevoindu-se pentru Flavian. Puțini erau din cei ce întăreau credința lui Flavian, pentru că toți au iubit întunericul mai mult decît lumina și au cinstit mai mult minciuna decît adevărul, plăcînd împăratului celui pămîntesc, mai mult decît celui ceresc. Căci, împăratul Teodosie, deși era dreptcredincios, ca om a greșit din neștiință, necunoscînd meșteșugul lui Eutihie, al lui Dioscor și al lui Hrisafie, care îl înșela neîncetat prin vicleșugul său, vîinîndu-i sufletul. Întru neștiința sa, împăratul socotea pe eretici că sînt dreptcredincioși și minciuna cea grăită de dîșii o credea un adevăr, nefiind lîngă dînsul sora lui cea cu bună înțelegere, fericita Pulheria.

După acea lungă gîlceavă ce s-a făcut la acel sobor care se adunase în Efes și care întărea dogmele ereticești, zicînd că este o fire, iar nu două întru Hristos, a socotit ca dreptcredincios și a lăudat și preamărit pe Eutihie, de vreme ce partea potrivnică a biruit și așa a făcut nevinovat pe acesta, deși era eretic. Pe drept-credinciosul patriarh Flavian l-a osîndit ca pe un eretic, tîlhărește, nelăsîndu-l să răspundă ceva pentru sine, nici voind să-i asculte mărturisirea lui cea credincioasă. [vedeți că nu au greșit numai asupra dogmelor, ci și asupra oamenilor? Sau, mai bine spus, de dragul oamenilor au greșit și în privința dogmelor. L-au canonizat ca model pe Eutihie, iar pe Flavian l-au condamnat ca eretic, lucru continuat până azi de cei ce le-au moștenit sinodul tâlhăresc de la Efes numindu-l Ortodox , și anume monofiziții, miafiziții, armenii, coptii, etiopienii, iacobitenii, eritreanii, indienii (tomaiții) sau așa-zisele biserici ortodoxe vechi orientale. – n.n.] *Apoi, Dioscor, întîiul stătător, a dat răspuns de izgonire asupra lui, ca să fie străin de arhierie, de sfințire și de toată puterea duhovnicească și să se trimită în surghiun, în Egipt, la cetatea Lidiei.*

Onisifor al Iconiei, cu alți episcopi care știau nevinovăția lui Flavian, sculîndu-se, au apucat genunchii lui Dioscor, zicînd: "Să nu faci aceasta, o, prea sfințite părinte, pentru că Flavian n-a făcut nimic vrednic de izgonire, iar de este trebuință de vreo pedeapsă, să se pedepsească, iar să nu se lepede". Dioscor, sculîndu-se de pe scaunul său, a zis: "De mi s-ar tăia și limba, într-alt chip nu voi zice". Varsum, arhimandritul, strigă: "Cela ce va mărturisi că în Hristos sînt două firi, acela să se taie în două". Stăruind episcopii cu rugămintea pentru Flavian, a strigat Dioscor: "Unde sînt voievozii?" Și îndată voievozii cu Elpidie și cu mulțime de oaste, au intrat în biserică și au adus lanțuri mari de fier asupra Sfîntului Flavian.

Intrînd și monahii lui Varsum, episcopii strigau: "Varsum, tîlharul, a răsturnat toată Siria și a adus o mie de monahi asupra noastră Varsum, tîlharul, anatema să fie!"

Varsum striga: "Să se ucidă ereticul Flavian, să se ucidă!" *Apoi s-au pornit mîinile cele ucigașe asupra sfîntului, unii cu palmele, alții bătîndu-l cu bețele și însuși Dioscor s-a repezit să-l calce în picioare. Apoi, fiind trîntit la pămînt, l-au bătut pînă ce s-au săturat și au pus în lanțuri pe cel ce era abia viu.*

Apoi Dioscor silea pe episcopi să iscălească izgonirea lui Flavian. Cei de un gînd cu Dioscor, îndată au iscălit. Iar cei ce vedeau nedreptatea și războiul ce se făcea, n-au voit să iscălească și ostașii nu-i lăsau să iasă din biserică, sînd împrejurul lor înarmați. Monahii lui Varsum strigau asupra lor cu minie și cu îngrozire. Deci, episcopii fiind ținuți în biserică pînă în noapte și văzînd că nu puteau scăpa de primejdia ce era asupra lor, au iscălit chiar nevrînd, fiind siliți prin îngroziri și astfel s-a săvîrșit acel sobor ucigaș.

Sfîntul Flavian, mărturisorul lui Hristos, după acea cumplită bătaie, a treia zi și-a dat sfîntul său suflet în mîinile lui Hristos Dumnezeu, pentru care a pătimit uciderea, ca Abel de la Cain. Fiind în locul de surghiunie, s-a dus la ceruri, iar în locul lui a fost ridicat la patriarhie Anatolie.

După aceasta s-a vădit răutatea și vicleșugul lui Hrisafie și a fost cu necinste izgonit din palatul împărațesc, apoi a pierit cu sunet. Iar pe Evdochia împărăteasa, smerind-o mînia împărătească s-a dus la Ierusalim. Sfînta Pulheria, cu rugămințile cele multe ale fratelui ei, împăratul Teodosie, plecîndu-se, s-a întors cu slavă în palatul împărațesc, și îndată au adus în Constantinopol moaștele mărturisorului lui Hristos, Sfîntul Flavian, cu mare cinste.

Dioscor și Eutihie, după al patrulea sinod al Sfinților Părinți, fiind dați blestemului celui veșnic, au pierit. Iar Biserica lui Hristos, cea nebiruită de porțile iadului, înflorea în dreapta credință, slăvind pe Hristos, nu despărțit în două fețe, ci în două firi neamestecate laudat și preaînălțat, împreună cu Tatăl și cu Sfântul duh, în veci. Amin.²² [dar mai înainte de a fi blestemați erau Ortodocși, și sinodul lor nu era numai unul local, ci alcătuit din episcopii mai multor țări, deci un sinod nu chiar pan, dar totuși multi-ortodox. Și cu toate acestea vedeți cât de mult a putut greși? – n.n.]

Un alt caz foarte grăitor este cel al Sfântului Cuvios Ioan Damaschin:

Când împăratul Leo Isaurul publică la 726 edictul său împotriva icoanelor, patriarhul Ioan V al Ierusalimului îl roagă pe Ioan Damaschin să ia apărarea sfințelor icoane. Sf. Ioan ia condeiul și scrie unul după altul cele „Trei tratate contra celor cari atacă sfințele icoane”.²³ Dar nu se mulțumește numai cu scrisul, ci luptă în tot felul. Ia parte la Sinodul anti iconoclast al episcopilor orientali, în care are un rol principal. „Lupta sa contra iconoclasmului se poate asemăna cu lupta lui Atanasie contra arianismului”.

El a dat loviturile cele mai grele acestei erezii. De aceea Sinodul iconoclast de la 754 aruncă asupra lui patru anateme, pe când asupra patriarhului Gherman al Constantinopolei, (715—730) și Gheorghe din Cipru numai câte una.²⁴

Să vedem câți episcopi au dat anatema de 4 ori pe Sfântul Cuvios Ioan Damaschin:

*Între 10 februarie și 8 august 754, Constantin a ținut un sinod iconoclast la Hieria, pe malul răsăritean al Bosforului lângă Calcedon. Constantin avea nevoie ca programul său iconoclast să fie aprobat de un sinod și nu de o adunare imperială, cum procedase Leon al III-lea. În vederea pregătirii sinodului, împăratul a alcătuit personal 13 lucrări teologice, dar dintre ele ne-au rămas numai două și acestea sub forma unor fragmente. **La sinod au participat 338 de episcopi, un număr record, și s-a hotărât ca el să fie considerat ecumenic.** Ultima ședință, la care a fost prezent și împăratul, a avut loc în palatul Vlaherne din Constantinopol. Documentele privind desfășurarea lucrărilor au fost distruse în perioada când s-a restabilit cultul icoanelor, dar s-au păstrat concluziile dogmatice sintetizate într-un horos (definiție dogmatică), combătute mai târziu la Sinodul al VII-lea Ecumenic din 787.*²⁵

Cu toate acestea Sinodul al 7-lea ecumenic l-a proclamat un mare Sfânt, reper pentru toți de sfințenie:

„Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind”²⁶

Care sinod să-l considerăm că nu a greșit? Fiindcă și Sfântul Sinod al 7-lea ecumenic a avut cam același număr de episcopi, adunați din mai multe părți ale lumii, iar iconoclaștii credeau că sinodul lor este cel al 7-lea ecumenic:

Al VII lea sinod ecumenic s-a ținut la Niceea în anul 787. Sinodul s-a ținut între 24 septembrie și 13 octombrie 787.

*Imparateasa și fiul ei au fost reprezentați prin doi demnitari superiori, papa Adrian I prin arhiepiscopul Petru și abatele Petru de la Sfântul Sava, iar patriarhii Alexandriei și Antiohiei prin monahii Ioan și Toma. Din actele sinodului se știe că ședințele au fost conduse de patriarhul Tarasie. **Numarul episcopilor care au participat la acest sinod a fost între 330 și 367.** Afara de membrii cu drept de vot au mai fost prezenți peste 130 arhimandriti, egumeni și monahi. **Sinodul a combătut punct cu punct hotărârile pseudosinodului de la 754, contestându-i-se calitatea de "adunare ecumenică", intrucat la așa zisul "sobor bisericesc" nu au fost reprezentați nici patriarhii Rasaritului, nici episcopul Romei.**²⁷*

Vedeți? Așadar, nu mărimea numărului episcopilor decide ecumenicitatea, ci reprezentarea tuturor scaunelor patriarhale, pentru ca hotărârile sale să fie o mărturie a credinței întregii Sfinte Biserici. Desigur, un aspect foarte important fiind și acela ca să nu contrazică hotărârile Sinoade Ecumenice de mai înainte:

63. Care sunt condițiile sau semnele adevăratei Tradiții?

²² <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsfeb/02-18-sf_flavian_marturisorul.html>, duminică, 27 decembrie 2015.

²³ I Migne P. G. 94, col. 1232—1420. Traduse în românește de D. Fecioru, București, 1935.

²⁴ [Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 182-183.

²⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_al_V-lea>, duminică, 27 decembrie 2015.

²⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatic*, Ed. Predania, București, 2011, p.15

²⁷ <<http://www.crestinortodox.ro/istoria-bisericii/sinoade-ecumenice/iconoclasmul-sinodul-vii-ecumenic-la-niceea-787-70574.html>>, duminică, 27 decembrie 2015.

Iată cum lămurește Vincențiu de Lerin aceste semne: «În Biserica Universală trebuie mare grijă, ca acel lucru să-l ținem, care a fost crezut pretutindeni, totdeauna, de toți... Lucrul acesta va fi așa, dacă urmăm universalitatea, vechimea și consensul. Vom urma universalitatea în chipul acesta, anume, dacă mărturisim că singură această credință este adevărată, pe care întreaga Biserică o mărturisește pe pământ. Vom urma vechimea dacă nu ne depărtăm deloc de acele înțelesuri, pe care se știe că le-au practicat sfinții înaintași și Părinții noștri. Vom urma și consensul, dacă, chiar în vechime, ținem definițiile și părerile tuturor sau aproape ale tuturor preoților și învățătorilor deopotrivă»⁶¹. Tradiția trebuie să vină de la Apostoli. Așa înțelegem vechimea ei. Ea trebuie să fi fost totdeauna și pretutindeni în Biserică, fără schimbare.

61 Vincențiu de Lerin, Commonitorium, 2, Migne, P. L., L, col. 639.²⁸

Așadar, pentru că o adunare de sinoade de episcopi (considerați inițial Ortodocși) nu respectă hotărârile Sfințelor Sinoade Ecumenice (chiar dacă are un număr la fel de mare de episcopi ca un Sinod Ecumenic), dacă decide că un om este anatema, sau Sfânt, noi nu credem în judecata lor, chiar de vom fi prigoniiți de puterea politică pentru aceasta.

În schimb dacă un Sinod (chiar și mai mic ca număr) urmează hotărârile tuturor celorlalte sinoade dinaintea lui recunoscute de Sfânta Biserică Ortodoxă dintotdeauna, deciziile lui sunt valabile și noi credem că oamenii dați de el anatema chiar așa și sunt, astfel că ne ferim de modelul lor, iar oamenii canonizați de el sunt Sfinți autentici și le urmăm pilda și învățătura.

Mai mult, dacă un astfel de sinod respectă toate hotărârile ecumenice, dar greșește în proclamarea unui om ca Sfânt (neobservând că acela este dat anatema pentru învățăturile lui, de Sfintele Sinoade Ecumenice, deoarece nu a avut timp să le studieze, sau a fost forțat politic să îl declare Sfânt, fiind amenințat cu prigoana), vom respecta toate deciziile unui astfel de sinod, mai puțin canonizarea. Ea este greșită, și noi nu putem aduce închinare de Sfânt unui rătăcit (pentru a nu cădea sub anatema Sfințelor Sinoade Ecumenice). În schimb, vom iubi și cinsti din toată inima, fără îndoială, acel Sinod ca fiind Sfânt Sinod, pentru toate celelalte învățături drepte ale lui, înțelegând greutățile la care este expus prin responsabilitatea grea ce o are. Dar, fraților, nu uitați, este mare nevoie să învățăm poruncile, dogmele și Credința Ortodoxă. Pentru aceasta este nevoie să citim cu răbdare și dicționarul în mână, doar trei cărți: Pidalionul, Patericul Egiptean și Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin. E oare chiar așa de mult? Fiți liniștiți, oamenii simpli au alt mod de a fi înștiințați de Dumnezeu cum să se ferească de falșii Sfinți, dacă lucrează pocăința.

Vedeți, lucrurile nu mai sunt așa de grele cum păreau la început...

Dar, haideți să vedem că și în timpurile mai apropiate de noi, ba chiar și în contemporaneitate, unele Sfinte Sinoade locale au greșit chiar în canonizarea unor oameni, pentru că nu le-au verificat învățăturile după Sfinții Părinți, ci s-au lăsat influențate de curentul politic:

Extras din Rugăciune și sfințenie în Biserica Rusă, prima ediție, Edițiile Cerf, 1950; a doua ediție extinsă, Belle Fontaine (SO 33), 1982

<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>

Tratat: CANONIZAREA ÎN BISERICA ORTODOXĂ RUSA - Elisabeth Behr-Siegel

Prin studierea naturii și a criteriilor de canonizare ecleziastică, putem demonstra „în exterior” sfântă tradiție ortodoxă, folosindu-ne de caracterele de sfințenie care determină structura globală a întregii imagini hagiografice. Mai mult decât atât, fiind înțelese în sensul lor profund, aceste caractere vor dezvălui câteva lucruri din sufletul sfințeniei rusești.

TIPUL ACTULUI DE CANONIZARE

„Canonizarea este actul prin care Biserica stabilește cinstirea unui sfânt” (Fedotov, Sfinții din vechea Rusie, Introducere, 3).

Noi trebuie să ne întrebăm care este sensul și domeniul de aplicare al acestui act, căci nu este deloc acela de "a face un sfânt", de a oferi astfel un grad, de a proceda la o promovare cerească. Canonizarea este de fapt un act care s-a făcut, nu față de Biserica din cer, ci pentru cea pământească, pentru a invita [nu obliga – n.n.] la cinstirea persoanei canonizate în cadrul și formele tradiționale de cult public.

În conformitate cu randuiala bisericească, rugăciunea pentru odihna sufletului unei persoane decedate (panihida) se transforma într-o rugăciune pentru viață, adresată acelei persoane. Aceasta este diferența esențială, marcată de Liturghia Ortodoxă, între adormiții credincioși obisnuiți și cei canonizați.

Nu totii cei adormiți sunt sfinți canonizați ci acest proces de canonizare îi implica doar pe cativa. Biserica Ortodoxă admite că există mulți sfinți a căror slava rămâne necunoscută

²⁸ *Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă*, Ed. Apologeticum, ⁵2006, <<http://ro.scribd.com/doc/33158/Invatatura-de-credinta-crestina-ortodoxa>>, vineri, 16 august 2013, p. 25, 26.

pe pământ, în acest veac, și își exprimă această idee atunci când aceasta celebrează sărbătoarea „tuturor sfinților”, adică a sfinților cunoscuți și necunoscuți. De asemenea, Biserica susține că se poate și trebuie să se ceară mijlocirea sfinților canonizați, în rugăciune. Nu le este interzis, credincioșilor, să se adreseze niciunui creștin, adormit în dreapta credință, pentru a-i cere mijlocire [în schimb este semn de mândrie să impună la alții aceasta, mai ales public – n.n.]. De fapt, rugăciunea adresată părinților decedați joacă un rol important în evlavia ortodoxă.

Canonizarea nu înseamnă că privilegiul sfințeniei este rezervat doar sfinților canonizați, sau că judecata organelor bisericești care pronunță canonizarea este absolut infailibilă. Dovada constă și în faptul că Biserica Rusă a procedat de mai multe ori în decursul istoriei sale la decanonizarea și, de asemenea, la recanonizarea persoanelor decanonizate, fără a provoca scandal în rândul credincioșilor. Ea recunoaște, drept motiv: inducerea în eroare a organelor oficiale ale Bisericii (un caz tipic este cel al Prințesei Anna de Kachine, canonizată în 1649, decanonizată, și recanonizată sub țarul Nicolae al II-lea).

Actul de canonizare nu pretinde, prin urmare, că se decide destinul veșnic al sfântului, dar se adresează Bisericii pământenă, rolul său fiind, în principal, liturgic și pedagogic. În canonizare, Biserica Ortodoxă declară că are motive serioase să creadă că mijlocirea sfântului este utilă credincioșilor și că aceștia pot să i se adreseze cu toată încrederea. În acest scop, numele sfântului este menționat de mai multe ori în timpul Liturghiei și, uneori, Biserica îi fixează chiar și o zi de sărbătoare specială.

În cadrul acestor limite, și fără a pretinde că este mai mult decât atât, actul de canonizare este, totuși, de o mare importanță practică. Credincioșii ortodocși doresc să încredințeze decizia Bisericii, în ideea că este, în esență, o uniune a tuturor în agapa divină. Dragostea frățească, scânteierea la atingerea de har, chiar și umilința, împing creștinul să-și aplece judecata sa individuală la judecata întregii Biserici, a cărei ierarhie lumească este instituită în mod dumnezeiesc. Vorbind cu sfinții canonizați, creștinul ortodox are certitudinea că se roagă „cu Biserica”, și asta îi dă un sentiment de încredere și de pace interioară. [aici greșesc unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca că se pripesc să judece și să se pună deasupra Sfântului Sinod, mai înainte de vreme și fără a cerceta după Sfinții Părinți canonicitatea canonizării lor populare – n.n.]

Pe de altă parte, la intrarea în ciclul liturgic, figura sfântului canonizat dobândește, în conformitate cu caracterul Liturghiei Ortodoxe, valoarea unui „simbol real”. Sfinții canonizați sunt unii dintre nenumărații sfinți cinstiți ai Bisericii din cer, dar ei sunt reprezentați în mod real. Prin icoanele lor, pictate pe iconostasul bisericii, și prin inscripțiile icoanelor facute de hagiografi, credincioșii contemplă în realitate Biserica din ceruri.

Ar fi însă greșit să credem că Biserica Rasariteană se adresează unui sfânt, ca lui Dumnezeu [aici, din păcate, greșesc unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Hristos este singurul Mediator și Salvator. Dar, ea se adresează sfântului, în calitate de membru al Trupului lui Hristos, pentru a se bucura de rugăciunile lui pentru noi. În rugăciunea sfinților, Biserica de pe pământ, militantă și în suferință, solicită ajutorul Bisericii triumfătoare a sfinților, în fața lui Dumnezeu. Aceasta este doar o consecință a principiului de comuniune a sfinților, pe care Biserica din Rasarit pune un accent deosebit: credincioșii sunt salvați unii de către alții. Fiecare creștin poate fi co-mediator, co-mântuitor cu Hristos și poate fi salvat prin rugăciunea pentru mântuirea tuturor și cu ajutorul rugăciunii celorlalți.²⁹

În cazul de mai sus nu este vorba de ceva grav. O prințesă nu a scris cărți, nu a predicat și nu a pictat așezăminte ca să poată transmite învățături greșite. Chiar dacă se chinuie în iad, dacă credincioșii i se roagă ca unei sfinte, Dumnezeu poate face o iconomie (fiindcă nu este mândria credincioșilor, ci o eroare a Sfintei Biserici, păstrându-se ascultarea în smerenie de ierarhie), și să îi transforme cinstirea ei în rugăciune de iertare pentru ea. După cum și atunci când facem parastas pentru o Sfântă necanonizată, ea mijlocește cu toată puterea de mulțumire, laudă și cerere pe care o are ca Sfântă pentru cel ce se roagă pentru mântuirea ei, chiar dacă acesta nu știe că este Sfântă și deci, nu o cinstește ca atare, ci o apreciază greșit ca pe o păcătoasă ce are nevoie de rugăciunile Bisericii și ale sale, pentru a i se ierta păcatele.

Cu totul dimpotrivă este atunci când se tratează oameni care au lăsat mesaje de învățătură de credință. Aici nu ne mai putem juca cu iconomia. Dacă este considerat Sfânt un învățător rățacit, cei ce-l urmează se rățăcesc, sporându-i osânda, deci, pentru binele lui este foarte important a nu fi canonizat și a nu fi cinstit ca Sfânt, chiar dacă a fost canonizat din eroare.

²⁹ <<http://acasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>>, luni, 28 decembrie 2015.

Din păcate, avem azi și astfel de cazuri de erori în canonizarea unor eretici ca fiind Sfinți contemporani, chiar într-o Biserică Ortodoxă de Răsărit, ce ne este foarte dragă, deoarece ne-a dat și mari Sfinții autentici:

<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>

Aici nu-i însă în discuție (și mă mir că n-ați sesizat!) dacă osemintele respective sînt sau nu sfinte moaște (aceasta nu e treaba și căderea noastră să ne pronunțăm); poate că sînt și că se vor vădi ca atare în timp, primind recunoașterea oficială a Bisericii, cînd va voi Dumnezeu să se întîmple și după toată rînduiala binecuvîntată a Ortodoxiei. Aici e în discuție o pripă abuzivă, generată de o inadmisibilă neascultare și de o smintitoare vîlvă mediatică. Și mai mult decît atît: e vorba de un precedent primejdios și de un întreg fenomen psihotic (căutarea maniacală de moaște și cinstirea lor în afara regulilor și dispozițiilor bisericești), care trebuie atent și părintește gestionat de factorii abilitați și responsabili (Patriarhia de la București și Mitropolia de la Iași, Sfîntul Sinod și Comisia de Canonizare), pentru ca lucrurile să n-o ia razna și să fie ținute sub un control de autoritate, fără de care există riscul ca o anumită mentalitate magică să pervertească pe nesimțite dreapta credință. Problema e serioasă și nu ne confruntăm numai noi cu ea. Greșeala poate să survină și la nivel mai înalt. În Rusia, bunăoară, după ce au fost canonizați cam în grabă o seamă de noi mucenici, se pune acum, oficial, problema unor comisii de... decanonizare, descoperindu-se între timp în viața unora dintre recenții canonizați aspecte incompatibile cu sfințenia (ca să nu mai vorbesc de formele aberante pe care le cunoaște acolo evlavia populară, ajungîndu-se pînă la fel de fel de milenarisme și pietisme magice, ba chiar pînă la o adevărată campanie pentru canonizarea lui... Stalin!).

E nevoie, mai ales în vremuri ca ale noastre, de prudență și veghe neîntreruptă, de păzirea strictă a tradiției și de păstrarea unității în jurul autorității ecleziale (căci fără ierarhie nu există Biserică, cum Părintele Calciu însuși nu prididea să aducă aminte cu fiecare prilej)³⁰

Cu greșelile epocale din Sfîntul Sinod al Bisericii Ruse, ne-am obișnuit din istorie. Gîndiți-vă, însă, dragii noștri, ce greu și rușinos ar fi pentru un Sfînt Sinod atît de cuminte ca al Bisericii Ortodoxe Române, să proclame pe Părintele Arsenie Boca drept Sfînt ca, apoi, încetînd presiunea și sesizînd erorile din viața și învățăturile sfinției sale, să-l decanonizeze.

După cum am observat, greșelile în canonizare apar atunci cînd sunt presiuni politice. Dar acestea sunt prezente cu mare amploare și în cazul Părintelui Arsenie Boca. Ele se manifestă public prin mass-media, prin instituțiile interesate financiar, dar și prin instituțiile adversare Sfintei Biserici Ortodoxe: masoneria și institutul Elie Wiesel, care cer cu stăruință canonizarea sfinției sale. Ne întrebăm: dacă aceste lucruri sunt atît de evidente public, ce presiuni s-or face în ascuns?

Am învățat mai sus că singura infailibilă este Sfînta Biserică Ortodoxă, exprimată în Sfintele Ei Sinoade Ecumenice și dacă un Sfînt Sinod Ortodox local (sau chiar toate Sfintele Sinoade Ortodoxe adunate într-un Sinod Pan-Ortodox) iau decizii conforme cu Soboarele a toată lumea nu greșesc, dar dacă le contrazic decretul lor devin necanonice și nu sunt valabile. În ultimul caz putem a nu ne supune lor, desigur doar în acele aspecte contradictorii, nerăzvrătindu-ne împotriva Sfîntului Sinod local, ci rămînînd fii ascultători ai lui. Putem aștepta ca Domnul Hristos să repare greșelile, rugîndu-ne și plîngînd pentru lipsa noastră de pocăință care a dus la aceasta, sau putem chiar a ne opune canonic prin scris sau viu grai, în duh de dragoste atît de canoane, dar și de ierarhie și de fiecare membru al ei. Așa lucrează un Ortodox. Ecumenistul nu este interesat de încălcarea Sfintelor Canoane și ale Adevărului, ci el vrea doar supunere, ordine și disciplină cu orice chip ca pe toți să-i îmbrățișeze, chiar și... vicios, ca lucrurile să meargă bine în interesul lui personal. Zelotul, dimpotrivă se aprinde cu furie și calcă, pentru canoane, pe toți și pe toate, chiar și pe... alte canoane, vrînd să-și răzbune sieși o biserică după asemănarea mînioasă a lui.

Ca să înțelegem mai bine, fără tensiunea ce ne-o crează un subiect atît de drag ca cel de sfințenie și credință, să aplicăm aceeași situație în politică. Este ca și cum un primar ar da un decret care are niște articole ce instituie obligații locale legale, iar în alte articole forțează cetățenii să încalce legile statului. Un bun cetățean va asculta de partea din decret legală, iar de cea ilegală va fugi ca să nu se facă vinovat de încălcarea legii țării lui, ba poate va și protesta, aducînd la cunoștință publicului și statului ilegalitatea acelui decret. Dar aceasta nu înseamnă că se va răscula pentru a da jos pe primar, ci așteaptă ca statul să ia deciziile potrivite. Yesman-ul va asculta de tot ce-i spune primarul și îl va linguși că bine face, pentru a primi un mic ciolănaș drept recompensă, iar revoltatul va face manifestări de stradă și televiziune pentru a-l da jos pe primar și, eventual, a fi ales el în loc. Yesman-ul ține locul ecumenistului, revoltatul locul zelotului, primarul locul Sfîntului Sinod local, statul ține locul Sfîntului Sinod ecumenic, în pilda noastră,

³⁰ <<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>>, luni, 28 decembrie 2015

iar decretul în părțile bune hotărârile Ortodoxe, iar în părțile greșite ar fi canonizarea unui om rătăcit ca Sfânt.

După cum ați văzut, din păcate, învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Așadar, chiar de ar fi canonizat ca Sfânt, de un întreg sinod pan Ortodox, ar fi doar o eroare, fiindcă ar contrazice (indirect) învățăturile fără de greșală ale întregii Sfinte Biserici.

Numai când scaunul de la Roma va fi izbăvit de uzurparea cea tâlhărească a ereticilor franci ne națiune germană în a cărui robie este de mai mult de o mie de ani (dar aceasta se va petrece de-abia după „Marele Prăpăd” după cum ne prorocesc Sfinții Părinți), se va mai putea aduna cel de-al 8-lea Sinod Ecumenic, unde se vor anatematiza toate rătăcirile eretice acumulate până acum, inclusiv cele apusene, și, odată cu acestea, și cele ale Părintelui Arsenie Boca, atât de tributar lor.

În schimb chiar și un sinod (cât de mic, de exemplu unul eparhial), sau chiar numai un arhiepiscop (atunci când va înceta presiunea politică și de stradă, prin mass-media, pentru a nu declanșa prin lămurirea sa vreo prigoană), va putea declara ca eretice învățăturile Părintelui Arsenie Boca (pentru a trezi pe oameni la realitate). În acest caz aprecierea sa ar fi valabilă, fără greșală, fiindcă această declarație ar fi conformă cu oricare din cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (ce au anatematizat fiecare din Ele câte o parte din învățăturile scrise și/sau pictate ale pictorului de la Drăgănescu). Desigur că nu va putea face aceasta dacă Sfântul Sinod ar ceda presiunilor și l-ar canoniza, fiindcă s-ar face schismă, o rană ce cu anevoie se poate vindeca. O canonizare se poate decanoniza, dar o schismă greu de crezut că se poate repara.

Sunt unii cunoscuți ai noștri, îngrijorați, care își pun următoarea întrebare:

„Dar dacă totuși, cedând presiunilor politice, Sfântul Sinod va fi silit la vreo eroare și îl va canoniza pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt (renunțând la acrivie – scumpătate – și aplicând iconomia – îngăduința – ca să nu se stârneasă o prigoană greu de purtat), ce să facem noi?”

Desigur nimeni, conștient de gravitatea rătăcirii învățăturilor și amăgirii vieții Părintelui Arsenie Boca nu-și dorește așa ceva, pentru a nu fi înjosit Sfântul Sinod și a nu se produce dezbinare în Sfânta Biserică între cei fermecați de imaginea Părintelui Arsenie Boca și cei râvnitori ai Sfintei Predanii. Mai mult, aici nu ar putea fi vorba de vreo iconomie a celor ce l-ar canoniza, ci de o eroare, fiindcă s-ar dezlega la cinstire nu o persoană, ci o suită de învățături eretice, condamnate la Sfintele Sinoade Ecumenice. Dar totuși întrebarea stăruie și ne vedem datori a răspunde, după Sfinții Părinți, fiindcă ar fi vorba de aplicarea unuiu fel de iconomii nu față de Părintele Arsenie Boca propriu-zis, ci față de cei ce vor fi greșit și-l vor fi canonizat, neobservându-i erorile doctrinare. Teoretic vorbim, nădăjduim la mila lui Dumnezeu și acoperământul Maicii Domnului că niciodată ne se va ajuge la o asemenea cădere.

E posibil și canonic permis, ca și atunci să nu îi admitem pictorului de la Drăgănescu învățăturile pe mai departe, fiindcă sunt date anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice, și nimeni nu poate avea vreo autoritate egală cu ele, încât să ridice anatemele în afară de un alt Sfânt Sinod Ecumenic. Dar acel Sinod care ar contrazice celelalte Sfinte Sinoade Ecumenice, nu ar fi în veac Ecumenic, indiferent de numărul episcopilor participanți și de teritoriile acoperite prin păstoria lor.

Dar dacă nu ne rezumăm doar la atât (la respingerea ereziilor și a practicilor magice și necanonice ale pictorului de la Drăgănescu, și constatarea că un astfel de învățător nu poate fi model de sfințenie) ci ne ridicăm împotriva Sfântului Sinod, greșim mult. E posibil să nu avem evlavie personală la sfinția sa, din acrivie argumentată, neaplicând pentru noi înșine iconomia (eroarea) Sfintei Biserici locale, dar dacă începem să bârfim Sfântul Sinod și îi judecăm pe ierarhi, ne punem deasupra Ei și suntem vrednici de pedeapsă, fiindcă încălcăm chiar noi Sfintele Canoane ce ne învață să O ascultăm și să nu clevețim pe clerici sau pe mireni. Greșim aceleiași legi (a ascultării de Sfânta Biserică) căreia a greșit și Părintele Arsenie Boca:

Mat 18:17 Iar de nu'i va asculta pre ei, spune-l soborului; și de nu va asculta nici de sobor, să'ți fie ție ca un păgân, și vameș.

Iac 2:8 Însă de împliniți legea cea împărătească după scriptură, să iubești pre aproapele tău ca însuși pre tine, bine faceți; 9 Iar de vă uitați în față, păcat faceți, muștrându-vă de lege ca niște călcători de lege. 10 Că oricine va păzi toată legea și va greși într'una, s'a făcut tuturor vinovat. 11 Că cel ce au zis: să nu curvești, au zis și: să nu ucizi. Și de nu curvești, dar ucizi, te-ai făcut călcător legeri. 12 Așa să grăiți, și așa să faceți, ca și cum prin legea slobozeniei aveți să vă judecați. 13 Că judecată fără de milă este celuia ce nu face milă; și se laudă mila asupra judecatei.

Este adevărat ce spune Sfântul Cuvios Teodor Studitul:

Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința

“Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un

sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămii tăcut și dezinteresat?”

“Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplu ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpânirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predaniste, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dușmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

“Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învătă ori ne silește să facem orice alt lucru decât am primit și decât este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfîntit. **Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o.**”

“Și chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Și nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)³¹

Dar este adevărat și ce zice soborul al 4-lea:

„Al soborului al 4-lea “Omului mirean nu se cade a ocări, a bate sau a defaimă pre preot, sau a-l cleveti, sau a-l muștra în față, de ar fi și adevărate cele zise asupra lui. Iar de va îndrăzni mireanul a face aceasta, să se dea anatemei și să se lepede de la biserică, că unul ca acela este despărțit de Sfânta Treime și se va trimite la un loc cu Iuda, că scris este: pre mai marele norodului tău să nu-l grăiești de rău, așijderea și cel ce necinstește pre mai marele său.”³²

Așadar, suntem datori de a mărturisi adevărul, fără compromis, dar în același timp, cu aceeași tărie, să nu atacăm oamenii care au greșit și nu l-au observat, sau au fost siliți să-l încalce. Nu ne împotrivim episcopilor ce ar greși, ci învățăturilor greșite ale lor, iar pe ei îi iubim și cinștim din toată inima, nejudicându-i, ci ascultându-i în toate, mai puțin în momentele, îndemnurile sau poruncile când ne dau spre ascultare erori sau păcate.

Este și acesta plînsul și modul de ascultare al Ortodocșilor în zilele de azi.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfîntul Ierarh Ignatie Briancianinov:

Despre vietuirea după sfat

Am dat cândva, numele de "faramituri" vietii duhovnicești pe care Dumnezeuiasca Pronie a lasat-o vremii noastre. Ea se întemeiază pe calauzirea în lucrarea mantuirii prin Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți, cu sfaturile și cuvintele ziditoare împrumutate de la părinții și frații vremurilor noastre. În sensul sau propriu, aceasta este ascultarea vechilor monahi sub un alt chip, potrivit neputinței noastre, care este cu precădere sufletească. Vechilor ascultători, povățuitorii lor purtători de Duh le vesteau neîntarziat și de-a dreptul voia lui Dumnezeu: acum, monahii sunt siliți să caute singuri în Scriptură voia lui Dumnezeu, și de aceea sunt supuși unor dese și prelungite nedumeriri și greseli. Pe atunci, sporirea era grabnică prin însuși firea lucrării: acum ea este zăbavnica, iarasi prin firea lucrării. Aceasta a fost buna voie a Dumnezeului nostru în ceea ce ne privește: datori suntem să ne supunem ei și să ne închinăm înaintea ei cu recunoștință.

Viata noastră monahală din vremea de acum, calauzită după Scriptură și după sfatul părinților și fraților, este consacrată de pilda începătorului monahismului, Preacuviosul Antonie cel Mare. El nu a fost în ascultare la vreun stareț, ci pe când era începător traia de sine și lua povata din Scriptură și de la feluriti părinți și frați: de la unul a învățat înfrânarea, de altul blândetea, rabdarea, smerenia; de la altul - luarea-aminte cu deadinsul la sine și liniștirea, straduindu-se să-și însusească virtutea fiecărui monah virtuos, arătând ascultare față de toți - după putința, smerindu-se înaintea tuturor și rugându-se lui Dumnezeu neîncetat. (Vietile Sfinților, 17 ianuarie).

³¹ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/05/22/sfantul-teodor-studitul-despre-datoria-mirenilor-de-a-marturisi-credinta/>>, sâmbătă, 8 august 2015

³² Molitfelnic (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013, p. 564.

Poarta-te si tu, incepatorul, in acelasi chip ! Arata egumenului si restului conducerii manastiresti ascultare nefatarnica si nedornica sa placa oamenilor, ascultare straina de lingusire si rasfat, ascultare pentru Dumnezeu. Arata ascultare tuturor parintilor si fratilor in toate cererile lor care nu sunt potrivnice Legii lui Dumnezeu, tipicului si asezamintelor manastirii, precum si celor randuite de conducerea manastirii. Insa nu fii nicicum ascultator spre cele rele, de ti s-ar si intampla sa suferi oarecare nechez pentru faptul ca n-ai vrut sa placi oamenilor si pentru neclintirea ta.

Sfatuieste-te cu parintii si cu fratii virtuosi si priceputi, dar insuseste-ti sfaturile lor cu cea mai mare chibzuinta si bagare de seama. Nu te lasa atras de sfat din prima clipa cand incepe sa lucreze asupra ta ! Din pricina impatimirii si orbirii tale, un sfat patimas si daunator poate sa-ti placa numai si numai din pricina nestiintei si lipsei tale de experienta, sau pentru ca este pe placul vreunei patimi ascunse, necunoscute tie, care traieste in tine. Cu plans si intru suspinarea inimii roaga-l pe Dumnezeu sa nu-ti ingaduie a te abate de la Atotsfanta Lui voie spre a urma voia cazuta omeneasca, a ta sau a aproapelui tau, sfatuitorul tau. In ceea ce priveste gandurile tale, ca si gandurile aproapelui, sfaturile acestuia, sfatuieste-te cu Evanghelia. Slava desarta si parerea de sine iubesc a invata si a povatui pe altii.

Ele nu se ingrijesc de vrednicia sfatului lor ! Ele nu cugeta ca pot aduce aproapelui o rana de nevindecata printr-un sfat prostesc, care este primit de incepatorul neincercat cu o incredere iresponsabila, intru aprinderea trupului si a sangelui ! Ele au nevoie de succes, indiferent de calitatea acestui succes, oricare ar fi principiul pe care se intemeiaza. Ele au nevoie sa-l impresioneze pe incepator si sa si-l subordoneze moral ! Ele au nevoie de lauda oamenilor ! Ele au nevoie sa treaca drept staretii si invatatori sfinti, priceputi, clarvazatori ! Ele au nevoie sa-si hraneasca nesatula iubire de slava desarta si trufia. Intemeiata a fost intotdeauna, si mai ales acum, rugaciunea Proorocului: "Mantuieste-ma Doamne, ca a lipsit cel cuvios, ca s-au imputinat adevarurile de catre fiii oamenilor. Desertaciuni a grai fiecare catre aproapele sau, buze viclene in inima, si in inima au grai rele" (Ps. 11, 2, 3). Cuvantul mincinos si fatarnic nu poate sa nu fie cuvânt rau si daunator. Impotriva unei asemenea stari sufletesti trebuie luate masuri de precautie. "Cerceteaza Dumnezeiasca Scriptura", spune Simeon, Noul Teolog, "si scrierile Sfintilor Parinti, mai ales pe cele despre lucrare, ca punandu-le alaturea de cele invatate si faptuite de invatatorul si staretul tau sa le poti vedea si intelege pe acestea ca intr-o oglinda, si pe cele ce conglasuiesc cu Scriptura sa ti le insusesti si sa le tii in cuget, iar pe cele mincinoase si rele sa le cunosti si sa le lepezi, ca sa nu fii amagit. Caci sa stii ca in zilele acestea s-au aratat multi amagitori si dascalii mincinosi".

Preacuviosul Simeon a trait in veacul al zecelea dupa Nasterea lui Hristos, cu noua sute de ani inaintea vremurilor noastre - si iata de atunci, deja, se ridica glasul unui drept in Sfanta Biserica a lui Hristos, tanguindu-se de lipsa adevaratilor calauzitori, purtatori de Duh, de multimea dascalilor mincinosi. Odata cu scurgerea timpului, s-au imputinat din ce in ce mai mult povatuitorii vrednici in ale monahismului. Atunci, Sfintii Parinti au inceput tot mai mult sa indrepte spre calauzirea dupa Sfanta Scriptura si scrierile Parintilor. Preacuviosul Nil Sorski, trimitand la Parintii care scrisesera inaintea lui, spune: "Nu mica nevointa este, au zis acestia, a afla un invatator neamagitor pentru aceasta minunata lucrare (adevarata rugaciune monahala a inimii si mintii). Ei au numit neamagitor pe acela care are lucrare si cugetare marturisita de Sfintele Scripturi si a dobandit dreapta socoteala duhovniceasca. Si aceasta au mai zis Sfintii Parinti, ca si pe atunci abia se putea gasi un invatator neamagitor pentru asemenea lucruri, iar acum, cand acesti invatatori s-au imputinat peste masura, ei trebuie cautati cu toata osardia. Iar daca nu poate fi gasit unul ca acesta, Sfintii Parinti au poruncit a ne invata din Dumnezeiasca Scriptura, ascultand pe Domnul Insusi, care graieste: "Cercetati Scripturile, si in ele veti afla viata vesnica" (Ioan 5, 39). "Caci toate cate s-au scris mai inainte" in Sfintele Scripturi, "s-au scris spre invatatura noastra" (Rom. 15, 4. Inainte-cuvantare la Tipic sau Predanie).

Preacuviosul Nil a trait in veacul al XV-lea; el a intemeiat un schit nu departe de Bielo-Ozero, unde se si indeletnicea cu rugaciunea in insingurare adanca. Este foarte folositor pentru staretii ai vremurilor din urma sa asculte cu ce smerenie si lepadare de sine vorbeste Preacuviosul Nil despre povatuirile pe care le dadea obstii. "Nimeni nu trebuie sa tainuiasca din lenevie cuvantul lui Dumnezeu, ci sa-si marturiseasca neputinta si totodata sa nu ascunda adevarul lui Dumnezeu, ca sa nu ne facem vinovati de incalcarea poruncilor Dumnezeiesti. Nu vom tainui Cuvantul lui Dumnezeu, ci il vom vesti pe el. Dumnezeiestile Scripturi si cuvintele Sfintilor Parinti sunt numeroase ca nisipul marii: cercetandu-le fara de lenevire, sa invatam

din acestea pe cei ce vin la noi si au trebuinta de ele (care cer, care intreaba). Ci mai drept spus: nu invatam noi, caci nevrednici suntem de aceasta, ci invata fericitii Sfintii Parinti din Dumnezeistile Scripturi" (Predania Preacuviosului Nil Sorski. Nu este de prisos sa observam aici ca, desi Preacuviosul Nil Sorski avea harul lui Dumnezeu, insa nu indraznea sa talcuiasca Scriptura de la sine, ci urma talcuirii facute de Parinti.

Calea smeritei cugetari este singura cale sigura spre mantuire). Iata ce model exemplar pentru povatuitorii zilelor noastre ! El este pe deplin folositor de suflet si pentru povatuitor, si pentru cel povatuit; el este expresia corecta a sporirii cu masura; el este unit cu lepadarea parerii de sine, a obrazniciei si indraznelii nebunesti in care cad cei ce urmeaza la aratare lui Varsanufie~ cel Mare si altor Parinti purtatori de semne, neavind insa harul Parintilor. Ceea ce in aceia era semnul imbelsugatei adastari in ei a Duhului Sfant, la acesti imitatori lipsiti de judecata si fatarnici slujeste ca semn al belsugului de nestiinta, de amagire de sine, de trufie, de indrazneala ! Sa rostim cuvantul lui Dumnezeu inaintea fratilor nostri cu cea mai mare smerenie si evlavie cu putinta, recunoscandu-ne prea mici pentru aceasta slujire si pazindu-ne pe noi insine de slava desarta care imboldeste cu putere pe oamenii patimasi, atunci cand invata pe frati. Ganditi-va ca trebuie sa dam raspuns pentru fiecare vorba desarta (Mat. 12, 36) - cu cat oare, este mai greu raspunsul pentru cuvantul lui Dumnezeu rostit cu slava desarta si sub imboldul slavei desarte ? "Pierde-va Domnul toate buzele cele viclene, limba cea graitoare de lucruri mari, pe cei ce au zis: limba noastra o vom mari, buzele noastre la noi sunt, cine ne este noua Domn ?" (Ps. 11, 4-5). Pierde-va Domnul pe cei ce cauta slava lor, nu slava lui Dumnezeu.

Sa ne infricosam de amenintarea Domnului ! Sa rostim cuvant de zidire atunci cand o cere trebuinta de neinlaturat, nu ca niste povatuitori, ci ca unii care au nevoie de povatuire si sarguiesc a se impartasi de povatuirea data de Dumnezeu in Cuvantul Sau cel Atotsfint. "Dupa darul pe care l-a primit fiecare", glasuieste Sfantul Apostol Petru, "slujiti unii altora, ca niste buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu. "Daca vorbeste cineva, cuvintele sale sa fie ca ale lui Dumnezeu", cu frica de Dumnezeu si cu evlavie catre cuvintele Dumnezeiesti; iar nu ca rostind cuvintele de la sine; daca slujeste cineva, slujba lui sa fie ca din puterea pe care o da Dumnezeu", iar nu ca din puterea sa: "ca intru toate sa se slaveasca Dumnezeu, Iisus Hristos" (1 Petru 4, 10-11). Cel ce lucreaza de la sine, lucreaza pentru slava desarta, aducandu-se pe sine, dimpreuna cu cei care il asculta, jertfa satanei; cel ce lucreaza de la Domnul, lucreaza intru slava Domnului, savarsind mantuirea sa si pe a aproapelui prin Domnul, Singurul Mantuitor al oamenilor. Sa ne temem a da incepatorului vreo povata ne chibzuita, care nu se intemeiaza pe Cuvantul lui Dumnezeu si pe intelegerea duhovniceasca a Cuvantului lui Dumnezeu.

Mai bine sa-ti recunosti nestiinta, decat sa te impaunezi cu stiinta vatamatoare de suflet. Sa ne pazim de aceasta mare nenorocire - a-l preface pe incepatorul lesne-crezator din rob al lui Dumnezeu in rob al omului (1 Cor. 7, 23), atragandu-l spre a face voia cazuta omeneasca in locul Atotsfintei voi a lui Dumnezeu. (Aici se vorbeste nu despre ascultarea manastireasca in cele de afara, nu despre muncile si ocupatiile manastiresti randuite de conducerea manastirii, ci despre ascultarea duhovniceasca, tainica, savarsita in suflet). Atitudinea plina de modestie a sfatuitorului fata de cel povatuit este cu totul alta decat cea a staretului fata de ascultatorul neconditionat, rob pentru Domnul.

Sfatul nu cuprinde in sine conditia de a fi implinit neaparat, el poate fi implinit sau neimplinit. Asupra sfatuitorului nu atarna nici o raspundere pentru sfatul lui, daca l-a dat cu frica de Dumnezeu si cu smerita cugetare, nu din pornirea sa, ci fiind intrebat si silit. Nici cel ce a primit sfatul nu este legat de el, ci ramane la voia si la chibzuinta lui sa implineasca sau nu sfatul primit. E lesne de vazut: calea sfatului si a urmarii Sfintei Scripturi este potrivita cu vremurile noastre plapande. Sa bagam de seama ca Sfintii Parinti ne opresc a da sfaturi aproapelui cu de la sine putere, fara ca acesta sa o ceara, a da sfat de voia ta fiind semnul ca iti recunosti stiinta si vrednicia duhovniceasca, lucru care este~ vadita~ trufie si amagire de sine (Parerea Sfintelui mucenic Petru, mitropolitul Damascului si a altor parinti). Nu este vorba aici de egumeni si de mai-marii manastirilor, care sunt datori in toata vremea, orice nevoie s-ar intampla, chiar nefiind intrebati, sa povatuiasca obstea pe care o carmuiesc. (2 Tim. 4, 2). Cercetand alte manastiri, insa, ei sunt datori sa se calauzeasca dupa sfatul pe care l-a dat Preacuviosul Macarie Alexandrinul, Preacuviosului Pahomie cel Mare. Pahomie l-a intrebat pe Macarie cu privire la povatuirea obstei si judecarea ei. Avva Macarie a raspuns: "Invata si judeca pe supusii tai, si nu judeca pe nimeni din ceilalti" (Din Pateric si spuse

Dacă pentru lucrarea lăuntrică este nevoie de ascultarea cu discernământ, cu atât mai mult în însușirea unui model de sfințenie care implică nu numai lucrarea lăuntrică ci și credința de mărturisit, și temelia pe care ne construim lucrarea lăuntrică. Dacă Sfântul Ierarh Ignatie ne îndemna să comparăm cele spuse de duhovnic cu Sfinții Părinți, ca să nu ne înșelăm, câtă amăgire nu vom primi dacă considerăm făcând parte dintre Sfinții Părinți un ieromonah rătăcit și eretic, care ne dă ca modalități lăuntrice de lucrare a mântuirii întâlnite în hinduism și în rătăcirea apuseană de tip Ignațiu de Loyola și Francisc de Assisi? Dacă este adevărat ce ne învață Sfântul Apostol Pavel (și este) *Rom 10:10 Că cu inima se crede spre dreptate; iar cu gura se mărturisește spre mântuire*, atunci în caz că ne vom însuși ideea că învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt Ortodoxe și le vom crede cu inima și mărturisi cu gura, vădit este că vom pierde și dreptatea, și mântuirea, devenind vrăjmași ai Sfintelor Sinoade Ecumenice.

În realitate, o astfel de atitudine (în caz că Sfântul Sinod ar greși și ne-ar îndeamna la învățături neconforme cu Sfintele Sinoade Ecumenice, iar noi nu le-am urma) nu poate fi numită neascultare. Ascultarea are următoarea ierarhie:

Domnul nostru Iisus Hristos > Sfinții Apostoli > Sfintele Sinoade Ecumenice > Sfintele Sinoade Locale > Episcopul locului > Starețul/Duhovnicul. Dacă Starețul/Duhovnicul nu ascultă de Episcop, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Episcopul. Dacă Episcopul nu ascultă de Sfântul Sinod, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Sfântul Sinod. Dacă Sfântul Sinod Local/Pan Ortodox nu ascultă de Sfintele Sinoade Ecumenice, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Sfintele Sinoade Ecumenice, care toate au ascultat de Sfinții Apostoli și Domnul nostru Iisus Hristos. Dar aceasta cu chibzuință, nu în toate să nu urmăm pe cel neascultător, ci numai în acele învățături care se abat de la ascultarea celui mai mare decât el. Practic neascultător este cel ce nu ascultă de cel mai mare. Așadar este neascultător cel ce încalcă nu numai ascultarea în general, ci și ascultarea nuanțată, adică ierarhia ascultării. Cel care nu urmează pe cel mai mare se pune pe el însuși în afara ascultării, iar cei de sub el nu trebuie să-i urmeze, ci să sară peste el, mergând la ascultarea mai înalt ierarhică. Avem ca exemplu negativ cele ce s-au întâmplat cu Lucifer și îngerii din ceata supusă lui. Dacă ei nu ar fi ascultat de Lucifer, ci ar fi sărit peste ascultarea de el, ca să asculte direct de Dumnezeu, nu s-ar mai fi prefăcut în draci. Dacă Adam nu ar fi ascultat de Eva și Eva nu ar fi ascultat de Șarpe, ci ar fi sărit peste această ascultare ca să asculte direct de Dumnezeu, nu ar mai fi căzut, nu s-ar mai fi stricat, nu ar mai fi murit, nu ar mai fi ajuns în iad (lăsând la o parte faptul că aici avem și o inversare a ierarhiei Șarpele trebuia să asculte de Eva, Eva de Adam și Adam de Dumnezeu: *Evr 7:7 Și fără de nici o împotrivire cel mai mic de cel mai mare se binecuvintează*. Și ce binecuvântare poate fi mai mare decât Sfânta Ascultare).

Suntem convinși că o astfel de atitudine este blagoslovită și de Sfântul Sinod, care s-ar elibera de constrângerea pe care ți-o dă cineva ce se ia orbește după tine, considerându-te infailibil și astfel idolatrizându-te și căzând negreșit prin tine. Ascultarea ierarhică în Sfânta Biserică Ortodoxă are o mare frumusețe și este iconică. După cum Sfintele Icoane nu sunt idoli, adică nu sunt dumnezei adorați, ci trimițătoare la Dumnezeu cel Adevărat și Adorat, astfel că dacă se vor strica, sau ar fi greșite, noi nu ne pierdem mântuirea fiindcă Îl avem pe Hristos, adevăratul Chip (sau Icoană) a Tatălui, tot așa și Sfintele Sinoade Locale ale Bisericii Luptătoare le avem ca pe niște Icoane ale Sfintei Biserici Triumfătoare, Trupul lui Hristos cel fără de greșală, și dacă greșesc sau cad noi nu ne pierdem mântuirea fiindcă prin credința Sfintelor Sinoade Ecumenice facem parte din Ea. Și cunoaștem de la Sfinții Părinți, că până și pe vremea lui antihrist va fi cel puțin un episcop Ortodox și vom avea Sfânta Liturghie cu Sfânta Împărtășanie săvârșită chiar de Sfinții Prooroci Ilie, Enoh și Sfântul Apostol Ioan Evanghelistul, după cum ne învață Sfântul Cuvios Nil, Izvorătorul de Mir.

Aceasta este conform cu învățătura de taină ce ne-a predat-o Însuși Domnul nostru Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie:

Mat 16:18 Și eu zic ție, că tu ești Petru, și pre această piatră [a mărturisirii tale Mat 16:16: tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu – n.n.]. voiu zidi Biserica mea, și porțile iadului nu o vor birui pre dânsa.

Să ne miluiască și pe noi, să facem parte din Ea.

Noi nu credem ca cei atât de instituționalizați din apus, că Sfânta Biserică se întemeiază pe Petru sau pe orice altceva omenesc, cum ar fi de exemplu Sfântul Sinod Local, de care trebuie să ascultăm orbește, fiind infailibil. Noi credem că piatra este credința în Hristos, Piatra cea din capul unghiului, Care este cu noi până la sfârșitul veacului: *Mat 28:20 Învățându-i pre dânșii să păzească toate câte am poruncit vouă; și*

³³ Sfântul Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 11-14.

iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului; amin. Luc 1:33 Și va împărați preste casa lui Iacov în veci, și împărăției lui nu va fi sfârșit.

Despre un caz foarte asemănător (sau poate chiar mai general, fiindcă problema Părintelui Arsenie Boca este o particularitate, o aplicație concretă, o persoană ce se încadrează în acest caz) ne învață foarte frumos, documentat și echilibrat [printr-un tratat epistolar în care pune în lumina Sfintelor Canoane față în față stilismul (echivalent în cazul nostru cu antiarsenismul) și ecumenismul (echivalent în cazul nostru cu arsenismul, poate expresia cea mai plastică a ecumenismului, la noi în țară)], Arhimandritul Epifanie Teodoropulos, mare apărător al Ortodoxiei și contemporan cu Părintele Arsenie Boca.

Iată ce ne învață sfinția sa să facem: **nici aprobare, nici revoltă**, căci am încălca Sfintele Canoane, ci, după Sfinții Părinți, **împotrivire la canonizare de dragul adevărului, dar cu multă dragoste și respect față de cei care (eventual) l-ar canoniza**. Sau, pentru a fi mai delicăți, respingerea argumentată și cu tărie a tuturor învățăturilor greșite, practicilor magice, exemplelor imorale ale Părintelui Arsenie Boca, arătarea că acestea nu pot fi sfințenie, dar evitarea discutării canonizării. Iar dacă suntem siliți să discutăm despre ea să o justificăm pe temeiul contextului istoric, cu multă dragoste, discreție, suferire, compătimire, înțelegere a neputințelor omenești ca să nu producem tensiune, revoltă și tulburare în gândurile celor nedumeriți „**cum ar putea fi un amăgit să fie canonizat?**”, lucru care ar aduce o îndoială și acuzații asupra întregului Sfânt Sinod, în cazul în care, din nebagarea de seamă, ar face această eroare. Dar nu putem nici să tăcem, fiindcă această înșelare (că o astfel de lucrare demonică de la Prislop-Drăgănescu ar putea fi sfințenie și ecumenismul ramificațiilor propovăduit de Părintele Arsenie Boca ar putea fi Ortodoxie) ar aduce cea mai de pe urmă tulburare, cădere și pierdere a mântuirii, cu consecințe pentru persoane, neam, granițe și Biserică, incalculabile, iar noi prin tăcere ne-am face părtași la ea, pierzându-ne și pocăința, și sufletele.

„Fii cu luare aminte la calea picioarelor tale și toate cărările tale să fie bine chibzuite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga, ține piciorul tău departe de rău.” (Pilde 4, 26-27)

POMENIREA PATRIARHULUI ATENAGORA (tratat epistolar)

Atena 19 iunie 1969

Cuviosului monah Nicodim din obștea Ierom. Efreim Provata - Sfântul Munte Athos

Prea iubite în Domnul Părinte Nicodime,

Bucură-te și întărește-te în harul Mântuitorului Hristos.

Ieri am primit lunga ta scrisoare și potrivit datoriei dragostei încep să răspund pe larg la ea în ciuda multelor mele preocupări.

La începutul scrisorii Sfinției Tale te îndreptățești pentru tăcerea de până azi, pe care o atribui nu uitării, nici nepăsării, ci regulilor monahale, și-ți exprimi mulțumirea și recunoștința pentru tot folosul duhovnicesc pe care l-ai primit de la mine atât timp cât ai fost în lume. În continuare, descriind pe larg, în culori sumbre, peripeziile din ultima vreme ale Ortodoxiei și exprimându-ți zbuciumul pentru mersul lucrurilor Bisericii noastre, ceri, în numele obștei sfinte în care petreci, părerea mea despre calea pe care trebuie să mergeți.

Așadar, ascultă, iubite părinte Nicodime: Niciodată nu m-am gândit că m-ai uitat. Cât privește faptul că nu ai scris, știu că aceasta se datorează regulilor monahale, care nu îngăduie mai ales călugărilor, și mai ales începătorilor, legăturile cu lumea. Despre mulțumirile Sfinției Tale ce să spun? Niciodată nu m-am făcut vrednic de ele. N-am împlinit niciodată așa cum trebuie porunca Domnului... De altfel, dacă am semănat ceva sau am udat, Acela a făcut să crească... Așadar, Aceluia Se cuvine slava și mulțumirea și cinstea și închinăciunea în vecii vecilor.

Și acum să venim la subiectul principal:

Îmi scrii: „Cel puțin Sfinția Voastră, Cuvioase Părinte Epifanie, Sfinția Voastră care sunteți înzestrat cu... (notă: Omit exagerările dragostei tale), să nu rămâneți nelucrător. Faceți-vă luntre și punte, nu neglijați subiectul acesta. Să nu credeți vreodată că ar fi posibil să se schimbe latinii cei îngâmfați, noi ne vom schimba... și de aceea nu este favorabilă această împărtășire...”

Fratele meu Nicodim. Dumnezeu știe că n-am rămas deloc nelucrător și în acest subiect. Dacă numele meu nu apare în paginile revistelor, aceasta nu înseamnă nimic. Este cu puțință ca cineva să se nevoiască nu numai prin arme publicistice, ci și prin scrisori și prin comentarii și prin prezentări personale și prin multe alte moduri... În orice caz, îți trimit unul dintre articolele mele, publicat mai demult în „Trei Ierarhi”, ca să vezi concepțiile mele cu privire la acest subiect.

Mai jos mă întrebi dacă este drept să primești pomenirea arhierilor ce țin calendarul vechi. Gruparea lui Matei o excluzi („mateiții nici nu intră în discuție” scrii), și mă întrebi despre gruparea fostului mitropolit al Florinei.

Iubite Părinte Nicodim, ascultă:

Înainte de a vă gândi pe ce episcop să pomeniți, trebuie ca în conștiința Sfinților Voastre fiecare să răspundeți la întrebarea: „Cred că întreaga Biserică Ortodoxă Universală a fost înghițită de înșelare și numai eu și câțiva puțini am rămas păstrând adevărul?” Dacă la întrebarea aceasta conștiința Sfinției Tale îți va răspunde afirmativ, atunci caută un oarecare episcop ce are succesiune apostolică și păstrează adevărul, și supune-te lui. Iar dacă conștiința Sfinției Tale îți va răspunde negativ, dacă-ți va spune că părerea că „toți s-au abătut netrebnici s-au făcut; nu este cel ce face bine, nu este afară de unul (eu și încă câțiva)” constituie mândria și nesăbuința cea mai de pe urmă; dacă te va înștiința că întreaga armată a episcopilor și preoților evlavioși din Biserica Ortodoxă Universală care păstrează adevărul și iubesc credința neschimbată, care au întărite în ei tradițiile Părinților, care se amărăsc profund de acrobațiile și de faptele îndrăznețe ale unor întâi-stătători ai Bisericii, dar îi suferă -folosind iconomia - pe aceștia, căutând la pacea Bisericii și nădăduind că faptele îndrăznețe nu vor ajunge până la extrem, dacă astfel îți va răspunde conștiința, atunci... atunci, iubite Părinte Nicodime, ești dator să nu-ți desparți căile tale de ale lor.

Fratele meu, este clevetirea cea mai de pe urmă cele spuse de unii despre Biserica Greciei că „îl urmează pe Atenagora”. NU! Adevărul este că Biserica Greciei, din delicatețe exagerată față de întâistătătorul Ortodoxiei, i-a dat prea mare atenție lui Atenagora - desigur, un lucru rău făcut. Cu toate acestea, sub nici un chip nu este de acord cu faptele lui îndrăznețe și lipsite de orice scrupule. Cred că în toată Biserica Greciei nu există mai mult de șase-șapte episcopi filoatenagorei. Ceilalți, mai mult de șizeci de episcopi, cu neplăcere (unii mică, alții mare și alții și mai mare) privesc la acțiunile lui, dar nu se manifestă, cel puțin public, răbdând „până la o vreme”. Trupul Ierarhiei Bisericii Greciei și, în general, clerul ei cuprinde în sânurile lui stânci de Ortodoxie. Da, Părinte Nicodime! Și aceasta o spun eu, care cunosc bine și persoanele și lucrurile, întreabă prin epistolă pe episcopii Bisericii Greciei dacă sunt de același cuget cu patriarhul și vei fi înștiințat de aceasta... Nu trebuie să subapreciem faptul că deși manifestările de politețe și amabilitate se bucură de publicitate și, numai-decât se fac cunoscute, alte acțiuni, mustrătoare și dojenitoare, rămân necunoscute din motive de politețe rău înțelese. Crezi că Sfântul Sinod al Bisericii Greciei a rămas totdeauna nepăsător și pasiv față de patriarh sau de Iacov al Americii? Desigur, ar fi fost drept să se dea publicității reacțiile lui, însă de bine, de rău, se obișnuiește de veacuri ca legăturile dintre „cei mari” să se facă cu multă delicatețe... Nu uita că chiar și pururea pomenitul arhiepiscop Hrisostom, cel care timp de mulți ani s-a împotrivit cu tărie lui Atenagora, nu s-a dat în lături să cânte cu căldură laude la adresa lui în timpul vizitei aceuia în Grecia. Scriind acestea, nu aprob și nu încuviințez aceste moduri de a proceda, ci simplu constat și explic...

Poate voi fi întrebat: „Ai spus că episcopii care nu sunt de acord cu Atenagora îl suportă „până la o vreme”. Ce înseamnă aceasta „până la o vreme? Până când vor suporta?” -Iubite, dacă credem că sunt ortodocși (iar eu cred aceasta cu fermitate), să le lăsăm lor alegerea clipei. Ei sunt episcopi. Vremea războaielor și a revoluțiilor nu o fixează militarii, ci ofițerii. Iar dacă îi considerăm trădători, atunci să-i renegăm și să hotărâm singuri și vremea revoluției și orice altă problemă. Dar dacă nu vom putea argumenta astfel de lucru fără să cădem în cursa cumplitei calomnii, atunci să-i urmăm pe aceia, răbdând și noi „până la o vreme”. Repet: Sau credem că există Biserică care are o întregă oaste de episcopi și preoți credincioși, sau credem că Biserica o constituim numai noi cu încă câțiva, în cazul al doilea, să facem ceea ce noi judecăm că trebuie din moment ce noi suntem Biserica. În primul caz suntem datori să urmăm Bisericii.

Să nu se uite că primatele Papei și Filioque nu a apărut nici în 1054, atunci când a fost renegată Roma, nici în 1053, nici în 1052, ci cu veacuri întregi mai înainte se învățau acestea în Apus. Și cu toate acestea Biserica - folosind iconomia - a suportat și pe Papa și inovațiile lui. Da, Părinte Nicodime! Însuși marele Fotie nu numai că a îngăduit mult timp să-l pomenească în Diptice pe rău credinciosul

papă, ci chiar a scris în anul 885 despre Papa Ioan al VIII-lea care murise cu trei ani mai înainte: „Așadar acest Ioan al nostru, cel viteaz la minte, viteaz și cu evlavie... Acest arhiereu binecuvântat al Romei...”⁹² O, de ar fi trăit atunci oarecare SUPERzeloși și SUPERortodocși contemporani! Existau de altfel și atunci unii asemenea acestora, care nu ar fi șovăit, din pricina cuvintelor de laudă de mai sus, să arunce defăimarea de trădător în obrazul acestui bărbat sfințit! Ar fi numit trădător pe cine? Pe acela pe care adevărul lucrurilor l-a arătat o fortăreață tare a Credinței, un erou adevărat al Ortodoxiei?... Frate Nicodime, „să stăm bine, să stăm cu frică. Să luăm aminte, ca mărturisirea credinței noastre sfinte întru smerenie să o aducem”. Adu-ți aminte totdeauna de cuvântul Scripturii: „Nu fi drept prea mult, nici înțelept de prisos, ca nu cumva să-ți ieși din minte.”⁹³

Poate voi fi întrebat: „Episcopii buni și credincioși pun în lucrare iconomia și-l suferă pe Patriarh. Oare noi nu putem pune în lucrare scumpătatea și să-l renegăm?” - Iubite Părinte Nicodime, aceasta ar însemna curat protestantism! Atunci când Biserica pune în lucrare iconomia, cum este cu putință ca persoana X sau Y să pună în lucrare scumpătatea în problema aceasta fără să se considere SUPERbiserică? Este cu putință ca cineva să pună în lucrare totdeauna scumpătatea, dar numai față de el însuși, dar niciodată pentru alții, adică acela pentru care Biserica pune în lucrare iconomia. Mă voi explica prin două-trei exemple:

Biserica, făcând economie, primește căsătoria a treia. Dar o oarecare persoană poate spune: „Mie îmi place scumpătatea. Pentru aceasta, deși am rămas văduv de foarte tânăr, nu numai că nu voi veni la a treia căsătorie, dar nici la a doua.” „Bravo!” - îi vom spune cu toții acestuia. Dar dacă acesta nu se mulțumește numai cu aceasta, ci merge mai departe și spune: „Mie îmi place scumpătatea și nu iconomia. De aceea nu recunosc ca membri ai Bisericii pe cei cu a treia căsătorie și nici nu mă rog pentru ei.” Dacă unul ca acesta va spune cele de mai sus, atunci ce se va întâmpla? Biserica va arunca imediat trăsnetul afurisirii în capul lui. Pentru ce vechii donatiști au fost lepădați de Biserică ca schismatici? Exact din pricina aceasta. Aceștia puneau în lucrare scumpătatea acolo unde Biserica pune în lucrare iconomia. De pildă Biserica primea fără botez pe cei veniți dintre eretici din moment ce au fost botezați în numele Sfintei Treimi, în timp ce donatiștii îi botezau din nou. Fapte asemănătoare practicau și novațienii. În timp ce Biserica, îngăduitoare față de firea omenească, ierta și păcatele grele, novațienii interziceau împărtășirea bisericească celor ce păcătuiseră greu. Din pricina aceasta trăsnetul afurisirii a căzut foarte greu în capul aprins al acelora.

Al doilea exemplu: Sfintele Canoane hotărăsc, sub pedeapsa caterisirii, ca diaconii să fie hirotoniți după al 25-lea an al vârstei lor, iar preoții după al 30-lea an. Dreptul și obligația tuturor membrilor Bisericii este să țină Canoanele în mod neclintit și să nu se hirotonească mai înainte de vârsta rânduită. Eu, de pildă, am fost hirotonit diacon la douăzeci și șase de ani și, în ciuda presiunilor pe care episcopul care m-a hirotonit le-a făcut ca să primesc preoția după puțin timp, am rămas diacon până la împlinirea vârstei de treizeci de ani. Am procedat bine și în chip vrednic de laudă. Dacă însă nu mă mulțumesc cu aceasta, ci mă întorc spre episcopul meu și-i spun: „Mie nu-mi place iconomia, ci scumpătatea. De aceea voi înceta să Vă pomenesc și Vă lepăd deoarece hirotoniți diaconi și preoți nu după scumpătate, ci după economie, adică înainte de vârsta canonică.” Dacă voi zice și voi face astfel, ce se va întâmpla? Biserica mă va caterisi imediat. Și pe bună dreptate. Nu este cu putință ca Biserica să îngăduie răzvrătire și anarhie în sânurile ei. - „Cine ești dumneata, domnule”, îmi va spune, „care lepezi pe cei pe care eu îi recunosc? Cine ești tu? Ești autoritate mai înaltă decât mine? Ești super-sinod? Ești superbiserică? Eu judec, eu hotărăsc. Eu mânuiesc și scumpătatea și iconomia. Tu vei rândui ceea ce trebuie să fac eu? Desigur ai dreptul să-ți exprimi protestul pentru hotărârea X sau Y pe care am luat-o, dar nu ai nici un drept să lepezi pe cei ce îi recunosc. Eu am autoritatea și nu tu”. Acestea, iubite Părinte Nicodime, care sunt drepte și juste, mi le-ar fi spus Biserica?

Al treilea exemplu: Să presupunem că Biserica Serbiei are mare lipsă de clerici necăsătoriți. Și ca o consecință a acestui fapt episcopiile vacante nu se completează. Din această pricină au rămas numai șase-șapte episcopi și aceștia bătrâni. Dar aceștia, îngrijindu-se de viitorul Bisericii lor, au hotărât, supunându-se economiei bisericești, să hirotonească întru episcopi doi-trei preoți căsătoriți dintre cei mai buni. Celelalte Biserici Ortodoxe au suportat cu greu hotărârea aceasta, însă, fiind înțelegătoare față de nevoia stringentă a Bisericii Serbiei, n-au afurisit-o, ci continuă împărtășirea bisericească cu ea. Un oarecare cleric căsătorit din Serbia, chemat puțin după aceea să fie și el hirotonit episcop, a refuzat aceasta, deoarece dorește să se țină pe sine în cadrul scumpătății și nu într-al

³⁴ 92 „Despre mistagogia Sfântului Duh”, cap. 89. 36

³⁵ 93 Eccl. 7, 16.

iconomiei. Până la punctul acesta, nici un reproș. Dar dacă nu se va opri aici, ci va merge mai departe și va întrerupe orice împărtășire cu episcopii hirotoniți dintre cei căsătoriți, pe care nu numai Biserica Serbiei îi recunoaște, ci și toate celelalte Biserici Ortodoxe îi primesc, așadar, dacă va face aceasta, ce va păți? Va fi caterisit imediat și toată Biserica va recunoaște caterisirea lui ca valabilă și dreaptă.

Fratele meu, aceasta este eclesiologia ortodoxă. Celelalte, adică a se ridica persoane (clerici sau laici) și a afurisi episcopi pe care-i primește Biserica Ortodoxă Universală, sunt curate protestantisme.

Aceasta desigur sub condițiile - repet din nou - că credem în existența Bisericii Ortodoxe Sobornicești în lume. Iar dacă credem că toți sau aproape toți episcopii Bisericii au devenit trădători ticăloși, atunci cele de mai sus se răstoarnă cu desăvârșire. Atunci Biserica vom fi noi și tot ceea ce facem este autoritar și valabil. „Oricâte vom lega pe pământ vor fi legate și în cer; și oricâte vom dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer”. - în tot cazul, departe este de mine gândul luciferic că Biserica a rămas numai în mine...

Mă întrebi dacă este drept ca obștea Sfinților Voastre să treacă în Gruparea fostului mitropolit al Florinei, care pomenește pe arhierii Grupării sus-zise. Fratele meu Nicodime, deoarece vrei părerea fostului tău duhovnic, ascult-o: Dumnezeu cunoaște cât de simpatici îmi sunt frații care țin calendarul vechi. Dragostea față de ei și simpatia mea mi-au arătat-o nu odată, nici de două ori, ci de multe ori, cu toate că ei nu pomenesc aproape deloc despre aceasta.

Dar în ciuda acestei dragoste și simpatii, nu este cu puțință să consider dreaptă din punct de vedere bisericesc înaintarea Sfinților Voastre înspre acea grupare.

Cei care țin calendarul vechi, fratele meu, au lepădat nu unul sau doi episcopi, ci o întregă Biserică locală (cea a Greciei), cu care toate Bisericile Ortodoxe n-au încetat, nici pentru o clipă să aibă legături canonice. Astfel s-au declarat pe ei înșiși SUPERbiserică... Desigur, se poate să-și păstreze calendarul vechi, imitând atâtea alte Biserici Ortodoxe, dar sunt datori să imite celelalte Biserici Ortodoxe și în aceasta, adică să nu lepede Biserica Greciei, ci să rămână în ea. Cei care țin calendarul vechi din prima clipă n-au încetat să folosească exemplul celorlalte Biserici Ortodoxe ca argument pentru păstrarea vechiului calendar. Bine! Dar Bisericile acestea, deși au păstrat calendarul vechi, au avut și au legături canonice depline cu Biserica Greciei. De ce cei care țin calendarul vechi au făcut altfel? Și făcând aceasta, oare nu s-au pus pe ei înșiși în afara Bisericii Ortodoxe Universale? Care Biserică Ortodoxă locală din cele care țin calendarul vechi a avut vreodată legături canonice (schimburi de Scrisori de pace, împreună-liturghisiri, pomenirea în Diptice etc.) cu Gruparea celor care țin calendarul vechi din Grecia? Cea a Ierusalimului? Cea a Antiohiei? Cea a Rusiei? Cea a Serbiei? Cea a Bulgariei⁹⁴?³⁶ Nici una! Toate Bisericile au avut dintru început legături numai cu Biserica Greciei, iar pe cei care țin calendarul vechi din Grecia i-a văzut simplu ca pe niște fii nedisciplinați ai acestei Biserici și de aceea nici n-au avut vreodată legături oficiale cu ei, nici n-au înfierat judecățile Bisericii noastre făcute pentru răzvrătirile și caterisirile clericilor care țin calendarul vechi.

Stiliștii au strigat și strigă și acum, atât în particular cât și în memorii oficiale că subiectul calendarului trebuie prezentat unui viitor Sinod panortodox. Dar în cazul de față, iubii stiliști nu știu ce spun. Dacă Biserica Greciei, în ciuda schimbării calendarului, a devenit automat (adică fără excluderea făcută de celelalte Biserici) schismatică, atunci schismatice sunt toate Bisericile ortodoxe locale, deoarece acestea au împărtășire cu o Biserică schismatică. Stiliștii nu au împărtășire cu Biserica Greciei tocmai ca să nu devină și ei schismatici. Așadar, care Sinod panortodox va rezolva problema calendaristică, din moment ce toate Bisericile ortodoxe au devenit schismatice prin împărtășirea lor cu Biserica schismatică a Greciei? Dacă vreodată se va întruni un astfel de sinod, nu va fi panortodox, ci panschismatic... Stiliștii ar fi consecvenți față de ei înșiși dacă ar spune: Nu așteptăm nici un sinod și nu primim nici o rezolvare de la el. Toate Bisericile au devenit schismatice (cea a Greciei prin schimbarea calendarului și celelalte prin împărtășirea cu ea) și singura Biserică ortodoxă rămasă suntem noi. Numai prin noi, ca singură Biserică Ortodoxă, este cu puțință să se ridice păcatul schismei din celelalte Biserici. Adică atunci când celelalte Biserici locale se vor pocăi pentru schismă, vor veni la noi, ca singură Biserică ortodoxă, vor cere iertare de la noi și noi prin Hotărâre Canonică (cum s-a făcut totdeauna în istoria Bisericii) vom da iertare și vom propovădui ridicarea schismei și restabilirea lor ca mădulare sănătoase ale Trupului Bisericii Ortodoxe. Acestea, iubite Părinte Nicodime, le impune legea consecvenței!

³⁶ 94 Care pe atunci ținea calendarul vechi (n. red. rom.).

Merg mai departe: Precum știi, preoția stiliștilor provine de la foștii arhieriei Hrisostom al Florinei și Gherman al Dimitriadei. Aceștia însă până în 1935, adică timp de unsprezece ani întregi de la schimbarea calendarului, au fost în „schismă”, adică în Biserica Greciei. Stiliștii au declarat că Tainele noastre ale celor care ținem calendarul nou, nu sunt valabile deoarece sunt lipsite de har din pricina „schismei” și de aceea se impune remiruirea celor proveniți de la cei care țin calendarul nou (vezi despre asta în Enciclica oficială a fostului mitropolit al Florinei și a celorlalți arhieriei, din 13/26 martie 1950). Așadar și cei doi arhieriei, menționați mai sus, au fost lipsiți de har, deoarece au fost în schismă până în 1935. Desigur, atunci când un cleric schismatic sau eretic se întoarce la Ortodoxie, de multe ori este primit fără hirotonie, printr-o hotărâre simplă a Sinodului. Da. Suntem de acord. Dar lucrul acesta se face prin Sinod. Totdeauna Sinodul este cel care hotărăște restabilirea ereticilor și schismaticilor. Așadar atunci când Hrisostom și Gherman s-au lipit de stiliști, prin care hotărâre sinodală le-au fost ridicate consecințele schismei și au fost primiți ca episcopi ortodocși canonici? Care Sinod (deoarece astfel se obișnuiește în Biserică) i-a restabilit? Nu cumva asociațiile laice? Prin urmare, dacă arhieriei sus-ziși au fost lipsiți de har până în 1935, au continuat și după 1935, atunci când s-au lipit de stiliști, să fie lipsiți de el deoarece nu s-a făcut o restabilire a lor printr-o Hotărâre Sinodală oficială. Consecințele ereziei și a schismei nu se ridică automat nici prin monahi, nici prin diaconi, nici prin preoți, nici prin asociații laice. Ele se ridică numai prin hotărârea Sinodului. Acestea și numai acestea le cunoaște Biserica ortodoxă.

Dacă un Sinod de episcopi canonici caterisește un episcop sau un preot și după zece sau douăzeci ani episcopii aceștia (care au caterisit) cad în erezie, caterisirea episcopului sau a preotului cea făcută cu atâția ani mai înainte se ridică oare de la sine și se restabilesc iarăși în același grad numai pentru motivul că vechii episcopi care i-au caterisit atunci au deveniteretici? Desigur că nu! Deoarece atunci când au fost caterisiți, au fost caterisiți de episcopi ortodocși și nu eretici, și de aceea caterisirea lor este absolut valabilă și este cu puțință să se ridice numai de un Sinod de episcopi ortodocși.

Adu-ți aminte de acestea și fii atent la cele care urmează: Să presupunem că astăzi Biserica Greciei, care are împărtășire cu patriarhul Atenagora, a devenit eretică. Dar a devenit astăzi. Fie și ieri. Adică acum un an, doi, trei. Însă cu cinci ani mai înainte sau cu zece nu a fost eretică. Suntem de acord? Cu cât mai mult nu a fost cu treizeci și cinci de ani mai înainte. Așadar atunci cu treizeci și cinci de ani mai înainte Biserica Greciei, ortodoxă fiind, A CATERISIT pe cei doi arhieriei mai sus ziși, precum și pe toți cei hirotoniți de ei. Prin urmare hotărârea aceasta a ei făcută mai demult pentru noi este autentică și valabilă. Hotărârile de astăzi ale Bisericii Greciei, fiind deja eretică (desigur vorbesc prin presupunere), nu sunt valabile și cei caterisiți de ea nu sunt caterisiți. Dar sunt și „prea sunt” caterisiți de Biserica Greciei cei caterisiți cu douăzeci, treizeci ani mai înainte. (Pentru stiliști nu sunt caterisiți desigur nici aceștia, deoarece stiliștii au lepădat Biserica Greciei din 1924 ca fiind schismatică. Pentru noi însă, care până ieri sau alaltăieri recunoșteam Biserica Greciei și aveam împărtășire cu ea, lucrurile stau altfel. Pentru noi hotărârile ei de până atunci sunt valabile).

Așadar, în cele din urmă Biserica Greciei a căzut în erezie. (Subliniez iarăși că vorbesc ipotetic). Cei caterisiți de ea cu mulți ani înainte, precum și hotărârile lor, nu se restabilesc automat. Este nevoie de un sinod de episcopi ortodocși ca el să revizuiască hotărârile făcute împotriva lor sau să primească hotărârile lor și mai ales hirotoniile altora făcute de ei. Așadar întreb, iubite Părinte Nicodime: Care sinod a revizuit hotărârile despre episcopii caterisiți cu mulți ani mai înainte de Biserica Greciei, sau a recunoscut hirotonia diaconilor și preoților făcută de ei, care sunt în Gruparea stiliștilor și nu au împărtășire cu Biserica Greciei? Niciunul! Și chiar dacă hirotonia în episcopi a arhierieilor de astăzi (spun de astăzi, deoarece Acachie care a murit a fost hirotonit ca diacon și preot nu de un caterisit) a Grupării fostului mitropolit al Florinei s-ar fi făcut de episcopi canonici, ea tot nu ar fi fost valabilă, deoarece ei înșiși au fost hirotoniți diaconi și preoți de episcopi caterisiți. Trebuia mai întâi să fie recunoscută (aplicând, ca de obicei, iconomia bisericească) de un sinod canonic de episcopi hirotonia lor în diaconi și preoți și după aceea să fie recomandați și hirotoniți episcopi. Dar nefăcându-se aceasta, repet, hirotonia lor în episcopi nu este valabilă.

Dar în afară de aceasta, să cercetăm dacă hirotonia acestora în episcopi s-a făcut în mod corect și din punctul de vedere al celorlalte condiții canonice. Adică: Să presupunem că aceștia au fost recunoscuți de un sinod canonic înainte de promovarea lor în episcopi, sau că niciunul dintre ei nu a fost hirotonit de un episcop caterisit. Dar, oare, în continuare hirotonia lor (în episcop) s-a făcut canonic? Nu, ci cu totul dimpotrivă! După cum știi episcopii de azi ai Grupării fostului mitropolit al Florinei provin de la Acachie. Să vedem așadar cum stau lucrurile cu hirotonia lui Acachie. Îți trimit

un fascicul în fotocopie - pe care te rog să mi-l trimiți înapoi - a „actului de hirotonie” a lui Acachie care să dea Dumnezeu să se publice. Așa cum vei vedea el conține următoarele:

SERAFIM, ARHIEPISCOP DE CHICAGO ȘI DETROIT

Adeverință

Prin prezenta adeveresc că eu, împreună cu încă un alt episcop canonic al Bisericii noastre Ruse din străinătate, am înaintat în faptă la hirotonia în episcop de Talandiak a Prea Cuviosului arhimandrit Acachie.

Hirotonia s-a săvârșit în 9/22 decembrie 1960 în orașul Detroit în cadrul limitelor eparhiei mele și rog să fie considerată ca legală, chiar dacă s-a făcut fără cunoștința propriului nostru Sinod arhiepiscopal.

Pentru validarea acesteia s-a pus semnătura noastră și ștampila eparhială.

† Serafim Arhiepiscop de Chicago și Detroit.

Din citirea acestui act va fi cu puțință să se observe următoarele:

a) Nu menționează deloc cine a fost celălalt episcop cu care cel ce semnează

„Serafim, arhiepiscop de Chicago și Detroit” a procedat la săvârșirea hirotoniei. Tăcere desăvârșită. De ce? Este un lucru vădit că semnatarul a avut un motiv să-l ascundă pe celălalt episcop. Dacă ar fi fost într-adevăr episcop canonic, de ce această tănuire? Adevărul nu se teme de lumină. Domnul a propovăduit că lumina este urâtă de „oricine face rele” și numai unul ca acesta „nu vine la lumină” 95(In. 3, 20. 40)

b) Spune că Acachie a fost hirotonit de doi episcopi. Dar hirotonia unui episcop de către doi episcopi este anticanonică. (Alt subiect este hirotonia aceluia din punct de vedere dogmatic). Canonul I apostolic spune că „Episcopul să se hirotonească de doi sau trei episcopi”, dar foarte de devreme Biserica a reformat Canonul eliminând primul termen („de doi”) și l-a stabilit pe al doilea („de trei”). Și într-adevăr Canonul 4 al Sinodului I ecumenic spune: „Se cuvine ca episcopul să fie ales de către toți episcopii din Eparhie; iar dacă este cu neputință una ca aceasta... trebuie să se adune cel puțin TREI episcopi, dar să participe la alegeri prin scrisori și cei care nu sunt de față, și numai atunci să se facă hirotonia. Iar întărirea celor ce se fac revine mitropolitului în fiecare eparhie”. Canonul 19 al Sinodului din Antiohia hotărăște că pentru hirotonia episcopului trebuie să fie prezenți sau toți arhieriei Bisericii locale sau, dacă aceasta nu se poate, „se cuvine ca cei mai mulți să fie de față”. Și continuă: „Iar dacă s-ar face în alt chip decât cele hotărâte, hirotonia să nu poată nimic (să nu fie valabilă)”. Prezența a cel puțin trei episcopi o cere și Canonul 13 din Cartagina. Iar Canonul 58 al aceluiași Sinod prescrie: „Se va respecta forma (rânduiala) cea veche ca hirotonia episcopilor să nu se facă cu mai puțin de trei episcopi. “

c) Cel care a hirotonit nu se rușinează să mărturisească că hirotonia s-a săvârșit fără cunoștința Sinodului de care aparține. Și cu toate acestea el mai spune că hirotonia trebuie să fie considerată „legală”!!! Dar să audă ce hotărâse Sfintele Canoane în privința aceasta: Canonul 34 apostolic spune: „Episcopii fiecărui neam se cuvine a cunoaște pe primul (primul înseamnă Președintele Sinodului, adică, patriarhul, arhiepiscopul sau mitropolitul) dintre dânșii și a-l socoti întâistătător și nimic să nu facă fără cunoștința aceluia... “ Serafim însă a nesocotit atât pe președintele Sinodului din care face parte, cât și pe membrii lui, de la care trebuia să ia învoire potrivit Canonului 4 al Sinodului I ecumenic. Acest canon legiferează clar: „Iar întărirea celor care se fac revine mitropolitului din fiecare eparhie. “ Canonul 6 al Sinodului I ecumenic spune: „Peste tot să fie cunoscut că episcopul care s-ar face (hirotoni) fără socotința mitropolitului său (adică a Președintelui Sinodului), Sfântul Sinod a hotărât a nu fi episcop unul ca acesta. “ Canonul 28 al Sinodului IV ecumenic poruncește ca: „...fiecare mitropolit din cei mai sus amintiți, împreună cu episcopii eparhiei să hirotonească pe episcopii eparhiei după cum învață Sfintele Canoane. “ Canonul 19 din Antiohia legiferează: „Episcopul să nu se hirotonească fără sinod și prezența aceluia care este în mitropolia eparhiei”, adică a președintelui Sinodului. Și continuă: „Acesta TREBUIE SĂ FIE DE FAȚĂ NEAPĂRAT...” Canonul 23 al aceluiași sinod rânduiește ca alegerea și hirotonia episcopului „să nu se facă în alt chip, decât cu Sinod și prin cercetarea episcopilor”. Canonul 12 al Sinodului din Laodiceea legiferează ca episcopii „să se așeze în treapta bisericească cu judecata mitropolilor și a episcopilor celor dimprejur” și nu la judecata și hotărârea numai a doi episcopi din Sinod care acționează

pe furis. În sfârșit Canonul 13 din Cartagina rânduiește că hirotonia episcopului nu este posibil să se săvârșească decât la „porunca celui mai mare” și nicidecum în desăvârșita neștiință!!! a Președintelui Sinodului.

d) Precum vezi actul este semnat „Serafim, episcop de Detroit”, sau episcop de

America. Dar episcopii Americii sau ai Rusiei nu au nici un drept, după Sfintele Canoane, să intervină în treburile Bisericii Greciei. Să presupunem însă că Acachie a fost hirotonit nu de doi episcopi (dintre care unul este necunoscut), ci de întreg Sinodul de care aparține Serafim, condus de Președintele lui. În acest caz hirotonia lui ar fi fost canonică? Nu! Și aceasta pentru că Sfintele Canoane interzic cu desăvârșire hirotoniile clericilor dintr-o altă eparhie, chiar și vecină de ar fi ea. De pildă, Arhiepiscopului Ateni i se interzice sub pedeapsa caterisirii să hirotonească clerici pentru Pireu sau Niceea (afară numai dacă este rugat de episcopii locali care nu pot săvârși taina - să zicem că pe temei de boală). Sfântului Sinod al Bisericii Greciei i se interzice să hirotonească episcop sau un alt cleric pentru Biserica Ciprului sau a Cretei, cu atât mai mult pentru Biserica Serbiei, Bulgariei etc. Canonul 35 Apostolic legiuiește: „Episcopul să nu îndrăznească a face hirotonii afară de hotarele sale, în cetățile și satele care nu sunt supuse lui. “ Iar dacă săvârșește o astfel de hirotonie: „să se caterisească și el și cel hirotonit”. Canonul 2 al Sinodului II ecumenic poruncește: „Episcopii să nu-și întindă stăpânirea peste bisericile din afara jurisdicției lor, nici să le tulbure. .. Iar episcopii nechemați pentru conducere să nu năvălească la hirotonie sau la oarecare ranguri bisericesti... Sinodul fiecărei eparhii își va conduce afacerile bisericesti.” Canonul 8 al Sinodului III ecumenic socoate „un lucru afară de legiuirile bisericesti și izvodit afară de canoanele Sfinților Apostoli și care îngrădește libertatea tuturor”, faptul că episcopul Antiohiei hirotonește pe episcopii Ciprului. Canonul poruncește desființarea acestei practici nepotrivite și legiuiește ca episcopii Ciprului să nu fie hirotoniți de alți episcopi ci de către cei ai Bisericii Ciprului. Și legiuiește: „Aceasta se va păstra și la celelalte biserici de pretutindeni”. Canonul 28 al Sinodului IV ecumenic rânduiește: „...fiecare mitropolit din cei mai sus amintiți împreună cu episcopii eparhiei să hirotonească pe episcopii eparhiei”. Canonul 13 al Sinodului din Antiohia interzice oricărui episcop hirotonia în afara episcopiei sale, iar în caz contrar, poruncește „să fie fără tărie cele lucrate, iar el să-și ia pedeapsa cuvenită pentru aceste nereguli, caterisit socotindu-se de acum înainte de Sfântul Sinod”. Canonul 22 al aceluiași Sinod cuprinde următoarele: „Episcopul să nu intre în cetate străină nesupusă lui, nici în satul care nu este în partea sa, pentru hirotonia cuiva. Să nu așeze presviteri sau diaconi în locuri supuse altui episcop, fără voia aceluia. Iar de ar îndrăzni cineva una ca aceasta, hirotonia să fie fără tărie, iar el să fie certat de Sinod”.

Vezi așadar, iubite părinte Nicodime, câtă mulțime de canoane au călcat fără milă? În urma acestui lucru cum este cu puțință să mai conceapă cineva alipirea de ceata stiliștilor? Să mai spunem ceva: Dacă astăzi întreg sinodul (condus de Filaret)⁹⁶ de care ține Serafim, care l-a hirotonit pe Acachie, va recunoaște pe episcopii de pe stilul vechi, apare pentru stiliști o mare problemă canonică: Sinodul lui Filaret a avut legături canonice foarte strânse cu patriarhul ecumenic și cu episcopii lui din America (Iacov etc.). Așadar, și episcopii lui Filaret au devenit schismatici deoarece au împărtășire cu episcopii schismatici de pe stilul nou, după cum spun cei de pe stilul vechi! Prin urmare și cei care nu s-au împărtășit niciodată cu „schismaticii” de pe stilul nou au nevoie de curățire, au nevoie de restabilire printr-un sinod de episcopi ortodocși. Dar care sinod îl va restabili pe Filaret și pe episcopii de sub ascultarea lui și va ridica de la ei consecințele schismei? Vezi, iubite părinte Nicodime, în ce ciclu sufocant de antinomii și contradicții, în ce cerc vicios au intrat iubiții stiliști? Într-acolo vrei să mergi?

- Dar atunci ce trebuie să facem? mă vei întreba, încotro vom merge? Pe cine să pomenim?

Fratele meu, cuvântul Sfântului Apostol Pavel despre cei mai mari „...ca să facă aceasta (pastorația) cu bucurie și nu suspinând”⁹⁷ este valabil și invers. Adică este valabil și pentru păstoriți. Dacă există cazuri când păstorul suspină pentru turma pe care o păstorește, tot așa există și cazuri în care turma suspină pentru păstorul care o păstorește. Lucru fericit ar fi să existe întotdeauna păstori la care ascultarea să se facă numai „cu bucurie”. Dar când acest lucru nu este posibil, atunci să ne supunem „suspînând”. Iar când spun supunere, nu înțelegem desigur - departe de aceasta - să încuviințăm orice acțiune a lor și să cugetăm în toate așa cum cugetă și ei. Nu! Ci înțeleg să nu ne desprindem de ei, să nu rupem legătura cu ei. Ținând cont de aceasta, nu vom fi de acord, vom protesta și ne vom opune. Dacă însă Biserica nu-i caterisește pe unii ca aceștia, atunci noi nu trebuie să-i lepădăm și să încetăm să-i pomenim.

Să nu ne grăbim, fratele meu. Subiectele acestea se referă la viața veșnică și au trebuință de multă chibzuință.

În anul 1934, la 22 noiembrie, patriarhul de atunci al Alexandriei, Meletie Metaxakis, a chemat în Catedrala Ortodoxă patriarhală a Sfântului Nicolae din Cairo „clerici și mireni din zece biserici (confesiuni) diferite pentru rugăciunea comună făcută pentru al treilea mare pas -după primul și al doilea săvârșiți în același mod în Biserica Anglicană și respectiv Armeană -care să ducă la dorita unire... După doxologia cântată de corul seminariștilor, diaconul grec a rostit ectenia. Apoi s-a cântat «Lumină lină», după care corul anglican a cântat o cântare ce cuprindea laudele. După citirea din amvon a Evangheliei și a pericopei potrivită împrejurării, s-a făcut o rugăciune comună în arabă, rostită de un arhieru copt la început și continuată de un protestant egiptean...”⁹⁸³⁷

Au trecut de atunci treizeci și noua de ani și nici o „unire” nu s-a săvârșit. Dacă atunci unii clerici și mireni, în loc să-și exprime cu putere protestul față de patriarh, ar fi purces la gesturi extreme și s-ar fi despărțit de el, care ar fi fost câștigul Bisericii? Numai unul: s-ar fi creat schismă în sânurile Bisericii Alexandriei, care ar fi tulburat conștiințe și ar fi dus la afurisiri și caterisiri reciproce, în timp ce acea inițiativă a Patriarhului nu a dus la nici o unire, iar cu trecerea vremii se va uita cu desăvârșire; schisma însă ar fi existat până astăzi și ar fi zguduit Biserica Alexandriei.

Cu patruzeci de ani în urmă⁹⁹³⁸, Patriarhul României, Miron Cristea, ajutat de prim-ministrul țării, a silit pe episcopii României să prăznuiască Pastele împreună cu papistașii. Cei mai mulți episcopi s-au supus. Foarte puțini nu s-au supus și au prăznuit Pastele ortodox. Din fericire, nu a avut loc schismă. Patriarhul, văzând împotrivirea, nu a îndrăznit să mai stăruie. Rezultatul a fost că au trecut de atunci patruzeci de ani, îndrăzneala patriarhului a avut un sfârșit neînsemnat și a fost uitată - în timp ce schisma, dacă s-ar fi făcut, s-ar fi perpetuat, înviforând cumplit Biserica României. [vedeți că avem un antecedent mai grav decât canonizarea unui înșelat și, cu mila lui Dumnezeu, nu avem consecințe ireversibile? Să lucrăm cu delicatețe și dragoste și Dumnezeu va împuternici cele neputincioase și va face cu putință cele imposibile – n.n.]

Vezi astăzi diferite manifestări antiortodoxe: sau acțiunea (rugăciuni împreună cu ereticii etc.) patriarhului, sau a lui Iacov al Americii și te întărăți. Bine faci, iubite părinte Nicodime, căci și eu mă întără și mă tulbur pentru nerușinata încălcare a Sfintelor Canoane. Dar acestea, fratele meu, nu se fac doar astăzi, ci se făceau, vai! și mai demult.

Ca să te informezi voi cita un număr de cazuri, ca să vezi că aceste cutezanțe ale patriarhului au, din păcate, multe „precedente”. Ascultă, așadar și... înfricoșează-te.

Pe la începutul secolului al XVIII-lea în Arta se dădeau Sfintele Taine și apusenilor de către clericii ortodocși, cu toate că lucrul acesta pricinuia sminteală creștinilor ortodocși.

În anul 1869, la înmormântarea mitropolitului Hrisant al Smirnei, au slujit arhiepiscopul Armeniei și un preot anglican.

În anul 1875 arhiepiscopul ortodox al Patrei a săvârșit împreună cu un cleric anglican de acolo Taina Botezului.

În anul 1879 Sfântul Sinod al Patriarhiei de Constantinopol a hotărât că, la mare nevoie, se îngăduie împărtășire în Taine și cu armenii, adică săvârșirea de către un preot ortodox a Tainelor Botezului, Cununiei și Sfintei Liturghii pentru armenii.

În anul 1898 patriarhul Gherasim al Ierusalimului a îngăduit creștinilor ortodocși sirieni din Melbourne să primească Sfânta împărtășanie de la clerici anglicani.

În anul 1907, în Portsmouth s-a săvârșit Liturghia comună de către preoți ortodocși și anglicani.

³⁷ 96 Este vorba de Biserica Rusă din Diaspora (n. red. rom.).

⁹⁷ Evr. 13, 17.

⁹⁸ Revista „Hristopolitia”, editată în Cairo, noiembrie-decembrie 1934, pag. 17.

³⁸ 99 Adică în 1929. Pentru amănunte a se vedea Nae Ionescu, Teologia. Integrala publicisticii religioase, Editura Deisis, Sibiu, 2003, 672 pagini. (Nota Apologeticum).

Pe la 1910 episcopul ortodox rus Inochentie al Alaskăi Americane a făcut o înțelegere cu episcopul Bisericii Episcopale americane ROW, prin care preoții lor să dea reciproc Tainele credincioșilor de ambele confesiuni, adică ortodocșii episcopalilor, iar episcopalii ortodocșilor.

În anul 1910 episcopul ortodox sirian Rafail din America a îngăduit ortodocșilor, printr-o enciclopedie oficială a sa (pe care, mai târziu a fost nevoit să și-o retragă datorită protestelor), să primească Taina Botezului, a Sfintei împărtășanii, a Mărturisirii și a Căsătoriei de la clericii episcopali, protestanți. Același episcop a participat la o vecernie a anglicanilor purtând mantie și stând în strana arhierască.

În anul 1917 a săvârșit același lucru (adică a participat la o vecernie a anglicanilor) mitropolitul ortodox Alexandru al Rodostolului din America. Același mitropolit a participat activ la hirotonia unui cleric anglican din Pennsylvania.

În anul 1918, arhiepiscopul Antim al Ciprului și mitropolitul Meletie al Atenei au participat în repetate rânduri la slujbele anglicanilor în Biserica Sfântului Pavel din Londra.

În anul 1919, întâi-stătătorii Bisericii Ortodoxe din America au participat la slujbe săvârșite de clerici anglicani cu prilejul „Adunării generale a Bisericii anglicane din America”.

În anul 1920, mitropolitul Filaret al Didimotihului, aflându-se la Londra ca reprezentant al Patriarhiei ecumenice la Congresul de la Lambeth a participat la slujba ce s-a săvârșit într-o biserică anglicană.

În același an, patriarhul Damian al Ierusalimului a fost de față la liturghia săvârșită în biserica anglicană din Ierusalim și a citit evanghelia în grecește, îmbrăcat în toate veșmintele arhieresti.

Tot în 1920 Mitropolitul Dorotei al Prusiei 100, locțiitorul patriarhului ecumenic și Sfântul Sinod al Patriarhiei au primit la Constantinopol pe Jacob Darlington, episcopul „Bisericii Episcopale Americane”. Săvârșind Sfânta Liturghie în Catedrala patriarhală, locțiitorul a îmbrăcat pe episcopul străin cu mantie și omofor și l-a chemat să împartă anafura, lucru care s-a și făcut.

În anul 1921 săvârșindu-se în Londra înmormântarea mitropolitului Dorotei al Prusiei, locțiitorul patriarhului ecumenic, arhiepiscopul de Canterbury a participat la slujba înmormântării, citind Evanghelia.

În anul 1922 Gherman, arhiepiscopul Tiatirelor, reprezentantul patriarhiei ecumenice la Londra, a participat purtând mantie și cârjă la o Vecernie săvârșită în abația Westminster.

Aș putea să mai scriu încă multe cazuri, dar mă mărginesc la acestea. Toate acestea s-au petrecut înainte de 1924, adică înainte de schimbarea calendarului. Așadar, dacă prin aceștia Biserica s-a murdărit de erezie, deoarece nu au fost afurisiți îndrăzneții, atunci suntem cu toții murdăriți, nefăcând excepție nici cei de pe stilul vechi, care atunci erau uniți cu noi și toți împreună am pomenit pe episcopii care au fost pricinuitoarii acțiunilor antiortodoxe mai sus zise. Depărtarea stilștilor de Biserica Greciei în 1924 nu i-a folosit deloc, deoarece cu mult înainte Biserica Greciei, precum și celelalte Biserici, se murdărise prin împărtășirea cu cei mai sus ziși.

Știi, oare, din ce an Biserica Ortodoxă are legături, care nu trebuiau să existe, cu așa numitul „Consiliu Mondial al Bisericii”? Din 1920. Atunci a fost trimis pentru prima dată de Patriarhia ecumenică, în calitate de reprezentant al ei, mitropolitul Gherman al Seleuciei, la Congresul întrunit la Battenberg, care a fost ales și membru al „Comisiei Centrale” al Consiliului.

Mai târziu în 1922, același Gherman, acum al Tiatirelor a fost trimis ca reprezentant al Patriarhiei ecumenice la alt congres, unde a fost ales între cei patru vicepreședinți ai „Comisiei Executive”. În anul 1919 locțiitorul tronului ecumenic vacant, mitropolitul Nicolae al Cezareii, primind vizita unor membri ai unei comisii a Mișcării „Credință și Ordine” a spus în cuvântul său că „Biserica Constantinopolului vrea să trimită la timp reprezentantul ei la Conferința fixată întinzând astfel mână de ajutor lucrătorilor în același ogor și în aceeași vie a Domnului...” Cu alte cuvinte i-a considerat pe eterodocși ca și cum s-ar afla și ar lucra în lăuntru Viei Domnului, adică în Biserica cea una sfântă, sobornicească și apostolească!!! Așadar, punerea unui semn de o absolută egalitate între Ortodoxie și înșelare.

Dacă un cleric ar șovăi astăzi să pomenească pe episcopii ce s-au împărtășit cu patriarhul Atenagora, din pricina fricii să nu devină eretic, cum de nu se întreabă dacă nu cumva este deja eretic

din 1919, când a pomenit pe episcopii ce s-au împărtășit cu Nicolae al Cezareii, care a cugetat și a propovăduit aceleași idei ca și Atenagora? Așadar... așadar suntem cu toții eretici, iubite părinte Nicodim. Cu toții, fără excepție. Chiar și, repet, iubiiții stiliști. Deoarece și ei până în 1924 au pomenit pe episcopii care s-au împărtășit cu locuitorul Tronului ecumenic, Nicolae al Cezareii... Oare „a pierit judecata de pe pământ”¹⁰¹?³⁹ Oare s-a scufundat în adâncurile ereziei adevărata Biserică a lui Hristos, cu toate că El a spus că „nici porțile iadului nu o vor birui”? Să nu fie, fratele meu, să primim o astfel de hulă...

Spunând acestea nu intenționez să justific acrobațiile patriarhului. Departate de mine un astfel de gând. Cred că patriarhul Atenagora și mai sus pomeniții patriarhi, arhiepiscopi, mitropoliți episcopi etc. sunt foarte vinovați față de Biserică pentru grosolanele încălcări ale Sfințelor Canoane. Orice împotriviție care nu duce la schismă este justificată. Bindecuvântate sunt gurile care protestează împotriva acțiunilor anti-ortodoxe ale patriarhului și bindecuvântate sunt scrierile care înfierează acrobațiile lui în materie de credință. Luptă continuă și neîncetată împotriva patriarhului, DA! Schismă însă, NU!

Poate voi fi întrebat: Oare pentru Dumnezeu Atenagora este patriarh ortodox? Oare Dumnezeu este constrâns de hotărârile oamenilor? Dumnezeu așteaptă hotărârea Sinodului ca să-l considere pe Atenagora căzut din credința ortodoxă?

Iubite părinte Nicodime, fără îndoială că Dumnezeu nu poate fi constrâns de hotărârile oamenilor. De multe ori oamenii au osândit nevinovați și au dezvinovățit vinovați. (Și nu numai în Biserică). Nu încapă nici o îndoială că Dumnezeu a șters din Cartea Sa persoane pe care oamenii niciodată nu le-au condamnat și nu a șters persoane pe care oamenii le-au condamnat. Dar noi, iubitul, nu suntem heruvimi sau serafimi, ca să putem cerceta Arhivele cerului și vedea care oameni sunt scriși și care șterși, sau, mai concret, care clerici sunt recunoscuți și care sunt lepădați de Dumnezeu. Care dintre noi va putea spune cu desăvârșită certitudine și siguranță că aceasta sau aceasta a hotărât Dumnezeu pentru cutare sau cutare preot sau episcop? „Cine a cunoscut mintea Domnului, sau cine s-a făcut sfetnicul Lui?”¹⁰²⁴⁰ Chiar și în privința ereziei, cine nu știe că și sfinții ai Bisericii noastre au căzut în erezii din simplitate, dar fiindcă au avut intenție bună, au fost povățuiți de Dumnezeu și s-au dezmeticit? [din păcate Părintele Arsenie Boca nu a dat vreun semn de dezmeticeală, și nu era caracterizat de simplitate – n.n.] Cine suntem noi ca să ne însușim judecata Bisericii? Oare credem că am ajuns la măsura să cunoaștem judecata lui Dumnezeu? Nu este de mii de ori mai sigur și mai plin de smerenie faptul de a ne supune hotărârilor Bisericii? Fratele meu, este înșelarea cea mai de pe urmă părerea că noi suntem cunoscători siguri ai voii lui Dumnezeu. Vai și de mii de ori vai de Biserică atunci când oamenii, și mai ales mireni, propovăduiesc astfel de răzmerite: „Acesta este caterisit de Dumnezeu. Ce însemnătate are dacă nu a fost caterisit de Sinod? Să ne depărtăm de acesta!... Acela este integru și are preoție. Ce importantă are dacă a fost caterisit de Sinod? Hotărârile oamenilor nu-L obligă pe Dumnezeu. Să mergem, așadar, la el!” [aceasta este valabilă și referitor la cinstirea Părintelui Arsenie Boca ca Sfânt, fără ca Sfântul Sinod să îl proclame, și ca declararea lui drept osândit, fără ca Sfântul Sinod să o constate. Cu totul altceva este analiza învățăturilor sfinției sale, după Sfinții Părinți, pe care tot Ortodoxul este dator să o facă, pentru a vedea dacă sunt date anatema de Sfânta Biserică sau sunt conforme cu învățăturile Ei – n.n.]

La aceste lucruri, fără îndoială bine intenționate, dar care sunt vădite înșelăciuni ale Luceafărului celui mândru, care își închipuia că va ajunge asemenea lui Dumnezeu, se potrivesc cuvintele dumnezeiescului Grigorie, care le repetă Canonul 64 al Sinodului V-VI ecumenic: „De ce te faci pe tine pastor, oaie fiind? De ce te faci cap, picior fiind? De ce îndrăznești a conduce oști, fiind pus între ostași?” Cu toate acestea, unii mireni s-au făcut pe sine nu numai păstori, ci până și sinoade ecumenice! [nu este vorba a cerceta și compara cu Sfintele Sinoade Ecumenice învățătura cuiva, ci a se pune în locul unui Sfânt Sinod Ecumenic și a hotărî că un Sfânt Sinod local a căzut în erezie – n.n.] Dumnezeu să aibă milă de noi toți!

Cât de diferit cugetă și făptuiesc alte persoane, clerici înțelepți și încercați, adevărate podoabe ale Bisericii Ortodoxe!... Ia pildă de chibzuință pe un teolog ortodox renumit și mărturisitor contemporan, pe arhimandritul sârb Justin Popovici. Fiind profesor de Dogmatică la Universitatea din

³⁹ 100 În alte lucrări este tradus Brusa. (Nota Apologeticum).

¹⁰¹ Vezi Sfântul Vasile cel Mare, Epistola 92.

⁴⁰ 102 Is. 40, 13.

Belgrad, comuniștii ateii l-au destituit, iar acum trăiește în liniștea pustnicească a unei mănăstiri. Ai citit ultima lui carte editată: „Omul și Dumnezeu-Om”? Dacă da, atunci vei mărturisi că poate **nicăieri nu ai mai văzut astfel de pagini antipapale, scrise cu atâta putere, profunzime de spirit și originalitate. Părintele Justin strigă că trei sunt stadiile căderii omenirii: „Adam - Iuda - Papa”. Și cu toate acestea acest mare bărbat nu s-a gândit să se rupă de Biserica Sârbă, deși ea se împărtășește cu patriarhul Atenagora. Încă și trei ucenici de ai lui, clerici teologi, care se află în Grecia la porunca sa, pomenească fără teamă pe episcopii Bisericii Greciei. Chiar unul dintre ei, care a venit aici ca laic cu câteva luni mai în urmă, a primit binecuvântarea stareșului său ca să fie hirotonit în Grecia. Cine îi va putea reproșa părintelui Justin Popovici că propovăduiește o Ortodoxie diluată? Astăzi sunt foarte puțini în întreaga lume cei care au un astfel de simț ortodox ascuțit și o trăire ortodoxă atât de profundă. Cartea aceasta mărturisește despre lucrul acesta. S-ar putea spune că se teme să nu-și piardă poziția și funcțiile? Dar nimic nu mai are acest mărturisitor al credinței, căci le-a jertfit pe toate. Așadar, este și acesta un trădător al Ortodoxiei, de vreme ce rămâne în Biserica care s-a împărtășit cu patriarhul Atenagora? Frate Nicodime, să luăm aminte să nu ne bată Dumnezeu!**

Iubite părinte Nicodime, probabil că îmi veți obiecta: Canonul 15 al Sinodului I-II de la Constantinopol nu vorbește oare despre încetarea pomenirii episcopului care propovăduiește în public o învățătură eretică? [aici deja putem intra în discuția dacă ne putem ruga sau nu pentru, sau să îl punem pe pomelnic pe Părintele Arsenie Boca, dacă a dat atâtea semne evidente de practicare a magiei și de propovăduire a ereziei, fără a se căi public de ele. Unii preoți ne-au întrebat și aceasta. – n.n.] Conștiința voastră vă spune - bine sau rău - că toate pe care le-a spus și le-a făcut patriarhul până astăzi constituie erezie. Așadar, de ce pretinzi să continuăm a-l pomeni pe patriarh și să nu ne alipim de Gruparea fostului episcop al Florinei?

Răspunsul meu țintește două aspecte:

a) Canonul este facultativ, nu obligatoriu. El nu pretinde de la clerici ca să înceteze pomenirea episcopului ce învață lucruri eretice înainte de condamnarea acestuia, ci dă două alternative. Dacă un cleric, spune canonul, se va rupe de un astfel de episcop „înainte de hotărârea sinodală”, nu face nici o greșală pentru care să fie supus pedepsei, ci mai degrabă este vrednic de laudă. [aceleși lucru este valabil și pentru cei care nu scot miride pentru Părintele Arsenie Boca din râvnă pentru adevăr, sau chiar nu-l pomenească nici la parastase, deoarece ereticii, sinucigașii și cei care au păcate împotriva Sfântului Duh, morți fără pocăință nu se pot pune la nici un fel de slujbe – n.n.] Dacă însă un oarecare alt cleric nu face aceasta, adică, fără să îmbrățișeze învățăturile episcopului, continuă să-l pomenească, așteptând „hotărârea sinodală” și osândirea lui, unul ca acesta nu cade sub osânda canonului. [aceleși lucru este valabil și pentru cei care, neavând încă o hotărâre sinodală de osândire a învățăturii și vieții sfinției sale, îl pun mai departe la rugăciune pe Părintele Arsenie Boca, deși a avut învățături eretice și practici magice, neexistând nici un indiciu dacă s-a pocăit înainte de moarte de ele. Mai sunt și din cei care îl pomenească pe Părintele Arsenie Boca doar dacă primesc pomelnic cu sfinția sa, dar nu-l pun ei personal pe nici un pomelnic și nici nu se roagă pentru precăvioșia sa din proprie inițiativă, ca să nu fie părtași la rățacirea sa, nici să nu intre în luptă cu duhurile ce l-au stăpânit – n.n.] Citește canonul cu atenție și vei vedea că el nu legiferează obligativitate, ci numai îți dă un drept, nicăieri nu spune că clericii sunt obligați să se despartă de un astfel de episcop înainte de osândirea lui, nici nu vorbește despre pedepsirea unora ca aceștia și nici măcar nu îi mustră, deși, de obicei, Sfintele Canoane spun „să se caterisească” despre clericii care nu-și săvârșesc în întregime îndatoririle. Acest canon spune numai că clericii care s-au despărțit de un astfel de episcop nu sunt sub pedeapsă. Și că aceasta este adevărat o arată și faptul că deși în decursul istoriei Bisericii au fost caterisiți nenumărați episcopi pentru erezie, niciodată nu a fost pedepsit vreun cleric sau certat prin cuvânt că nu s-a grăbit să se rupă pentru aceasta de episcopul eretic, ci a așteptat condamnarea lui de către Sinod.

Și b) fie că rânduiește obligativitate, fie numai dă un drept, sigur este că acest Canon nicăieri nu spune că cel care a încetat să-l pomenească pe episcopul său, să se lipească de primul episcop pe care îl va afla. Cu atât mai mult nu spune să se lipească de episcopii împotriva cărora se ridică pline de asprime Sfintele Canoane. Clericul care nu pomenește pe episcopul său trebuie să se oprească aici și să nu pomenească pe altul, ci să aștepte cu conștiință liniștită judecata Sinodului. Acesta și numai acesta este înțelesul corect al canonului.

Iubite părinte Nicodime, trăim într-o vreme de înfricoșătoare zăpăceală. Atenție să nu fim atrași de mulțimea curenților. Suntem chemați să mergem pe frânghie. Atenție să nu cădem nici la dreapta, nici la stânga. Aproape toate schismele în Biserică au fost pricinuite de încrederea în sine și de graba

nesocotită. Măine patriarhul va pleca din lumea aceasta și - cine știe? - poate va urma după el un om înțelept. Atunci... se va termina cu isteria unionistă și aiurelile filopapale... [poate și la noi se va schimba politica prin niște suferințe mondiale, rămânând în viață cei încercați duhovnicește prin pocăință, și atunci cu siguranță va înceta aiureala magică de la Prislop și filopapală de la Drăgănescu – n.n.] Dacă, însă, am creat schismă, cum vom cicatriza rănilor Bisericii? Pe cât de ușor se creează schisma, pe atât de greu se repară. Citește istoria Bisericii și te vei cutremura. Crezi că este ușor să ținem piept curentului până la sfârșit? Este bine să nu deschidem stăvilarul, căci odată deschis, curentul va scăpa de sub controlul nostru și va inunda totul nestăpânit. Atunci când aprindem fanatismul mulțimii - este de ajuns o singură scânteie pentru crearea și menținerea schismelor - după aceea este cu neputință să mai punem rânduială. De multe ori în istorie necuviințele au ajuns până la profanări, până la încăierări, până la ucideri. Dacă va îndrăzni cineva din începătorii schismelor să recomande cumpătare și împăcare, va fi considerat trădător și va fi renegat pentru totdeauna mai mult de către incitatorii la dezbinare. De aici se pricinuesc schisme înlăuntrul schismelor, dezbinări, împărțiri, fragmentări, nemiloase războaie lăuntrice. Privește la iubii stilisti! Uniți au fost numai atunci când s-au despărțit de Biserică, dar foarte curând s-au împărțit. Astăzi în câte grupări nu sunt împărții? Poate în mai mult de șapte-opt. Și deși toți cugetă aceleași, fiecare grupare îi vede pe ceilalți ca pe niște trădători ai „Luptei”. Au ieșit din Biserica Greciei și au fondat „Biserica Adevăraților Creștini Ortodocși”, deoarece „schimbarea calendarului a venit în contradicție cu Sfintele Canoane”. Se aștepta de la ei respectarea cu multă evlavie a Sfintelor Canoane. Dar ei, pentru a-și menține „Biserica”, au încălcat o mulțime de Sfinte Canoane. (Adu-ți aminte câte am scris că au fost încălcate numai prin hirotonia lui Acachie). Să se observe numai acest paradox: deși stilistii și-au fondat „biserica” numai din dorința de a respecta Sfintele Canoane, totuși atunci când apărarea ei (a „bisericii”) a cerut încălcarea Sfintelor Canoane, n-au ezitat deloc să le încalce. Așadar, cu toate că această „biserica” a fost fondată ca un mijloc (mijloc de păzire cu acrivie a Sfintelor Canoane) a sfârșit prin a ajunge un scop. Să se păstreze „Biserica Adevăraților Creștini Ortodocși” fie chiar și prin jertfirea scumpătății Sfintelor Canoane! Dar toate acestea cum le justifică iubii stilisti? Foarte simplu: prin nenorocita „iconomie”. Dar ei au plecat din Biserica Greciei sub stindardul „scumpătății”. Dacă ar fi fost dispuși să primească „iconomia”, mai ales într-o astfel de măsură în care o fac ei acum, nu ar fi existat motiv să plece din Biserica Greciei, ci ar fi putut rămâne în ea folosind mult mai puțină „iconomie”... Cu toate acestea, au plecat ca să nu jertfească puțin și au fost nevoiți după aceea să jertfească mult. O, fratele meu, înfricoșează-te și te cutremură de salturile care te scot în afara Bisericii...

Însă trebuie să isprăvesc cuvântul, care deja s-a lungit foarte mult. Închei revenind la câteva din pozițiile mele din început, deoarece este foarte necesar. Nu asculta clevetirile unora care spun că Biserica Greciei este de acord cu patriarhul Atenagora. Dacă patriarhul va merge înainte, dacă va purcede la „uniri”, atunci vei vedea ce poziție vor avea episcopii Bisericii Greciei, care astăzi tac și suportă nu din frică, precum susțin unii „viteji apărători ai Credinței”, nici din pricina unei conștiințe ortodoxe tocite, ci numai pentru că se îngrijesc de pacea Bisericii și se gândesc cu frică la evoluțiile și consecințele schismelor. Episcopii Bisericii Greciei, în afară de foarte puțini, nu sunt filocatolici, nu sunt unioniști, nu sunt de același cuget cu patriarhul Atenagora. NU! Nu uita că Sfântul Chiril al Alexandriei, marele apărător al Credinței Ortodoxe „iconomisea a nu se rupe de cei din Răsărit, care îl aveau în diptice pe Teodor al Mopsuestiei, eretic fiind acesta”¹⁰³(103 Migne 99, 1085.). Adică se împărtășea, din iconomie, cu cei care aveau în diptice un episcop eretic. Nu trage concluzii despre Biserica Greciei din tăcerea ei. Tăcerea nu înseamnă numai acord sau dezacord, ci înseamnă și suferire. [același lucru se poate spune și despre tăcerea Bisericii României în privința Părintelui Arsenie Boca – n.n.] De altfel, trei-patru episcopi, mai energici din fire, cum ar fi al Pireului, al Elefteropolei, al Florinei și încă unul, precum și notabilele ziare religioase cum ar fi: „Lupta bisericească”, „Presa Ortodoxă”, „Mântuitorul”, „Trei Ierarhi” și altele, de multe ori au amenințat că vor face acțiuni publice violente împotriva cutezanțelor patriarhului. [la fel se întâmplă și cu unii preoți și ierarhi în legătură cu Părintele Arsenie Boca – n.n.] Din tăcerea Bisericii Greciei față de aceste situații nu putem trage concluzia că ea este de acord cu aceia sau cu acțiunile patriarhului. Când a tras la judecată Biserica Greciei pe clericii potrivnici patriarhului sau ai lui Iacov al Americii pentru acțiunile împotriva lor, deși au existat cazuri când aceste acțiuni, izvorâte din râvnă exagerată, cuprindeau și atacuri grave la persoană? Cum de au explicat unii tăcerea Bisericii Greciei față de acțiunile patriarhului ca aprobare, iar tăcerea ei față de potrivnicii lui au explicat-o ca... dezaprobare??? Ce fel de logică este aceasta?

Consideri că arhiepiscopul Ieronim al Atenei are aceeași cugetare cu cea a patriarhului Atenagora. Iubite părinte Nicodim, crede-mă că voi vorbi nepărtinitor. De altfel, cu Prea Fericitul Arhiepiscop al Atenei nu am nici o legătură deosebită, nici oficială, nici neoficială. Nu neg faptul că

arhiepiscopul căuta cu ochi binevoitori spre smerenia mea și se gândea să mă înalte - bineînțeles că am refuzat cuviincios din pricina sănătății mele șubreze - , însă legături deosebite și strânse niciodată nu au existat între noi. De la alegerea sa până astăzi nu am avut cu el mai mult de cinci sau șase întâlniri, dintre care cele mai multe nu au durat mai mult de câteva minute. Dacă la acestea se mai adaugă cinci-șase epistole având diferite teme, pe care i le-am trimis din proprie inițiativă, ai toate legăturile mele cu Prea Fericitul Arhiepiscop al Atenei. Așa stând lucrurile, nu trebuie să se socoată că părerea mea este influențată de factori sentimentali.

Așadar, Arhiepiscopul Atenei, iubite părinte Nicodime, cu toată noblețea și finețea purtărilor sale - de aici și amabilitățile lui față de patriarh, care ar fi fost de dorit să nu fie vreodată exprimate -, niciodată nu a pus dragostea mai presus de adevărul Credinței. Niciodată nu a subestimat noțiunea de „dogmă”. Dacă nu este superconservator, este totuși foarte reținut în aceste subiecte. [același lucru se poate observa și la patriarhul nostru PF Daniel, atât în privința ecumenismului, cât și în privința Părintele Arsenie Boca, atât de legat de ecumenism – n.n.] La intronizare Sa a spus foarte puține despre legăturile noastre cu confesiunile neortodoxe, iar drept concluzie a menționat despre „stăruința în credința și învățătura ortodoxă”. Anul trecut când a primit scrisoarea pascală de la Papa, a răspuns într-un mod cu adevărat artistic. Răspunsul său, incolor, inodor și fără gust din punct de vedere religios (nici vorbă despre aiurelile unioniste ale patriarhului), nu conține decât câteva cuvinte politicoase¹⁰⁴. Altădată, iarăși întrebat fiind despre sărbătorirea Paștelui de către un activist creștin de frunte, a răspuns sinodal că Bisericii Greciei îi este cu neputință să încalce chiar și o iotă din hotărârile Sinodului I ecumenic. În timpul discuțiilor ținute acum doi ani la Constantinopol între el și patriarh, nu a șovăit să se opună cu hotărâre la unele propuneri ale patriarhului (de pildă, cea legată la recunoașterea căsătoriilor făcute de papistași etc.). Am încă motive să cred că dacă până astăzi patriarhul nu a îndrăznit să facă și alte compromisuri mai mari, așa cum dorea, aceasta se datorează faptului că Arhiepiscopul Atenei nu numai că nu l-a încurajat, ci a pus și „frână”. În sfârșit, Arhiepiscopul Atenei și-a exprimat public opinia sa despre neortodocși, opinie cum nici cel mai fanatic stilist nu ar fi putut-o formula mai aspru. Ai citit „Scrisoarea Praznicală” oficială a lui Ieronim trimisă patriarhului Atenagora la Crăciunul trecut? Dacă da, atunci ai citit și acestea: „Dumnezeu să ne învrednicească pe Noi și pe toți cei ai Săi să cugetăm la fel unii față de alții și să nu fim iubitori de întâietate, căutând a stăpâni peste turma lui Hristos sau peste ceilalți, ci întru smerenia lui Hristos să ne punem sufletul pentru oi, îngrijindu-ne pentru unirea tuturor celor ce cheamă numele Lui, ca astfel să fie strivit șarpele cel din adânc, care a sfâșiat haina cea necusută și care pe atâția dintre cei care îl cunosc pe Dumnezeu i-a abătut de la adevăr, plecându-i să urmeze căile rătăcirii și pierzării”¹⁰⁵⁴¹.

Ce trebuia să spună mai mult Arhiepiscopul? După cum vezi, se roagă omul pentru unire, dar nu șovăie să propovăduiască că îi socoate pe eterodocși îndepărtați de diavolul de la adevăr și umblători pe calea înșelării și pierzării!!!

Oare aceste cugetări și declarații sunt niște trădări? Însă cei care susțin acestea ar trebui să se teamă ca nu cumva, nedreptățind pe oameni (nu numai pe Arhiepiscop, ci și pe ceilalți episcopi ai Bisericii) atât de cumplit și lovindu-i fără milă în cele mai sfinte ale lor -deoarece nu există nimic mai sfânt decât credința ortodoxă -, să se afle și ei mergând pe calea pierzării, pe care umblă nu doar ereticii, ci și cei care nedreptățesc. Patriarhul Atenagora și Iacov al Americii și încă câțiva s-au dovedit a fi niște cosmopoliți și discipoli ai sinistrului sincretism; s-au dovedit a nu avea nici o legătură lăuntrică și adâncă cu nestricata și neprihănită Ortodoxie. Dar ceilalți? Dau dovadă de astfel de cugetări? De ce caracterizăm - nu voi, nici eu, ci alții oarecare - atât de ușor pe ceilalți drept trădători?

Frate Nicodime, repet: „Să stăm bine, să stăm cu frică. Să luăm aminte ca mărturisirea Sfintei noastre Credințe cu smerenie să o aducem”.

Fie ca Domnul să povățuiască Sfânta Voastră obște, ale cărei binecuvântări le doresc.

*Cu dragoste în Hristos Iisus, Slobozitorul și Mântuitorul de obște al tuturor.*⁴²

Cu mila lui Dumnezeu, însă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române nu a aprobat canonizarea Părintelui Arsenie Boca, căzând astfel toate discuțiile de până acum și bucurându-ne încă odată de canonicitatea, râvna cu discernământ pentru adevăr, iconomia și cumințenia Soborului nostru de ierarhi.

⁴¹ 104 Vezi revista „Ekklesia (Biserica)” din 15 mai 1968.

¹⁰⁵ „Ekklesia”, foaia din 1 ianuarie 1966.

⁴² [Arhim. Epifanie TEODOROPULOS], *Cele două extreme ecumenismul și stilismul*, Ed. Evanghelistos, București, 2006. Pag. 35-49.

Dar pentru că am tot vorbit de presiunile politice pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca, să le detaliem:

D) PRESIUNI POLITICE (PRIN MASS-MEDIA) PENTRU CANONIZARE

Vedeți capitolul:

De ce Părintele Arsenie Boca face minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

E) PRESIUNI POLITICE PUBLICE (PRIN INSTITUȚIILE ADVERSARE SFINTEI BISERICI ORTODOXE) PENTRU CANONIZARE

Aseara la Romania tv, butonand eu telecomanda, am dat peste o emisiune despre parintele Arsenie Boca, la momentul la care le era prezentata telespectatorilor deja celebra minune cu fotografia, despre care s-a demonstrat insa pe acest blog ca de fapt n-a fost minune:

FOTO: “energie radianta” a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

In studio era un colectiv de aiuriti new age, la care de la distanta s-a alaturat Pr. Conf. Univ. Dr Constantin Necula, adica acel parinte cu multe titluri ce arareori vorbeste limpede.

Evident ca s-a evitat folosirea cuvantului ortodox si ca atare a lipsit si invatatura ortodoxa dar per total putem spune ca a figurat a fi o emisiune pro parintele Arsenie Boca.

Pro, pro, dar decat asa un pro, mai bine lipsa. La un moment dat realizatoarea i-a intreabat direct pe invitati daca in general exista minuni. Iar concluzia la care s-a ajuns a fost: NU EXISTA ... A fost intrebat la final de chestia asta si parintele Necula, care insa ca de obicei a tot plimbat verbul prin fraze pana cand a inteles fiecare ce vrea.

Totusi la un moment dat Pr. Conf. Univ. Dr a reusit sa transmita in cadrul emisiunii si un mesaj destul de clar. Anume ca pana acum n-a fost canonizat nici unul dintre marii duhovnici pe motiv de ... Elie Wiesel, organizatie care mereu sarea in sus cum ca respectivii erau legionari sau cel putin simpatizanti. Dar deoarece s-a dovedit indelung ca parintele Arsenie Boca n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, la anul pe vremea asta s-ar putea sa vorbim deja despre SFANTUL ARSENIE BOCA.

Eu insa intreb: de ce organizatiile evreiesti fac agenda Sinodului BOR? De ce Ortodoxia trebuie mai intai sa primeasca acceptul acelora? De ce trebuie sa se “demonstreze” mai intai ca cineva n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, pentru a se permite trecerea sa in Sinaxare?

Dar oare parintele Arsenie Boca chiar n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta?

*Iata ce putem citi de exemplu la **Minunea prin care a luat nastere Miscarea Legionara. Marii duhovnici ai Romaniei despre legionari si Capitan:***

Parintele Arsenie Boca despre sfintenia Miscarii si a lui Corneliu Codreanu

„Am fost tinut la securitate sase saptamani. Cu parintele Arsenie discutam numai cand ne gaseam singuri. Restul timpului fie ca ascultam discutiile din camera, fie ca ma duceam cu gandul departe.

Intr-o zi se intampla sa ramanem amandoi in camera. Parintele Arsenie atunci imi spune: „Daca ar fi trait Capitanul ce lucruri frumoase am fi facut noi...”. Altadata imi spune: „Sa stii ca Legiunea nu va invinge pana nu se va completa numarul de legionari in cer”. Asta ar insemna sa moara toate generatiile din 1927 pana in 2000. Ar trebui sa treaca 60-80 de ani. Ar insemna sa nu mai traiasca nici un legionar din zilele noastre.

„Dumnezeu va avea grija sa ramana si samanta pe pamant”, imi raspunde parintele Arsenie. A fost ultima discutie cu parintele Arsenie. Pe mine m-au luat si m-au dus la Penitenciar. M-au bagat singur intr-o celula la etajul trei, complet izolat de ceilalti legionari. (Fragment din manuscrisul lui Mircea Puscasu, fost detinut politic, legionar).

*Ion Gavrilă Ogoranu in „Brazii se frang, dar nu se indoiesc”, vol. 3, reda marturisirea facuta de mitropolitul **Antonie Plamadeala** chiar langa crucea de la manastirea Sambata:*

*„Marturisesc acum, lucru ce nu l-am facut niciodata, urmatoarea intamplare: eram prin 1947 in chilia parintelui **Arsenie**, care se dezbracase pana la brau sa se spele; pe pieptul parintelui atarna o cruce care avea si o garda legionara pe ea. M-am speriat si l-am intrebat:*

– Parinte, nu ti-e teama sa porti un asemenea obiect primejdios?¶– O am de la Corneliu Codreanu, el mi-a daruit-o” ..⁴³

⁴³ <<https://sacsv.wordpress.com/2014/12/25/aseara-la-romania-tv-pr-conf-univ-dr-constantin-necula-a-zis-cam-asa-pana-acum-elie-wiesel-s-a-opus-dar-deoarece-s-a-demonstrat-ca-parintele-arsenie-boca-n-a-fost-nici-verde-nici-nationalist-si/>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015. Specificăm că nu suntem de acord cu toate afirmațiile de pe acest blog, sau din această postare. Noi

F) PRESIUNI POLITICE PRIN COMERȚ

mărturisite de un ucenic al Părintelui Arsenie Boca. El crede că aceasta a fost cauza mișcării de la Prislop, noi credem că aceasta a fost doar o etapă intermediară (prin care s-a pregătit locul unde se va desfășura ea), pusă la cale de pe vremea comunismului.

23.01.2016, 16:47:04

dobrin7m

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2010

Locație: Londra

Religia: Ortodox

Mesaje: 3.518

Implicit poveste . Poveste?

Capitolul 1

Dupa anul 1990 in zona Hategului, treptat , treptat, industria din zona a fost anihilata. S-au inchis pe rand, fabrica de conserve, abatorul, fabrica de bere, hidrocentrala Raul Mare Retezat, etc. Mii de oameni au ramas fara locuri de munca, fara mijloace de existenta.

Capitolul 2

In acelasi timp, un barosan afacerist a acoperit toata zona , preluand , spatii comerciale, magazine, supermarketuri, si astfel in maxim 10 ani era patron si proprietar a majoritatii magazinelor, barurilor, cafenelelor, restaurantelor, supermarketurilor, depozite an gros din zona Hateg. Nu spun numele insa este persoana cu implicatii in PSD, cu greutate. Insa stia un lucru, sa stea in umbra si sa isi numere banii.

Capitolul 3

Insa saracia tot mai accentuata a populatiei din aceasta zona, nu facea decat sa saraceasca insasi acest afacerist. Caci unde sunt clienti saraci si afacerea este saraca. Si iata ca prin 2006 - 2007 le-a venit brilianta idee. Aducem un brand care sa faca posibil ca in zona sa vina clienti de peste tot, din toata tara , ba si de peste hotare.

Zis si facut. Si ochii s-au indreptat spre Prislop.

Capitolul 4

Manastirea Prislop, pana in anul 2006 - 2007 era o manastire ca celelalte ce isi ducea zilele mai saracacios, caci nu era ea foarte renumita. Localnicii, pana in acesti ani, stiau de Sf. Ioan de la Prislop si atat. Vizitau peștera, stiau de sfant si minunile lui. Nimeni nu a stiut de Par. Arsenie Boca pana atunci. Nu existau scrieri, nu existau carti, nu existau manuscrise, chiar nimic. De mergeai la Prislop prin anul 2000 nici macar nu era pomenit , vedeai acolo mormantul , stiai ca a fost un staret ingropat acolo si atat.

Numai ca afaceristul cel bogat a pus la bataie bani pentru campanie, pentru carti, pentru toate. Tiparirea lor, publicarea lor, numar de exemplare, iconite, totul.

Trebuia insa ca si Biserica sa vrea. Biserica nu e vinovata caci a gandit ca e un mijloc sa mai aduca poporul la credinta, caci marea majoritate a oamenilor sunt caldicei spre rece, vor numai minuni, si indepliniri de dorinte. Nici prin cap nu le-a trecut dragilor nostri sfintiti parinti , episcopi si patriarh ca va lua o asa de mare amploare - fenomenul Prislop. Vidul de credinta, lipsa de cunoastere a adevaratei credinte a majoritatii oamenilor, isi spune cuvantul.

Si iata cum localnicii se reprofileaza si fac acum bani din cazare, casele lor devin camine primitoare de pelerini iar zona aduna bani, cheltuiti de pelerini fireste in magazinele , supermarketurile dragutului nostru afacerist. Caci localnicii prospera si cheltuie. Pelerinii calatoresc si cheltuie si simt fiori, si minuni

facem parte din cei ce-l îndrăgesc pe Părintele Constantin Necula, chiar dacă unele atitudini sau cuvinte ale preacucerniceii sale nu ni se par potrivite cu Sfânta Tradiție. De multe ori când dragostea de misiune este asociată cu un program supraîncărcat nu ai răgazul să te poți corecta și mai greșești.

Tot așa și arhieriei: deși au darul Duhului Sfânt, nu înțeleg totul așa cum trebuie și, de aceea, în ceas de nevoie trebuie să caute luminare de la Domnul; ei însă lucrează după mintea lor, fapt prin care întristează milostivirea lui Dumnezeu și seamănă tulburări. Cuviosul Serafim [din Sarov] spune că, atunci când dădea sfaturi după mintea sa, se întâmpla să greșească, și greșelile pot fi mici, dar pot fi și mari.

Asfel, noi toți trebuie să învățăm să recunoaștem voia lui Dumnezeu; dar dacă nu vom învăța, nu vom cunoaște niciodată această cale.

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109.

fara sa mai plece genunchii la rugaciune, fara nevointa, fara plansul pacatului, fara post, fara ascultare,, fara... sau poate unii cu.... ii stie Dumnezeu.

Mai e un lucru de spus despre localnici. In ruptul capului nu ar mai recunoaste cum era Prislopul inainte de 2000 caci le e teama ca nu cumva valul de pelerini aducatori de prosperitate sa se opreasca.

Epilog: Ceea ce este de la Dumnezeu va fi , se va vadi.

E bine sa tacem si sa ne rugam sa ne inteleptasca Bunul Dumnezeu. Iubirea si dreptatea Lui se vor arata la momentul potrivit.

PS. Unii se vor intreba de unde stiu. Bunul Dumnezeu a ingaduit sa fiu o perioada de timp acolo atunci in anii 2000.

Si , cu totii sa ma iertati. Nu am mai scris de mult , bine v-am regasit si cu bine va las.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

Last edited by dobrin7m; 23.01.2016 at 16:51:59.

În prealabil postat de ahlpterodactil

Ce va mai plac INFORMATIILE....

Acuma pe bune: la ce va folosesc, de fapt?

dobrin7m dobrin7m is offline

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2010

Locație: Londra

Religia: Ortodox

Mesaje: 3.524

Implicit

Citat:

Locuiesc la 13 km de Man. Prislop. Manastirea Prislop a fost locul unde eu cu sotul meu mergeam , spre alinare si linistire. Prin 2007 am fost la Prislop unde , pentru prima data am intalnit acolo 2 calugari straini ce stateau langa lacul acela si opreau oamenii sa le spuna despre Par. Arsenie . Atunci acei calugari ne-au povestit despre intamplarea de la canal si cu inmormantarea la care a fost prezent . A fost prima data cand am auzit la Prislop ceva despre Par. Arsenie. Pana atunci nimic. absolut nimic. Acesti calugari venisera acolo tocmai pentru acest lucru. Cand ne-am indepartat de ei mergand spre cimitir ne-au spus: de acum veti mai veni aici. O sa vedeti. Numai ca...

nu am mai mers la Prislop. Merg la Schitul Colt, la Lainici si oriunde unde gasesc liniste cu adevarat. Nu am nevoie nici de minuni, nici de fiori , nici de simtiri. Nu caut acestea. Toate cate le primesc de la Dumnezeu, de sunt rele , le merit , de sunt bune, ma bucur de milostivirea lui Dumnezeu.

Am citit Par. Arsenie Boca, apoi si chiar m-am entuziasmat. Nu spun ca nu are invataturi bune, insa multe sunt fabricate in anii de pe urma , de "marketingul responsabil" si multe sunt cuvinte ale sfintilor puse in gura Par. Arsenie Boca tocmai pentru multimea nestiutoare si dornica de minuni.

De exemplu: "nasteti preoti buni daca vreti preoti buni" ce circula si pe facebook cu poza parintelui, sunt cuvintele Sf. Ioan Gura de Aur.

sau: cine are credinta , are nadejde, cine are nadejde primeste si iubire de Dumnezeu. acestea sunt cuvintele Sf. Dimitrie al Rostovului din Alfavita duhovniceasca care a spus: prin credinta vine implinirea poruncilor, prin implinirea poruncilor vine nadejdea si prin nadejde vine iubirea de Dumnezeu - cuvinte cu adevarat intelepte. si exemplele continua.

De mai bine de 6 ani citesc cu nesat Filocalia, si literatura patristica, multumesc Bunului Dumnezeu pentru memoria ce mi-a daruit-o, si in aproape toate mesajele scurte de pe facebook cu imaginea Par. Arsenie , recunosc cuvintele sfintilor. ca e Ioan Gura de Aur, ca e Dimitrie al Rostovului, ca e din patericul egiptean, sau din patericul athonit, insa sub nici o forma nu sunt cuvintele lui. Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici.

Apoi o spun foarte clar. Mirenii trebuie sa fie ascultatori de Biserica, Daca nu asculta de Biserica sunt cazuti din har si mantuirea e foarte departe. Atata timp cat nu e canonizat, nu e treaba mintii mele mirenesti sa spun cine e sfant si cine nu. Iar daca cumva este asta treaba mea, atunci sa spun: toti sunt sfinti numai eu nu, milostiveste-te de mine Doamne.

Am incredere in Sfanta Biserica a carui cap este Hristos ca nu se va face o canonizare a cuiva fara indeplinirea tuturor conditiilor asa cum le stim din Sfanta Biserica. Nu este trecut nimeni in calendar fara voia lui Dumnezeu. Pana atunci ascult si astept si ma rog lui Dumnezeu sa ma ierte pentru greselile mele. Altfel de gandesc, si spun ca x e sfant si y e sfant inaintea sinodului si a lui Hristos inseamna ca mi-am facut deja singura calendar de sfinti.

PS. Ceva ani in urma cand ma aflam in Grecia, inaintea canonizarii Cuv. Sf Paisie Aghioratul, l-am descoperit pe cuvios. Si intr-o seara citind scrierile lui, si bucurandu-ma cu mare drag de dansul de cele ce citeam, am simtit prezenta lui. Insa imediat am zis: pleaca de aici, ca eu sunt o nenorocita ce nu merita astfel de lucruri si atunci a plecat. Am avut evlavie, l-am pomenit si aici pe forum mult inainte de canonizare, insa nu l-am numit sfant decat atunci cand Biserica l-a numit. Nu savarsim nici un pacat , sfintii nu se supara, caci asta inseamna ascultarea. Vedeti ce spun sfintii in patristica. Si vedenii de vedeti sa le alungati , caci chiar de ar fi cu adevarat Hristos nu se supara pentru smerenia ta.

Stati linistiti, si nu va pierdeti pacea inimii in dispute inutile. Spuneti doar adevarul si atat, nu anticipati si in rest ce va fi de la Dumnezeu se va vadi. de e sfant si Domnul va voi sa stim asta, vom sti, indiferent de impotrivitori, iar de nu e sfant si Domnul va voi sa stim , iarasi vom sti, indiferent de impotrivitori. Insa cati sfinti sunt nestiuti? si de asemenea cati nu sunt sfinti insa noi credem ca sunt sfinti? de aceea e buna ascultarea. Sa nu spunem: ia uite astia nu voiesc sa canonizeze, stiu ei de ce nu canonizeaza, insa eu am cazut spunand asta. lasa, ca stie sinodul ce face. si Biserica.

Legat de aspectul financiar , sunt economista, am lucrat in zona Hategului in acea perioada, stiu ce spun.

Informatiile sunt de multe feluri, si vin din toate partile, Un om intelept culege informatii din toate directiile nu doar de acolo unde ii aseaza lui inima mai bine. Cu iertare.

PS. Revin cu un gand.

Avem atatia sfinti in ortodoxia noastra incat daca ne-am ruga tuturor, si daca am implini poruncile, am merge spre mantuire zburand. Prin dispute si lupte nu ne mantuim. Si sa va mai spun ceva. Cine e sfant e sfant si nu are nevoie de recunoasteri lumesti. Recunoasterea este ingaduita de Dumnezeu pentru noi, sa ne indreptam si sa cunoastem macar o parte din Biserica nevazuta. Dumnezeu ingaduie sa ne arate pe cei sfinti ca sa avem ajutor, tot din dragoste pentru noi si ca sa vedem lucrarea Lui - iata puteti sa va desavarsiti. Deci nu va luptati dragilor cu lumea sa aratati voi sfintii, ca e mare greseala. Ca acest lucru este atat de simplu , cand Dumnezeu voieste sa implineasca.

Insa iarasi este adevarat un lucru. Se poate ca cineva sa fi ajuns la mare duhovnicie in viata si totusi sa nu ajunga sfant. Sa fie o greseala acolo in viata lui, care sa nu ii implineasca sfintenia. Deci nu stim noi, oricat de evlaviosi am fi, toate dedesupturile inimii nimanui , decat Bunul Dumnezeu. Priviti la Fericitul Augustin, ca e exemplu extraordinar in acest sens.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

ahilpterodactil

Senior Member

Data înregistrării: 02.11.2015

Mesaje: 464

Implicit

Mihaela, eu m-am referit la altceva, iarta-ma. Ii ziceam colegului de forum ceva in legatura cu informatiile...

Culegatorii de informatii sunt adeseori oameni care ar trebui sa nu aiba acces la anumite date. Pentru ca, din pacate, cei avizi dupa informatii (date despre alti oameni) lucreaza pentru a defaima.

Poate si in acest sens Mantuitorul a spus ceva, intr-un loc, despre margaritare....

ahilpterodactil

Citat:

„În prealabil postat de dobrin7m Vezi mesajul

...in aproape toate mesajele scurte de pe facebook cu imaginea Par. Arsenie , recunosc cuvintele sfintilor. ca e Ioan Gura de Aur, ca e Dimitrie al Rostovului, ca e din patericul egiptean, sau din patericul athonit, inasa sub nici o forma nu sunt cuvintele lui. Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici.”

ahilpterodactil In toate datele pe care le primeste si detine un om se pune si problema personala, a fiecaruia, numita interpretare. Astfel: ce fac cu datele pe care le detin, in ce sens le indrept, ce scop am, cum ma raportez la semeni si la Dumnezeu prin prisma lor etc.

Pasajul din postarea ta, pe care l-am bolduit spre evidentiere aici, e un bun exemplu.

Tu ai ales (lucru care ma mira un pic) sa scoti din el concluzia ca: "Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici."

Ma asteptam sa tragi o alta concluzie, de pilda: asta arata ca Parintele traia, cugeta si vorbea in duhul Traditiei, in duhul sfintilor inaintasi, in duhul ascetilor dreptmaritori.

Iata cat sunt de diferite folosirile unor informatii... Minte si inima omului face ce vointe cu ele...

Citat dobrin7m PS. Revin cu un gand.

Cine e sfant e sfant si nu are nevoie de recunoasteri lumesti.

ahilpterodactil Pe drept cuvânt.

Iar sfintii nu au ce face cu sfintenia lor in afara Bisericii. Locul sfintilor este in comunitatea si comuniunea eclesiala, care ne cuprinde si pe noi, cei care vietuim aici.

Sa fie, asadar, fiecare la locul lui!

dobrin7m

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Ma asteptam sa tragi o alta concluzie, de pilda: asta arata ca Parintele traia, cugeta si vorbea in duhul Traditiei, in duhul sfintilor inaintasi, in duhul ascetilor dreptmaritori.

Iata cat sunt de diferite folosirile unor informatii... Minte si inima omului face ce vointe cu ele...

dobrin7m stii de ce nu am spus asta?> pentru ca cei care traiesc duhul Traditiei si al sfintilor inaintasi, sunt smeriti si spun: ai vazut ce spune sfantul x? sau ai vazut ce spune avad din pateric? deci nu se adreseaza interlocutorilor sub nici o forma substituindu-se sfintilor, ca si cum ar fi cugetarea lui.

Singurul loc unde pe drept nu numesc, este fapta si vietuirea. Adica fapta si vietuirea sa fie patristica si ei insisi sa radieze Cuvantul lui Dumnezeu si invataturile sfintilor.

Legat de informatii si interpretare. Omul care nu se roaga si nu traieste intru Hristos interpreteaza mereu , absolut totul este sub prisma simtirilor sale. inasa si aici sunt oameni care

interpreteaza doar informatiile ce le plac. E la fel cu cei care citesc din Sfanta Scriptura doar pasajele ce ii indreptatesc. Cam asa ceva.

Eu vroiam insa sa spun, ca e bine sa culegem toate informatiile ca sa avem o viziune cat mai completa despre o situatie. Or cunoscand doar o parte, doar un curent, sau minimizand ce ne ne place si maximizand ce ne place nu putem fi deloc intelepti.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

Last edited by dobrin7m; 24.01.2016 at 22:54:20.

ahilpterodactil

E bine, cel putin in sens lumesc. Desi e ... imposibil...:)

Eu cred ca tocmai intelepciunea il scuteste pe om de efortul culegerii tuturor informatiilor...:)

Acuma, ce sa zic, mi-e greu sa imi imaginez cum proceda Parintele cand se afla intre oameni. Nu i-am fost fiu duhovnicesc, nici coleg etc., deci nu cunosc prin experienta modul in care vorbea si cum facea fata diverselor situatii la care era supus ca duhovnic.

Totusi, imi imaginez ca atunci cand venea Floricica sau Marinica sa ii spuna de una sau de alta, printele nu statea sa faca precizari de genul: "stii, eruditule frate, vorba asta a spus-o Cuviosul cutare, in anul cutare, conform cartii cutare, diortosita si avind biecurvantarea cutare, sub patriarhul cutare, in raport cu Canonul cutare, si in conflict cu viziunea inca neacceptata sinodal a pacatosului cutare, dar mult bineplacuta filosofului cutare, conform editiei cutare, din biblioteca cutare, care a avut o excelenta traducere si note de subsol pertinente sub pana profesorului cutare etc. etc. etc."

Nu, Parintele cred ca spunea simplu: "Oameni buni, de ce va plangeti de preoti? Voiti preoti buni? Faceti-i!"

Cu toata bibliografia implicita...

*

Pe de alta parte, imi imaginez, iarasi, in baza datelor pe care le detin (ce-am mai citit si eu, ce am mai auzit), ca Parintele stia cum sa se poarte la o conferinta academica. Macar atat cred ca putea face intr-un amfiteatru sau la redactarea unei lucrari teologice/stiitifice: cand dadea un citat sa precizeze autorul, sursa...:)

Zic si io, fie iertate prostia si perseverenta mea. Sau netrebnicia perseverarii.

dobrin7m

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Pe drept cuvânt.

Iar sfintii nu au ce face cu sfintenia lor in afara Bisericii. Locul sfintilor este in comunitatea si comuniunea eclesiala, care ne cuprinde si pe noi, cei care vietuim aici.

Sa fie, asadar, fiecare la locul lui!

dobrin7m In Biserica cea nevazuta toata lumea e la locul lui , fara doar si poate! Indiferent ce credem noi aici in aceasta viata despre ei. De aceea e buna ascultarea de Biserica.

Nu spune Hristos: in casa Tatalui meu multe locuri sunt? Le stim noi in aceasta viata? nu stim decat ce Domnul a ingaduit sa stim, prin sfintii Lui. Putem noi aseza pe cineva in alt loc decat i se cuvine> ?

nici o grija, toata lumea va fi asezata acolo unde ii este locul dupa moarte, de Bunul si dreptul Dumnezeu, iar cei sfinti vor fi stiuti de noi prin voia Domnului. Multi raman nestiuti, tot prin voia Domnului.

Citat:

În prealabil postat de ahlpterodactil Vezi mesajul

Acuma, ce sa zic, mi-e greu sa imi imaginez cum proceda Parintele cand se afla intre oameni. Nu i-am fost fiu duhovnicesc, nici coleg etc., deci nu cunosc prin experienta modul in care vorbea si cum facea fata diverselor situatii la care era supus ca duhovnic.

Totusi, imi imaginez ca atunci cand venea Floricica sau Marinica sa ii spuna de una sau de alta, printele nu statea sa faca precizari de genul: "stii, eruditule frate, vorba asta a spus-o Cuviosul cutare, in anul cutare, conform cartii cutare, diortosita si avind biecurantarea cutare, sub patriarhul cutare, in raport cu Canonul cutare, si in conflict cu viziunea inca neacceptata sinodal a pacatosului cutare, dar mult bineplacuta filosofului cutare, conform editiei cutare, din biblioteca cutare, care a avut o excelenta traducere si note de subsol pertinente sub pana profesorului cutare etc. etc. etc."

Nu, Parintele cred ca spunea simplu: "Oameni buni, de ce va plangeti de preoti? Voiti preoti buni? Faceti-i!"

Cu toata bibliografia implicita...

dobrin7m Exemplu:

"Asa fugeau sfintii de vedenii. Dar ai sa ma intrebi : " Parinte, poate a vrut Dumnezeu in viata mea sa-mi arate o vedenie ceva, un vis, n-ar fi pacat ca eu nu am crezut ? Poate sa fie ceva adevarat. Oare nu-i pacat ca eu refuz un semn de la Dumnezeu ? "

Nu-i pacat. Doamne fereste ! Dumnezeu, care fericeste pe cei smeriti, niciodata nu se supara cand si fac lucruri din smerenie, ca nu se socotesc vrednici de a vedea ingeri. Ai vazut Sfantul Isaac Sirul ce spune ? Mai de folos iti este, omule, sa-ti vezi pacatele tale, de mii de ori, decat sa vezi ingeri. Si mai departe : mai de folos iti este sa plangi un ceas penrtu pacatele tale, decat sa vezi ingeri si sa invii morti cu rugaciunea, sau sa faci minuni ! Sa avem smerenia aceea de care zicea marele Prooroc David : Ca faradelegea mea eu o cunosc si pacatul meu inaintea mea este pururea. Sa ne vedem pacatele si sa le plangem ! Asta-i pozitia care nu te duce la cadere niciodata. Iar cei ce-au vazut ingeri, i-au inselat diavoli, i-au dus in pierzare.

Sfantul Ioan Scararul spune asa in cuvantul trei din " Scara " : Dracii slavei desarte, pe cei slabi de minte, i-a facut prooroci - ca el o sa se laude ca este prooroc, ca a vazut vedenii -, iar cela ce tuturor visurilor si vedeniilor nu crede, filosof duhovnicesc este.

Dar poate ai sa spui : " Parinte, dar daca este o veste ceva, si poate Dumnezeu vrea sa ma incredinteze ?" ...

Si acum o sa va arat ce zice Sfantul Diadoh al Foticeei, cat de mult iubeste Dumnezeu pe cel care nu crede in vedenii si vise, si atat de mult il lauda. Asa spune intr-o istorioara :

Un boier mare avea palate, mosii si averi multe, si avea o sluga foarte credincioasa, Ioan, la care ii incredinta cheia de la casa, toate, toate. Odata boierul acesta a plecat de acasa cu sotia si copiii, si i-a dat cheile de la palat, cheile de la poarta si i-a spus asa :

- Baiete, ramai stapan pe toata averea mea. Baga de seama ! Chiar eu daca am sa vin, si daca vin noaptea, sa nu ma recunosti ! Eu daca vin, numai ziua am sa vin; daca nu, nu da drumul la poarta ! Cheile sunt la tine. Nu recunosti pe nimeni pana nu vin eu. Ca nu cumva sa recunosti pe altcineva noaptea si sa vie sa-mi prade casa.

Acela pune mana pe chei si zice :

- Da, stapan, asa fac !

Ce s-a intamplat ? Tocmai el a fost vinovat, ca in loc sa vie ziua a ajuns noaptea acasa. Bate in poarta. Vine sluga.

- Mai, Ioane, da drumul !

- Fugi de-acolo, tiranule, vrajmasule !

- Eu sunt, mai, stapanul.

- Nu te cunosc ! Eu am porunca, de la domnul meu. Tu ai luat glasul stapanului meu, te-ai facut lup si vii ca pastor. Nu te cunosc !

- Eu sunt, mai baiete ! Da nu cunosti caruta, caii si pe mine nu ma cunosti ?

- Niciodata, noaptea nu te cunosc ! Vino maine ! N-ai spus ca vii ziua ? Sa te vad eu la ochi daca esti tu. Cati nu pot vorbi ca stapanul meu ?

Si n-a dat drumul boierului. Si a stat boierul toata noaptea la poarta, pana s-a ridicat soarele.

- Dumneata esti ?

- Da.

- Poftim ! Asa am primit porunca, noaptea sa nu primesc pe nimeni.

Na ! Si nu numai ca nu s-a separat boierul :

- Bravo, mai, Ia asta este sluga credincioasa. Am venit eu cu sotia si copiii si n-a dat drumul. " Nu te cunosc noaptea !".

Asa este cel care nu crede in vedenii si vise. Ferice de el. Ce spune Apostolul ? Noapte este veacul de acum. In veacul de acum sa nu dorim sa vedem ingeri ! Auzi ce spune un sfant parinte ? Daca vrei sa ajungi la nebunie si la iesirea din minti, primeste aratarile ceresti in veacul de acum !

Deci, nu numai ca nu se supara Dumnezeu, cand nu credem noi in vise si vedenii care se arata noua ca lumina sau foc sau stele sau ingeri sau sfinti sau prooroci sau hristosi sau in chipul Maicii Domnului, ci, foarte mult ne iubeste. Aici sa stii ca veacul de acum este ca o noapte, ca dracii se pot face in ingeri de lumina. Cel ce nu crede in vise si vedenii este un adevarat credincios. Deci, sa nu crezi vreodata ca se supara Dumnezeu cand tu nu vei crede in acestea ! Ca daca ar fi adevarate, Dumnezeu ti le lamureste tie acestea, nu prin tine, ci prin altii care au darul deslusirii duhurilor. Iar cand sunt multe marturii ca un vis sau o vedenie a fost de la Dumnezeu, intreaba pe altii mai intelepti decat tine.

Vine o batrana si-mi spune : " Parinte, am visat asta, am visat asta; o sa fie rau !". " Cine ti-a spus, mama ?" " Am visat eu asta noapte ". " Te-a amagit diavolul. Ti-a spus ce-a vrut el si tu vii tulburata la mine prin vise ". Voi n-ati auzit ce spune Apostolul Pavel ? Prin credinta umblam, nu prin vedere. N-ati auzit ce spune Hristos in fericirea a zecea, dupa inviere ? Ferice de cel ce n-a vazut si a crezut. Deci n-am nevoie sa vad, ca sa cred. Ca daca eu cred dupa ce vad, nu mai am credinta.

Ce este credinta ? Auzi ce spune Apostolul : Credinta este dovedirea lucrurilor celor nevazute si adeverirea lucrurilor celor nadajduite. Auzi care-i credinta ? Sa dovedesti prin credinta cele ce nu ai vazut si sa adeveresti prin credinta ceea ce nadajduiesti. Asta este credinta cea adevarata. Ca daca am vazut, nu mai este credinta. Iar daca n-am vazut si am crezut, atunci ma fericeste Hristos ca cei pe care i-a fericit in Evanghelie." **Par. Cleopa**

iata cum l-a citat si pe Sf. Ioan Scararul si pe Sf. Diadoh al Foticeii, si nu si-a atribuit nimic. si cu siguranta si nana Floarea intelege acest cuvânt.

Pe facebook circula fotografii photoshopate cu imaginea Par. Arsenie si cuvinte ale dferitilor sfinti. Cu siguranta ca daca ar putea Par. Arsenie le-ar interzice asa ceva. Incep sa cred ca multe nu au fost spuse de parinte insa cei de astazi au o dorinta arzatoare de a vadi niste lucruri pe care doar Dumnezeu le vadeste.

"De carna mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fînta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca⁴⁴

Să mergem acum, mai departe, cu studiul canonului canonizării:

G) „ORTODOXIA NEÎNDOIELNICĂ A CREDINȚEI CELUI DESPRE CARE SE TRATEAZĂ”

ortodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a îmbrățișat credința ortodoxă.

În acest capitol suntem datori a vedea dacă a avut o credință neîndoielnic Ortodoxă, pentru a putea deveni model și canon altora.

Pentru a vedea Ortodoxia unui om trebuie să analizăm întreaga lui filozofie, inclusiv cea practică, adică și învățăturile și viața lui. Este ceea ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

în aceste trei stă filosofia creștinului: în poruncă, în dogme și în credință. Poruncile despart mintea de patimi; dogmele o aduc la cunoștința făpturilor; iar credința la contemplarea Sfintei Treimi.⁴⁵

⁴⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?p=611337#post611337>>, duminică, 24 ianuarie 2016.

⁴⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 146.

Despre învățăturile și viața preacuvioșiei sale este greu de făcut vreun studiu deoarece deși cărțile scrise despre el sunt de două feluri: rafinate și simpliste, ambele tipuri sunt foarte alunecoase și contradictorii (atât între ele, dar și în cadrul aceleiași scrieri) prezentând tuturor celor ce le citesc (cu ochii deschiși) un duh duplicitar.

Cele simple prezintă niște exagerări fabuloase, ca în basmele eline, hinduse și latine („romano-catolice”). Acestea au fost sesizate chiar și de ucenicii rafinați ai sfinției sale și sunt dezavuate ca extremism și vrăjitorii în cărțile și/sau predicile lor, dându-și seama că defavorizează imaginea publică a Părintelui. De altfel mai toate cărțile rafinate, care caută să fie echilibrate, despre preacuvioșia sa, au în introducere sau la final, și o critică la celelalte cărți, susținând că ele sunt adevărata realitate a Părintelui, sesizând pericolul exagerării pentru curentul generat mass-media (finanțat cu putere) de pro-canonizare. Cu toate acestea la câteva pagini mai jos, autorul, autoproclamat ca exponent al echilibrului, începe cu niște expresii sau relatări exagerate, cu totul contradictorii discernământului lin Ortodox. Și ca și cum aceasta nu ar fi de ajuns, **unele din cărțile sfinției sale sunt contestate chiar de el însuși și de ucenicii săi cei mai aprinși (de exemplu Pravila Albă și Sundar Singh), și chiar Cărarea Împărăției (cartea Părintelui cea oficială, mult prelucrată și dens filtrată pentru a nu prezenta fisuri), ar fi vrut chiar el însuși să o ardă.**

In acest așezământ, construit și organizat cu neîntrecutu-i dar artistic, Părintele și-a avut chilia și atelierul de pictură din anul 1969 până în anul 1989, când s-a săvârșit din viață. Aici și-a lăsat într-o rânduială desăvârșită și predici și meditații și desene, dar și ultima dorință de a nu-i fi date publicității.

Văzând însă câte variante circulă și mai ales câți antreprenori sau patroni are, dintre care unii nu l-au mai văzut din anul 1949, care n-au mai vrut să știe de Sfinția Sa în vremea de surghiun, ba se mai dau și ucenici și calzi apărători, ne-am hotărât să dăm forma definitivă a Cărării împărăției, cum a gândit-o și cum a lăsat-o în 1949, după care vor urma predicile - care și ele circulă în nu știu câte variante -, pe care și le-a legat singur într-un volum - se pricepea să lege foarte frumos cărțile — după o anumită ordine și cu o caligrafie unică.

I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Albă, un manuscris care i s-a furat, modificat apoi și rescris. Circulă pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Albă.

Pravila albă
model de
scrierile a
unii original
furat
AS

I s-a mai atribuit și așa-zisa scriere: Sundar Singh vorbește globului pământesc. Iată și caracterizarea făcută de Părintele asupra acestei scrieri:

SUNDAR
SING

Ce frumos scrie Sfințitul Duh
și de ce proastă calitate e
apocrifă aceasta, a unui
fașalic, necult și mincinos.

As.

46

Chiar și gustul deschis către scrierile unui protestant amăgit și el la rândul lui, spune multe despre pregătirea răătăcită și modul de a privi credința, superficial și neînțelegător, ca toți cei afectați de morbul ecumenist.

Nu știu dacă cei de astăzi vor pune în studiul studenților teologi și al seminariștilor Cărarea împărăției a Părintelui Arsenie, ca să-i lumineze pe viitorii preoți, care au atâtă nevoie. [să ne ferească bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului și toți Sfinții de o asemenea năpastă – n.n.]

Căci Părintele Arsenie, văzând că la noi valoarea nu are valoare, a vrut să ardă cartea sa, așa cum a făcut Sfântul Moise Proorocul cu Tablele Legii de pe Muntele Sinai, date de Dumnezeu însuși - cu cele zece porunci -, când a văzut păgânătatea poporului care, la poalele muntelui Sinai, mânca, bea și juca, uitând cu totul de Dumnezeu⁴⁷.

Cu toții nădăjduim că nu a fost așa gândirea genuină a Părintelui Arsenie Boca, atât de plină de mândrie, încât să se considere pe sine ca și pe Sfântul Prooroc Moise, iar pe cartea sfinției sale ca pe Tablele Legii, judecând în grup pe toți românii că nu apreciază adevăratele valori (care într-o astfel de cugetare, ar fi numai modul sfinției sale de a crede).

Mai mult, acum că a trecut umbra Vechiului Testament și toți preoții sunt icoana vie a lui Hristos:

Mat 9:12 Iar Iisus auzind au zis lor: n'au trebuință cei sănătoși de doftor, ci cei bolnavi. :13 Deci mergând, învățați-vă ce este: milă voesc, iar nu jertfă ; că n'am venit să chem pre cei drești, ci pre cei păcătoși la pocăință.

Evr 10:1

[Jertfa Noului Testament șterge toate păcatele și covârșește fără asemănare pre cea a Vechiului Testament, care nu le putea curăți.] Pentru că legea având umbra bunătăților celor viitoare, iar nu însuș chipul lucrurilor, cu aceleași jertfe care în fiecare an aduc pururea, niciodată nu poate pre cei ce vin să'i facă desăvârșit.

Evr 10:1

[Legea este umbra Noului Testament. Lauda credinței statornice.]

În adevăr, Legea având umbra bunurilor viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor, nu poate niciodată - cu aceleași jertfe, aduse neîncetat în fiecare an - să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.

Numitorul comun al cărților simple și al celor rafinate este că învățăturile sale sunt prezentate ambiguu și contradictoriu, putând fi înțelese într-un fel sau altul, după cum este abordată (prin admirație, împotrivire sau prudență) persoana Părintelui, ca toată lumea să fie odihnită. Sfinții Părinți nu au lucrat așa, ci s-au străduit să expună o învățătură limpede, chiar dacă ar fi stârnit împotrivirea întregii lumi, de dragul lui Hristos-Adevărul.

Cea mai mare dificultate este că Părintele combate pe față (ca titluri și categorii) diferitele răătăciri: filozofia, scientismul, hinduismul, spiritismul, magia, astrologia, origenismul, romano-catolicismul, ecumenismul, ereziile, dar, imediat mai apoi, alunecând insesizabil de la forma respinsă la conținutul ei susținut, le expune ideologia ca fiind Ortodoxia cea mai pură (neștiind sau nepomenind că sunt de fapt exact acele răătăciri criticate cu o frază sau două mai înainte), prezentându-le ca fiind învățăturile adevărate și mântuitoare, din lipsa cărora suferă ceilalți preoți contemporani cu el, acuzând tocmai pentru neconformarea cu aceste idei că pastorația Bisericii ar avea mari lacune.

Concluzia citirii scrierilor preacuvioșiei sale arată că nu stăpâna limbajul teologic Ortodox. Ori nu citise dogmatica Ortodoxă, ori nu o înțelegea, ori nu era de acord cu ea. Face confuzii frecvente între persoană și fire, alunecări majore și grave între dogme, mărturisind credințe mincinoase diametral opuse una alteia (nestoriene⁴⁸, monofizite⁴⁹, origeniste⁵⁰) și susținând cu o siguranță impresionantă de sine că sunt Ortodoxia cea mai pură. Cea mai favorabilă explicație pentru sfinția sa ar fi că, de fapt, fiind prins de

⁴⁶ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Imparatiei*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 342-343.

⁴⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, 35-36.

⁴⁸ Dată anatema la sinodul al III-lea ecumenic.

⁴⁹ Dată anatema la sinodul al IV-lea ecumenic.

⁵⁰ Dată anatema la sinodul al V-lea ecumenic.

atâta misiune mai înainte de vreme, nu a avut timp să cunoască Ortodoxia. Nădăjduim că nu a fost vorba nici de vreo lipsă de capacitate intelectuală de înțelegere, nici de vreo reavoință, nici vreo consecință a lipsei de sfat sau a neascultării față de profesorii săi de la Facultatea de Teologie (neurmând cursurile de acolo datorită absorbirii intense de către practicarea Hatha Yogăi), nici de încrederea în sine mai mult decât în Sfinții Părinți, nici vreo lene în cercetare, nici de dorința de a muta hotarul părinților prin vreo inovație, nici de vreo erezie (adică dorința de a se dezbină de Sfânta Biserică pe baza dogmelor greșite în care credea).

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice și nedepășind dumnezeiasca predanie.⁵¹

Pil 22:28 Nu trece hotarele vechi, care le-au pus părinții tăi.

Astfel se adevăra din nou că fiecare părticică din dogmele Bisericii s-a impus prin sângele celor ce au fost gata să-și dea viața pentru mărturisirea ei, fiind o chestiune de viață, nu o simplă speculație teoretică.⁵²

Am citit cărțile sfinției sale cu o mare dorință de a găsi un mare apologet Ortodox bârfit de invidioși pe nedrept, pentru a ne închina cu dragoste și evlavie lui, dar am avut surpriza neplăcută să constatăm că foarte mare parte din mentalitatea greșită și păgubitoare contemporană ce bântuie lumea de azi este expusă în aceste cărți ca fiind revelația genuină a Domnului nostru Iisus Hristos. Ne întrebăm: oare această mentalitate (ce ne încolțește de peste tot deturnându-ne de la realitate) este consecința misiunii de la Prislop sau învățătura de acolo își are rădăcina în rătăcirile lumii de azi și de ieri?

Practic Părintele combate cu glas înalt doar păcatele grosolane (provenite din plăcerea senzuală, trupească, de sine): beția, preacurvia, crima cu un foarte mare talent demn de urmat (ar trebui însă sărat cu mai multă milă și înțelegere a neputințelor oamenilor), dar despre cele subtile (ce izvorăsc din plăcerea sufletească de sine, a slavei deșarte, a părerii de sine, a falsei smerenii), nu pomenește nimic. Dar tocmai acestea sunt generatoare ale primelor (pe căi ocolite, viclene) și, în plus, declanșatoarele de înșelare, stare mai rea decât căderea de-a stânga. Nu știm dacă nu a cunoscut acest fenomen sau doar nu a avut experiență personală cu discernământ în acest război nevăzut, foarte primejdios.

Dar înainte de toate acestea, trebuie să știm că iubirea pătimașă de plăcere este de multe feluri și de multe forme, și multe sunt plăcerile cari amăgesc sufletul, când nu se întărește prin trezvie întru frica de Dumnezeu și în dragoste de Hristos, îngrijindu-se de lucrarea virtuților. Căci se ivesc nenumărate plăceri cari atrag la ele ochii sufletului: cele ale trupurilor, cele ale avuției, ale dezmierdării, ale slavei, ale nepăsării, ale mâniei, ale stăpânirii, ale iubirii de argint, ale zgârceniei. Toate se înfățișează amăgitor cu arătări strălucite și plăcute, în stare să atragă pe cei vrăjiți de ele, cari nu iubesc cu putere virtutea și nu rabdă asprimea ei. Căci aproape toată afecțiunea pământească și împătımirea de ceva din cele materiale naște plăcere și desfătare în cel împătimit și înnebunește și vatămă în chip pătimaș partea poftitoare a sufletului, întrucât supune pe cel biruit iușimii, mâniei, întristării și ținerii minți a răului, când e lipsit de ceea ce dorește. Iar dacă împreună cu împătımirea mai stăpânește pe om și o mică obișnuință, îl face pe cel stăpânit de ea să fie dus, pe nesimțite, până la capătul acestei împătimiri neraționale, pentru plăcerea ascunsă în ea. Căci plăcerea poftei e de multe feluri, cum s'a spus mai înainte, și nu se satisface numai prin curvie și prin altă desfătare trupească, ci și prin celelalte patimi, odată ce și neprihănirea stă nu numai în oprirea de la curvie și de la celelalte plăceri de sub pânțele, ci și în înstrăinarea de celelalte plăceri. De aceea desfrânat este și iubitorul de avuții, iubitorul de argint și zgârcitul. Căci precum acela iubește trupurile, așa și acesta avuțiile; ba este cu atât mai desfrânat acesta, cu cât nu are o așa de mare silă de la fire, care să-l împingă. De fapt vizitiu nedestoinic ar fi socotit cu adevărat nu acela care nu poate stăpâni un cal nărăvaș și anevoie de strunit, ci acela care nu-și poate supune pe unul blând și mai supus. Dar e vădit în tot felul că pofta de avuții e de prisos și nu după fire, neavându-și puterea într'o silă a firii, ci în voia liberă cea rea. De aceea nu are scuză cel ce păcătuiește lăsându-se biruit de aceasta cu voia. Astfel trebuie să cunoaștem limpede că iubirea de plăcere nu se mărginește numai la desfătare și la bucuria de trupuri, ci se arată în tot chipul și prin tot lucrul iubit de voia liberă a sufletului și prin toată împătımirea. [...]

⁵¹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>,

18.06.2013 22:22:33, p. 11

⁵² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 13.

Pe lângă cele spuse, mai trebuie să se știe mai ales aceasta, care e de mare trebuință tuturor celor ce râvnesc să dobândească virtutea și se sârguiesc să ocolească păcatul: cu cât e sufletul neasemănat mai bun decât trupul, și mai distins și mai cinstit în multe și foarte însemnate privințe, cu atât sunt și virtuțile sufletești mai bune decât cele trupești, mai ales cele cari imită pe Dumnezeu și poartă nume dumnezeiești. **Cu totul dimpotrivă trebuie să socotim despre păcatele sufletești că se deosebesc de patimile trupești în ce privește efectele lor și pedeapsa lor, măcar că acest lucru îl uită mulți, fără să știi cum. Beția, curvia, preacurvia, furtul și cele apropiate acestora, oricât sunt de urâte la arătare celor evlavioși și celor ce fug de ele, sau le pedepsesc, nu pricinuiesc atâta durere celor ce stăruiesc în ele fără să se îndrepte, în comparație cu patimile sufletești, cari sunt cu mult mai rele și mai grele ca acelea și cari duc la starea dracilor și la osânda veșnică rânduită acelora, pe cei stăpâniți de ele. E vorba de pismă, de pomenirea răului, de răutate, de învățare și de iubirea de argint, care-i rădăcina tuturor relelor, după Apostol, și de cele asemenea.**

[...]Patimi sufletești sunt acestea: **uitarea, nepăsarea și neștiința.** 2 Când ochiul sufletului, sau mintea, e întunecat de acestea trei, e luat apoi în stăpânire de toate patimile cari sunt acestea: **neevlavia, credința strâmbă sau toată erezia, blasfemia, iuțimea, mânia, amărăciunea, înfurierea năpraznică, ura de oameni, pomenirea răului, vorbirea de rău, osândirea, întristarea fără temei, frica, lașitatea, cearta, rivalitatea, pisma, slava deșartă, mândria, fătarnicia, minciuna, necredința, sgârcenia, iubirea de materie, împătımirea, afecțiunea pentru cele pământești, trândăvia, micimea de suflet, nemulțumirea, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorința de a plăcea oamenilor, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, învoirea cu păcatele părții pătimase și gândirea deasă la ele, rătăcirea gândurilor, iubirea de sine, care e maica și rădăcina tuturor relelor, iubirea de argint, reaua năvălire și răutatea. Iar patimi trupești sunt: lăcomia pântecelui, nesăturarea, desfătarea, beția, mâncarea pe ascuns, iubirea de plăceri felurite, curvia, preacurvia, desfrâul, necurăția, amestecarea sângelui [incestul], stricarea pruncilor, împreunarea cu dobitoacele, poftele rele și toate patimile urâte și protivnice firii, furtul, jefuirea celor sfinte [sacrilegiul], hoția, uciderea, orice moleșire trupească și bucurie de voile trupului mai ales când trupul e sănătos, **ghicirile, descântecelile, farmecele, prezicerile, iubirea de podoabe, ușurătatea, moliciunile, înfrumusețările, vopsirea feții, pierderea vremii, umblarea fără rost, jocurile de noroc, reaua și pătimasa întrebuițare a lucrurilor dulci ale lumii, viața iubitoare de trup, care, îngroșând mintea, o face pământească și dobitocească și nu o lasă niciodată să tindă spre Dumnezeu și spre lucrarea virtuților**⁵³**

În schimb, în cărțile sale, sau cele legate de sfinția sa, sunt prezente minuni strălucitoare (care nu au amprenta delicată, lină și plină de tâlc ca în Viețile Sfinților), privirea de sus a celorlalți, fraze cu dublu înțeles în care este evidentă susținerea unei păreri personale inovatoare (nemăintâlnită în Ortodoxie decât în curentul umanist, combătut în sinoade, de multe ori contradictorie față de revelația dată prin Sfinții Părinți). Aceste păreri personale sunt prezentate ca fiind dogme revelate și antidotul filozofiiilor lumești din *turma lui Epicur* sau a *necredincioșilor*, cum îi numește sfinția sa cu ironie pe sârmanii amăgiți de fascinația trupului, dar care nu urmează fanatic, fără abatere ideile sale și ele fascinate de trup sau de iubirea trupească de sine mai subtilă. Mai apoi, această gândire personală apare însoțită și de o plăcere de sine care ajunge până la a credință fabuloasă că problemele bisericii ar proveni din faptul că preoții n-au aceeași pregătire și mentalitate antropologică cu a sa. Toate acestea, însă, susțin alunecarea spre dreapta, mai primejdioasă și mult mai stricătoare, fiindcă este cultivată ca o virtute și nu luptată ca un păcat.

Aceasta nu este, însă, de mirare, fiindcă răutatea este ușor de sesizat și combătut, dar falsa bunătate (care duce la cea dintâi pe căi ocolite, amăgind și pe dascăl și pe ucenici), cere o experiență a discernământului călită în ascultarea de Biserică, și nu mulți o pot dobândi.

7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta și spre tine nu se vor apropia. [...]

Iar după o vedere mai înaltă, psalmul zice că: "Tu, omule cel de acest fel, vei fi săgetat cu multe săgeți din partea stângă, dar cu și mai multe din partea dreaptă". Prin stângă se înțelege când se săgetează cineva cu patimi dobitocești, ale mâniei și ale poftei, care învederat și mărturisit este că sunt rele, iar de-a dreapta este când se săgetează cineva de pricini care par a fi drepte și bune, însă care nu sunt de acest fel, deoarece vrăjmașul diavol,

⁵³ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 194-195, 187-190.

știind că cei mai mulți oameni nu primesc atacurile păcatelor celor simple și arătate [lesne de priceput], pentru aceasta începe să-i lupte de la oarecari pricini care par să fie bune, iar la urmă, pornind de la acelea, îi doboară și în relele cele învederate.⁵⁴

În afară de aceasta, sărmanul Părinte n-a avut parte de dascăli cu discernământ, începând cu familia sfinției sale și continuând cu lecturile din cărțile de Hatha Yoga, Mircea Eliade, Rudolf Steiner, Ignațiu de Loyola, cărțile de hipnoză, filozofii umaniști și romano-catolici care i-au stimulat preocupările sfinției sale de practicare a tehnicilor de performanță din toate religiile. Această experiență a metodelor ce strică firea, preluate din învățăturile demonice, cu părerea că sunt și ele folositoare, i-au pecetluit o anumită mentalitate și o anumită stare lăuntrică, vizibile de-a lungul întregilor sale scrieri și comportamente, ba chiar și în mesajul testamentar al sfinției sale din Biserica Drăgănescu.

De la dascălii săi a moștenit convingeri greșite, având o pregătire neconformă cu a Sfinților Părinți, astfel că responsabilitatea sa se diminuează. Rămâne doar întrebarea de ce a ales această cale? Cum de nu s-a lepădat de ea? De ce n-a lucrat discernământul? De ce nu i-a arătat Dumnezeu realitatea? Pentru aceasta, însă, este nevoie de o mare lepădare și de sine și de prejudecățile dobândite, de o căutare a Adevărului mai presus de orice, de o socotire de sine ca fiind cel mai de pe urmă dintre păcătoși, pentru a primi sfatul celor smeriți, în care lucrează Sfântul Duh, lucruri greu de dobândit (printr-o strădanie ce uneori durează viața întreagă. De aceea cei înainte-văzători sunt de cele mai multe ori oameni bătrâni, trecuți prin experiența multor suferințe care îi învață realitatea neputinței proprii, ajungând la harismă, numită și „pensie duhovnicească”). În schimb, performanțele înșelătoare se dobândesc în scurt timp și sunt lesne de primit, sădind înlăuntru o mare dulceață de sine, care abate mintea ca un magnet de la atenția spre pocăință, fiind prezente la toți „văzătorii cu duhurile” tineri (care au căutat pensia mai înainte de a absolvi „grădinița duhovnicească”). Așadar când apare cineva cu pretenții de harisme la vârsta diaconului Zian, este evidentă înșelarea.

M-a acoperit Dumnezeu și m-am temut totdeauna de primejdia aceasta. Când eram în mînăstirea de obște, toate le încredințam bătrînului Ava Ioan. Niciodată nu sufeream, cum am spus, să fac ceva fără sfatul lui. Se întîmplă cîteodată că gîndul îmi spunea: «Nu-ți va spune bătrînul aceasta ? De ce să-l mai turburi ?» Și ziceam gîndului: «Anatema fie și judecării tale (drepte tale socoteli) și priceperii tale și înțelepciunii tale și științei tale, căci ceea ce știi, de la diavolul știi» 1083.

Plecam deci și întrebam pe bătrîn și se întîmplă că uneori îmi spunea tocmai cuvîntul acela la care mă gîndisem și eu. Atunci gîndul îmi spunea: «Ce mai zici ? Iată și-a spus ceea ce ți-am spus și eu. Nu l-ai turburat degeaba pe Bătrîn ?» Și ziceam gîndului: «Acum e bine, acum e de la Duhul Sfînt. Ceea ce e al tău e viclean, e de la draci, e dintr-o stare pătimasă». Și astfel, niciodată nu îngăduiam gîndului să mă facă să mă încred în mine însumi, fără întrebare.

Nota 1083. Tot ce răsare din sfera mărginită a unei gîndiri individualiste, e prin sine lipsit de vederea largă, care ține seama în mod echilibrat de intercondiționarea tuturor. E de la diavolul, care vrea să rupă în bucăți creațiunea și să scufunde pe fiecare într-o existență extrem de redusă, într-o existență chinuită, de umbră, de mișcare dezordonată, nerațională și contradictorie a umbrelor. Totul e o falsă cunoștință, o cunoștință a fișiei, care nu e deplin reală, întrucît nu e în țesătura întregului, în comunicare de viață între toate. «Dreapta socoteală», atît de lăudată în scrierile duhovnicești răsăritene, vine și ea dintr-o îndelungată experiență a vieții de comunitate, de împreună-sfățuire cu alții. Ea ține seama de toate laturile realității, de toate punctele de vedere posibile, în judecata ce o dă. De aceea sfatul se cere mai ales de la «bătrîni», care au adunat în cursul anilor îndelungați multă experiență de viață și multe păreri de la foarte mulți.⁵⁵

Din păcate, la capitolul acesta, Părintele Arsenie Boca este cel mai deficitar. Fiindcă de mic copil nu s-a sfătuit nici cu profesori Ortodocși lămuriți, nici cu duhovnici iscusiți în căderea de-a dreapta, nici cu scrierile Sfinților Părinți, luând sfat numai de la diavol prin vedeniile mincinoase și prin religiile superioare, amestecate (poate) cu un strop de Filocalie, chiar de la începutul vieții nu a cunoscut (decît, poate, superficial) și nu a propovăduit Ortodoxia curată, ci una amestecată, deci falsă, atît în scris, în predici, în picturi cît și prin viață. Modelul său este unul sincretist, de tip New-Age, cu tente hinduse, ecumenist ramificate și mai ales uniate.

⁵⁴ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Cuviosul monah-filosof Eftimie ZIGABEN, *Tâlcuirea Psaltirii*, Ed. Egumenița – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2 s.a., reeditare după Institutul Albinei Române, Iași, 1862, p. 260.

⁵⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 533-534.

Dacă s-ar fi lepădat public de toate acestea, măcar pe patul de moarte, am putea spune că, de atunci, a îmbrățișat credința Ortodoxă și am putea vorbi de o *Ortodoxie a credinței celui despre care se tratează*, dar una cam îndoielnică, fiindcă nu am ști cum ar fi propovăduit după convertire, nemaiaivând nici măcar un mic exemplu.

Dar dacă nici măcar nu s-a lepădat de erezii, cum am putea vorbi de canonizarea lui?

Este vorba, așadar, de **kakodoxia**⁵⁶ **neîndoielnică a celui despre care se tratează**, *kakodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a lepădat credința ortodoxă, încredințându-și sufletul unui duhovnic mort de 200 de ani, de fapt un diavol mascat.*

Pentru a vă lămuri despre acest subiect, vă recomandăm capitolul:

Învățăturile eretice ale Părintelui Arsenie Boca, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice

H) „PROSLĂVIREA LUI DE CĂTRE DOMNUL, CEL PUȚIN PRINTR-UNUL DIN URMĂTOARELE DARURI SAU PUTERI”

În urma celor arătate pînă aici, a expunerii făcute pe temeuri doctrinare și documentare cu privire la canonizarea sfinților în Biserica Ortodoxă sîntem îndreptățiți să conchidem că pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare trebuie să fie date următoarele condiții de fond:

[...]

b) *Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:*

— *Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință;*

— *Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte;*

— *Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase;*

— *Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte; sau în fine,*

— *Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă*⁵⁷.

(1) „Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință”

Vă rugăm să citiți capitolul:

Moartea Părintelui Arsenie Boca

Acolo se arată neclaritatea și contradicțiile sfârșitului sfinției sale. Cel mai mult se contrazic uceniciei precucioșiei sale. Sunt trei variante descrise: moartea din cauza bolii, moartea din cauza torturii de către securiști pentru legionarism (deci nu pentru dreapta credință) și moartea în chinuri datorită duhurilor cu care a lucrat. Vedem că în nici o situație nu este vorba de moarte martirică pentru Ortodoxie.

Mai mult în privința omorării utopice de către securiști pentru legionarism (deci, din motive politice și nu mucenicești pentru dreapta credință) avem atâtea variante după imaginația fiecărui povestitor în parte. Legende despre moartea în torturi a precucioșiei sale sunt atât de diferite una de alta: bătaie în mașină, răstignire în pădure, stâlcire/non stâlcire a unghiilor în chilie, ba la București, încât se poate concluziona prin Sfânta Evanghelie:

Mar 14:55 Arhieriei și tot sinedriul căutau împotriva lui Iisus mărturie ca să-L dea la moarte, dar nu găseau. 56 Că mulți mărturiseau mincinos împotriva Lui, dar mărturiile nu se potriveau. 57 Și ridicându-se unii, au dat mărturie mincinoasă împotriva Lui, zicând: 58 Noi L-am auzit zicând: Voi dărâma acest templu făcut de mână, și în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi. 59 Dar nici așa mărturia lor nu era la fel.

(2) „Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte”

Vă rugăm să citiți capitolul:

Având această concepție despre eretici, nu este de mirare că atunci când a fost caterisit (sau oprit de la slujire) și-a format o parasinagogă

⁵⁶ Κακός = rău; δοξία = slavă, credință în lb. greacă. Κακοδοξία = erezie, rea credință, rea slăvire, heterodoxie.

⁵⁷ [Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA], *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, p. 182.

Și mai ales subcapitolul:

Arsenie vs. Arsenie

Veți observa acolo cu stupeoare, că spre deosebire de legenda ce s-a brodat cu iscusință diabolică prin mass-media (că ar fi fost vreun mărturisitor), în realitate sfinția sa a fugit prin toate mijloacele de suferință (și prin hipnoza în masă, și prin declarații politice corect, și prin lauda socialismului, și prin denunțarea celor cunoscuți, și prin lepădarea de preoție și călugărie), făcând compromisuri cu regimul de multe ori și sub multe forme, până la sfârșitul vieții, pentru a-și asigura alături de Maica Zamfira un trai nu numai decent, dar chiar situat la vârful prosperității posibile în acele momente istorice.

Mai mult, sunt informații care indică faptul că încă de pe atunci s-a plănuțit de către noua orânduire construcția unei imagini de sfințenie politic-corectă pentru a se propune la canonizare spre subjugarea în ecumenism și noua spiritualitate a neamului, în clipa în care adevărații mărturisitori și martori ai căderii sfinției sale vor fi plecat la Dumnezeu, ca să nu se mai poată opune.

Chiar dacă nu ar fi lucrurile atât de grave cum se deduc din datele publicate până acum, și ne rezumăm doar la cercetarea fără interpretare sau prejudecată a informațiilor accesibile tuturor și furnizate chiar de ucenici este suficient doar un studiu simplu al perioadelor și locurilor de detenție, al manifestărilor și „suferințelor” sfinției sale atunci când a fost închis, pentru a vedea cu certitudine că nu a suferit decât foarte puțin (și nu pentru dreapta credință, ci pentru politică), numai până când s-a lepădat de preoție și de călugărie, ca o dovadă adusă regimului că va colabora și politic. Dacă, în afară de aceasta, am și face o paralelă între cele prin care a trecut precuvioșia sa și suferințele reale ale tuturor celor care L-au mărturisit pe Hristos în România, contemporani cu el, vom vedea atunci că, de fapt, a fost un răsfățat al regimului comunist.

Iată datele luate din aceste surse:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

<<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Florian BICHIR, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, Părintele Arsenie Boca in Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUTIA. Opis de documente., Vol. II (Prislop,1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506.17.07.-30.07. (13 zile) 1945 București.

14.05.1948 schingiuit o 1 lună și ½? Unde, de către cine? Nu ni se spune. Este oare o invenție sau nu se știe unde a fost arestat? După cât de paranormal se desfășurau anchetele, credem că este o invenție.

16.01.1951-19.03.1952 (14 luni și 3 zile), la canal.

20.09.1955-07.04.1956 (6 luni și 18 zile) Timișoara, Jilava, Oradea.

Detenție totală 22 luni și 18 zile (mai puțin de 2 ani), din care:

- La canal (regim diferențiat): 14 luni și 3 zile (majoritatea timpului);

- La închisorile București, Jilava, Timișoara, Oradea: 8 luni și 15 zile, din care schingiuit? doar 1,5 luni.

Canal, București, Jilava, Timișoara, Oradea. Numai denumirile închisorilor și arată diferența în suferință. Nu tu Pitești, nu tu Gherla, nu tu Aiud. Sărmanul, bine că a scăpat, cu așa puțină suferință. Dar de unde această faimă că a suferit foarte mult de la comuniști și că a fost martirizat prin închisori și la Canal?

În timp ce Părintele Arsenie Papacioc și toți preoții râvnitori pentru Ortodoxie, fără compromisuri, au suferit la Aiud și în alte temnițe până în 1964, Părintele Arsenie Boca (ne mai fiind arestat din 1956, datorită compromisurilor, hipnozei și lepădării de călugărie și preoție) viețuia degajat, cu Maica Zamfira, având proprietăți personale (prin București sau la Sinaia), mergând la filme sau în excursii, petrecând în discuții interesante cu prietenii săi, lucruri surprinse și în fotografii și în rapoartele securității, întocmite pentru a-i păstra buna reputație că nu încalcă convenția cu noua orânduire.

Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[u] comportat într-un mod corespunzător cu el. [...]

*Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.*⁵⁸

Vă reamintim că în același timp foarte mulți preoți și călugări evlavioși și cu adevărat mărturisitori ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române erau închiși, torturați, înjosiți, ispitiți și ei să se lepede de preoție și călugărie, însă nu se învoiau cu minciuna, nici măcar cea politică, dar sunt și astăzi calomniați ca legionari și naționaliști, neputând fi propuși pentru canonizare, ca să nu se înceapă vreo prigoană fâțișă din partea oficialităților.

Mai mult, sfinția sa chinuia pe securiști de multe ori psihologic, dar uneori chiar și fizic, dar nu ei pe el:

Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se deschidea ușa celulei.

*De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celulei respective era deschisă. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.*⁵⁹

Să citim și noi cum a fost mult vestita „suferință” a Părintelui Arsenie Boca acel „schingiuit o 1 lună și ½?”, sau mai bine zis chinuirea de către el a anchetatorilor lui (de care și-a bătut joc prin hipnoză și tortură cu puterile diavolești, până i-a făcut să-l elibereze. Acest lucru nu-l întâlnim, din fericire, la nici un alt adevărat mărturisitor sau vreun Sfânt autentic. Este o atitudine tipic vrăjitorească. O întâlnim de pildă la vrăjitorul Eleodor în viața Sfântului ierarh Leon al Cataniei și la Chinops în viața Sfântului Ioan Evanghelistul). Și atunci ne întrebăm de ce este socotit Părintele Arsenie Boca martir?

În 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a arătat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cucernicul monah fusese scos din celula unde se afla în arestul Securității de la Hațeg, de doi milițieni brutali. Amândoi îl apucaseră de subsuori, luându-l pe sus, în timp ce îl insultau și îl batjocoreau. Satrapii înșiși au povestit peste ani cum părintele, încă buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atât mana dreapta a unuia, cât și mana stângă a celuilalt, adică exact cele care l-au atins, s-au uscat în scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. **Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?** Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhierelui, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că **toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.** Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. **Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]**

Cei doi au ramas infirmi [probabil pentru dictonul diavolesc „te iert dar nu te uit” – n.n.] pe viata si trăiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atingă cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

[ce diferență între relatările vieții sfinței sale și viața dulcelui Iisus: Luc 9:52 *Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu l-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan l-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.]!*

De altfel nu suntem singurii care au remarcat că Părintele Arsenie Boca nu a fost un mărturisitor, ci dacă nu a fost chiar un colaborator în sensul clasic al cuvântului, a fost cel puțin un bun sfetnic al securității în problemele paranormalului, pe care le stăpânea atât de bine din experiența personală.

Ucenicii atâta încredere aveau în ce putere avea sfinția sa în a neutraliza securitatea, încât atunci când era vorba de moartea lui se amuzau, necrezând că va putea muri vreodată. Și atunci cum de a fost prigonit? Sau cum poate spune cineva că și-a format ucenicii duhovnicește, pentru mărturisirea dreptei credințe, când toate manifestările precucioșiei sale și modelul înșămânțat în adepții și adversarii săi erau de mai presus de ciudat, neobișnuit, senzațional și... magie infailibilă?

Așadar, chiar dacă a fost prigonit, nu a s-a făcut aceasta pentru Dreapta Credință, ci pentru... paranormal:

Va fi sfârșitul lor, al tuturor? Cineva a pus întrebarea: "Dacă moare părintele?". "Asta ar fi fost chiar culmea", i s-a răspuns. Toți se amuzau:

"Cine sa-l termine pe părintele, ca părintele are putere". [...]

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publica? [nu era chiar așa, i se permitea să aibă mulți adepți chiar și la Drăgănescu – n.n.] Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [cum o să se dezvăluie și publice propunerea de colaborare și acceptarea, dacă puterea politică a poruncit să ie se creeze o aură de martir? – n.n.]. In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.

Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continua. La toate ispitirile si capcanele intinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul si viclean ca șarpele.⁶⁰

(3) „Puterea de a-și închina eroid viața celei mai desăvârșite trăiri morale și religioase”

Nu numai că nu a lucrat eroid pentru desăvârșirea morală și religioasă, ci cu multă lejeritate și chiar cu dorință a încălcat făgăduințele monahale și Sfintele Canoane, iar trăirea religioasă și-a desprins-o din așazisele „religii superioare”. Căutând desăvârșirea fără discernământ și ascultare de duhovnic și Sfinții Părinți a căzut într-o gravă înșelare.

Tot studiul acesta vorbește lămurit despre aceste aspecte, dar, mai evidente sunt următoarele capitole:

Învățăături schismatice (împotriva Sfintelor Canoane) ale Părintelui Arsenie Boca:

Au păstrat Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira cele trei voturi monahale?

Francisc de Assisi

(4) „Puterea de a săvârși minuni în viață sau după moarte”

Este evident că acest fragment din canon nu se poate desprinde din context. Altfel ar putea fi canonizat și... antihrist, poate cel mai mare făcător de minuni. Este vorba de puterea de a săvârși minuni adevărate. Diferențierea minunilor adevărate față de minunile mincinoase nu se referă numai la existența lor reală verificabilă opusă celor ce nu s-au făcut în realitate, ci au fost doar inventate, sau produse prin mijloace tehnice moderne, scamatorii sau năluciri în simțire și/sau imaginație. Deosebirea esențială între minuni adevărate și minuni mincinoase este la ce concluzii duc ele, în susținerea căror idei se fac. Dacă ele slujesc adevăratei credințe sunt adevărate. Dacă slujesc unei credințe sau unei mentalități mincinoase, chiar cu mască de Ortodoxie (în acest caz acea superstiție numindu-se ortodoxism), sunt mincinoase. Fiindcă cea mai cumplită erezie a tuturor timpurilor a fost și rămâne ortodoxismul, cel mai mare dușman al Ortodoxiei.

Pentru a vedea că este vorba nu de inexistența minunilor, ci de minuni mincinoase, este suficient să cercetați chestiunea învățăturilor schismatice și eretice ale Părintelui Arsenie Boca.

Nu numai că, din mila lui Dumnezeu, mai există și alte caracteristici ale minunilor mincinoase, deosebite de cele adevărate nu numai prin credința căreia slujesc, ci și prin modul de manifestare.

În acest scop vă recomandăm să citiți următorul capitol:

Dar și minunile făcute de Părintele Arsenie Boca au caracter păgân

În el veți observa cu ușurință caracterul demonic al minunilor Părintelui Arsenie Boca.

(5) „Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă”

Dacă nu a avut credința Ortodoxă, cum să o apere?

Dar nici Sfânta Biserică Ortodoxă nu a apărat-o fiindcă nu a ascultat de Ea, ci a pus mai presus de toți și de toate pe Maica Zamfira și propriile sale păreri, fiind un neascultător de profesie și jignitor/disprețuitor notoriu al ierarhiei bisericești.

Dar nici clădirile bisericii nu le-a apărat, ci le-a încărcat cu tot felul de picturi jignitoare la adresa Sfintei Treimi, Mântuitorului, Maicii Domnului, Sfinților și Bisericii Ortodoxe.

Pentru aceasta vă recomandăm să citiți aceste capitole concludente:

Cum au încălcat ascultarea

*Pictura păgână sau care este semnul păgân adăugat la numele **O ǒv** (CEL CE SUNT)⁶¹ AL Sfintei Treimi?*

Pictura antihristică sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos

Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”

Grozăvii neasemănate

Basilica San Pietro

I) „CULTUL SPONTAN PE CARE I-L ACORDĂ POPORUL CREDINCIOS”

c) Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții. Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestîndu-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfînt. De la îndeplinirea acestei cerințe pot face excepții numai mucenicii dreptei credințe.

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare⁶².

Repetăm, pentru o mai bună memorare, apoi dorire, apoi trăire, a noastră înșine și a tuturor cititorilor. Toate condițiile din acest canon depind de existența neîndoielnică a Ortodoxiei celui propus la canonizare. Chiar de ar veni la Prislop toată planeta să se închine și viii, și morții, și îngerii din cer, și chiar Sfinții Apostoli, dacă nu are Dreapta Credință este anatema. Și atunci este evident că acei Apostoli nu sunt adevărații Sfinți Apostoli și acei îngeri nu sunt îngerii lui Dumnezeu.

Așa ne învață chiar Sfântul Apostol Pavel:

*Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 **Dar chiar dacă noi [iată Sfinții Apostoli – n.n.] sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!** 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? [deci nici pentru a plăcea mulțimilor de oameni – n.n.] **Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos.** 11 Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om; 12 Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.*

2Co 11:13 Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos. 14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii. 15 Nu este deci lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.

⁶¹ Ἐγώ εἰμι ὁ ὄν in limba greacă înseamnă Eu sunt Cel ce sunt, indicând așeitarea (a fi prin Sine) pe care o are numai DUMNEZEU.

⁶² Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, p. 182.

Poate unul din cele mai tari argumente pe care le aduc ucenicii Părintelui Arsenie Boca pentru canonizarea sfinției sale este mulțimea închinătorilor aflată în creștere. Desigur acești ucenici, care aduc astfel de argumente, nu pun preț pe importanța păstrării învățaturii Ortodoxe. Ei sunt, în general, asemenea mentorului lor, ecumeniști, crezând că se pot mântui și alți oameni în afară de Ortodocși. De aceea și reacționează așa, deprecind adevărata valoare a Dreptei Credințe, necrezând în indispensabilitatea Ei pentru a ne salva sufletele de la pierzare.

Noi însă am aflat de la Sfinții Părinți că în afară de Sfânta Biserică Ortodoxă de răsărit, nu există mântuire, după cum ne învață chiar Mântuitorul al Cărui cuvânt îl lămurește pentru noi Sfântul Apostol Pavel:

Mar 16:16 Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.

Efe 4:4 Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; 5 Este un Domn, o credință, un botez,

Vedeți? Nu cel ce crede în orice fel de credință se mântuiește, și nu oricine se botează cu orice fel de botez. Numai o credință și un botez sunt mântuitoare, acelea din Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, singura și adevărata continuare a Bisericii Apostolice. Cine crede altfel nu numai că nu se va mântui, ba chiar se va și osândi.

Să vedem însă dacă măcar acest argument forte al ucenicilor „mulțimea contorizată și vehiculată de mass-media a închinătorilor” stă în picioare, făcând abstracție (cum nu ar trebui) de credința Părintelui Arsenie Boca.

Ne-am obișnuit deja cu presiunile jignitoare din mass-media și de pe buzele ucenicilor îndârjiți (de propriile idei greșite respinse de Ortodocșii echilibrați) la adresa Sfântului Sinod pentru a forța canonizarea unui amăgit, dar iată-le exprimate liber, prin al doilea argument (pe lângă cel cu minunile demonice) de

forță (și forțare): **POPORUL ÎL VREA**

Pe urmele părintelui Arsenie Boca Cronica de la Sambata

Necanonizat de oficialitățile Bisericii Ortodoxe, ardelenii l-au transformat de multa vreme pe Arsenie Boca în sfânt [de ce îi prezintă oare pe ardeleni ca potrivnici Sfântului Sinod și mai importanți ca el în discernământul sfințeniei? Nu este aceasta oare o jignire la adresa și a unora și a altora? – n.n.]

*E primavara dezlănțuită și peste Sambata de Sus se lașă o inserare de aur pur. Adunat sub poalele Munților Fagaras, satul strălucește cu fata la soarele care apune peste crestele inca inzapezite, aprinzand turlele celor doua biserici, Hristosii răstigniți pe troițele de la răsucruți și albul camasii în care e imbracat omul din fata mea. Îl cheama Gheorghe, Gheorghe Silea, și e cantor bisericesc: "mai mult crasnic, de fapt, paracliser, cum se zice la dvs., în regat, ca nu mi-a dat Dumnezeu voce mare, sa ma fi răscumpărat din pacate". Suntem iarasi în Transilvania, pe urmele părintelui Arsenie Boca, și crasnicul cu soarele în camasa e printre cei care au avut norocul sa-l vada la fata și sa-l atinga pe vestitul călugăr transilvănean, chiar daca asta s-a intamplat în ziua când părintele Arsenie Boca avea sa fie ingropat. A fost de fata la neuitata înmormântare a sfântului neincoronat al Ardealului, sfântul al cărui chip se afla în toate casele țaranilor fagaraseni, tintuit cu indarjita evlavie între candelă și icoane. **Marele duhovnic n-a fost canonizat, dar l-au canonizat ei demult, ardelenii, cu inimile și cu credința lor**.⁶³ [vedeți duhul specific al articolelor admirative la adresa Părintelui Arsenie Boca? Atmosferă de basm și declarații pline de siguranță de sine. Dar nu artistic și eroic gândesc și trăiesc adevărații Ortodocși, ci real și smerit, păstrând dragostea și ascultarea ierarhică. Poate fără să vrea, acești ucenici atât de dornici să convingă pe ceilalți de sfințenia picturului de la Drăgănescu, prin descrieri picturale romantice îi fac cel mai mare deserviciu în scopul pe care și l-au propus. Dar este și mila lui Dumnezeu pentru a ne lămuri cu ce duhuri avem de-a face în preajma celor ce propun canonizarea, descoperindu-ne și astfel că cererea lor nu este după Hristos și Sfintele Evanghelii, atât de sobre și profunde în vederea realității. – n.n.]*

Însă, slavă Domnului, Sfintele Canoane nu sunt beletristice, ele sunt foarte clare, surprinzând realitatea așa cum este ea, dureroasă dar frumoasă, dorind să lămurească pe oameni, nu să-i atragă spre o idee greșită, nesuținută de realitate, învăluindu-i prin mulțimea amănuntelor ce fac apel la simțire, cum procedează admiratorii. Oare autorul aceluia articol a fost în toate casele făgărășenilor și a făcut o statistică? Să ne-o prezinte și nouă în chip convingător, printr-un recensământ făcut de o instituție imparțială. Dar chiar de ar fi așa: 100% din populația planetei să-l declare Sfântul Universului în mod real, cu toate acestea canonizarea este foarte limpede:

⁶³ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

c) Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții.

Așadar,

(6) Nu este suficient cultul poporului

Este necesar ca acesta:

- Să fie spontan, nu indus artificial prin mass-media;
- Candidatul la canonizare să fie numărat în rînd cu Sfinții, iar nu să fie numit „Sfântul⁶⁴”, apelativ unic dat în Ortodoxie numai lui Hristos Care este Singurul „Unul Sfânt, Unul Domn”, dintre oameni. Candidatul nu trebuie considerat mai mare decât tot Sfinții României⁶⁵;
- Poporul să fie credincios, adică să aibă criteriile Ortodoxe de evlavie întru cunoștință și nu manipulat, cunoscînd realitatea vieții și învățăturilor celui cinstit, iar nu doar cele ce i se spun despre minuni. Poporul care îl consideră Sfânt trebuie să fie credincios, adică lămurit în Ortodoxia lucrătoare. Este poporul acela care caută pocăința, vederea păcatului propriu, răbdarea în suferință pentru mîntuire în adevăr. Nu este acea masă de oameni care vrea minuni spectaculoase și rezolvări cu orice preț, ca să își vadă mai departe de îndulcirile acestei vieți, cea parte din neam pe care nu o interesează adevărul și înțelepciunea, ci doar realizarea și simțirea⁶⁶.
- Să fie asociat cu existența neîndoielnică a primei condiții de fond: „Ortodoxia neîndoielnică a credinței celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată pînă la moarte”.

Să le luăm pe rînd:

(7) Spontaneitatea

Iată cum lucrează Sfântul Duh pentru ca venirea oamenilor să fie o mărturie a sfințeniei celui la care vin:

- nu cu mijloacele de răspîndire omenești (1. puterea politică manifestată prin forța armată sau forța de manipulare a opiniei publice puternic finanțată, sau 2. prin mulțimea celor ce forțează nota, promițînd: rezolvarea tuturor problemelor, succese, scăparea de dureri și o viață în care plăcerea este dogmatizată ca vindecare și virtute, sau 3. amestecul adevărului cu „adevărurile” părute accesibile și răspîndite, adică cele mai perfide minciuni, căci nu pot fi depistate);
- ci cu cele ce nu au logică omenească, ba chiar se împotrivesc cugetării trupesti (prigoane, patimi, moarte, puțini oameni și săraci, predicînd cu blîndețe și îndelungă răbdare: echilibrul, adevărul chiar cu prețul vieții ca oamenii să aleagă virtutea și să rabde necazuri pentru ea, chiar dacă această cale este numită fanaticism și îngustare intelectuală, lipsă de dragoste etc. de oamenii acestui veac) și
- prin lucrarea tainică plină de jertfă a lui Hristos, atestată prin spontaneitate, iar nu prin popularitate.

Așa a biruit în lume creștinismul, așa lucrează el în continuare, așa se manifestă și mișcarea cu adevărat spontană a poporului spre Sfinții adevărați ai lui Hristos.

A încetat religia demonilor, s-a sfințit zidirea prin dumnezeiescul sânge, sau surpat capiștele și templele idolilor, s-a sădit cunoștința lui Dumnezeu; Treimea cea deoșină, Dumnezeirea nezidită este închinată, un Dumnezeu adevărat, creator și Domn al tuturor; virtuțile sunt îndeplinite, nădejdea învierii s-a dăruit prin învierea lui Hristos; diavolii se înfricoșează de oamenii pe care altă dată îi țineau sub a lor robie. Și lucru minunat este că toate acestea s-au făcut prin cruce, prin patimi și prin moarte, în tot pămîntul s-a predicat vestea cea bună a cunoașterii lui Dumnezeu și n-a pus pe fugă pe cei potrivnici cu ajutorul războiului, nici cu ajutorul armelor, nici cu ajutorul oștilor; nu, ci puțini oameni goi, săraci, neînvățați, persecutați, bătuți, dați morții, au biruit pe cei înțelepți și pe cei puternici, predicînd pe cel răstignit în corp și pe cel care a murit, căci cu ei era puterea atotputernică a celui răstignit. Moartea, atât de înfricoșătoare înainte, este învinsă; ea, socotită altă dată groaznică și odioasă, acum este preferată vieții.

Acestea sunt izbânzile venirii lui Hristos! Acestea sunt semnele puterii lui! Căci n-a mîntuit ca prin Moise un popor din Egipt și din robia lui Faraon, despărțînd marea⁴¹³, ci mai mult, a izbăvit întreaga omenire de stricăciunea morții și de sub robia crudului tiran, a păcatului. Nu duce cu forța spre virtute, nici nu acoperă cu pămînt⁴¹⁴, nici nu arde cu foc⁴¹⁵ și nici nu poruncește să fie loviți cu pietre cei păcătoși⁴¹⁶, ci convinge, prin blîndețe și îndelungă

⁶⁴ Sfântul Ardealului.

⁶⁵ † PS Daniil de la Vârșeț care spune că este ca și Sfântul Apostol Andrei și nimeni dintre Români nu a mai fost ca el. Ba îl compară și cu Sfântul Ioan Botezătorul, și cu Maica Domnului, și chiar cu... Sfântul Duh!!! Vedeți despre aceasta mai amănunțit în capitolul *Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”*

⁶⁶ Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atîta timp cât adevărul se va sălășlui în suflet și puritatea în trup. Sfântul Irineu de Lyon.

răbdare, ca oamenii să aleagă virtutea, să lupte prin necazuri pentru ea și să se bucure de roadele ei. Altă dată cei care păcătuiau erau pedepsiți, dar stăruiau mai departe în păcat și păcatul le era socotit ca Dumnezeu; acum, însă, oamenii aleg pentru credință și virtute asupriri, torturări și moarte.

Slavă Ție Hristoase, Cuvinte al lui Dumnezeu, înțelepciune. Putere și Dumnezeule atotputernic! Ce-ți vom da noi neputincioșii, în schimbul tuturor acestora? Căci toate sunt ale tale și nu ceri de la noi nimic altceva decât să ne mântuim; dar și pe aceasta o dai și din pricina nespusei Tale bunătați ești chiar recunoscător celor care o primesc.

Mulțumesc Ție celui care ne-ai dat existența, celui care ne-ai dăruit o fericită existență, celui care ne-ai adus, prin negrăita Ta bunăvoință, iarăși la această stare pe noi, cei căzuți din ea!⁶⁷

Dimpotrivă, duhurile înșelătoare lucrează diametral opus, adică la fel ca la Prislop:

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebni.

[Sinod 7, can. 9]

TÂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduieste, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhieriei, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întunerit fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.⁶⁸

(8) Manipularea de la Prislop și scopurile ei

Aud pe unii preoți slujitori spunând cu judecată simplistă că este bine că merg oamenii la mănăstire, că decât să meargă la secte[...]dar se uită un lucru că multe secte, schisme și erezii au apărut prin preoți, ierarhi sau simpli creștini care au început să învețe sau să practice învățături neconforme cu învățătura de veacuri a Bisericii. Pe alții îi aud spunând că Biserica nu va fi biruită nici de porțile iadului. Ei știu că este o rătăcire, dar până la urmă biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului. Este adevărat ce spun ei, dar un lucru foarte important este faptul că nu trebuie să nu uităm că în Apocalipsă ni se vorbește despre căderea unor biserici, dar cu această învățătură s-au amețit de cap și cei din Apus, care la 1054 spuneau tot așa că biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului și au ajuns să aibă 1000 de ani de când sunt în afara Bisericii.

Unii își pun o altă întrebare legată de acest fenomen (Arsenie Boca n.n). De ce merge atâta lume la Prislop. Ce se întâmplă? Păi dacă nu e vorba despre sfințenie, atunci de ce merge lumea? Acest fenomen a apărut pe fondul unei credințe căldicele a românilor, disperarea aceasta după un trai bun, dorința de senzational. Oamenii caută astăzi minuni și sunt alimentați de o afacere cu cărți, pentru că au apărut o mulțime de cărți, mărturii despre părintele Arsenie Boca și vuiesc pangarele bisericilor și mănăstirilor de cărți eretice. Acest

⁶⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 130-131.

⁶⁸ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

fenomen mai este alimentat și de televiziune astăzi. Mă uit cu durere cum la hramul sfintei Paracheva sau sfântului Dimitrie Basarabov televiziunile numără și sarmalele și banii și fac atâta batjocură de acești sfinți recunoscuți de Ortodoxia universală, iar dincoace mă uit la Arsenie Boca și văd cum îl promovează și fac o propagandă. De ce? Răspunsul este foarte simplu. Acest Arsenie Boca este ca o mânășă pentru interesele oculte și politicii mondiale. Este o punte foarte bună pentru promovarea ecumenismului, apoi tototdată se vrea stoparea naționalismului autentic românesc și apoi pe baza proorociei lui Boca că Rusia ne va ocupa într-o noapte, românii pot să devină carne de tun într-un război cu Rusia, care nu este al nostru. Televiziunea lovește Biserica când din stânga, când o critică, când din dreapta, aruncând-o în fel de fel felul de rătăcirii, înșelări ca să le iasă scopurilor lor politice. Creștinii care merg acolo o fac pentru că nu au primit credința cea adevărată. Sunt de regulă oameni care nu au o viață curată ortodoxă. Cei mai mulți dintre ei nu umblă după mântuire, ci după minuni. Nu au cunoștințe și o conștiință dogmatică a Bisericii noastre ortodoxe, nu au o identitate clară și din cauza aceasta umblă acolo, pentru că n-au primit pe cea adevărată, le-a trimis Dumnezeu pe cea mincinoasă ca să creadă în ea, după pofta inimii lor.⁶⁹

Pentru mai multe amănunte puteți citi capitolul:

De ce Părintele Arsenie Boca face minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

Nu este singurul caz. Iată mulțimea celor ce merg la:

(9) Mecca

depășește pe cei ce merg la mormântul Părintelui Arsenie Boca.

<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
1920	1338		58,584 ^[77]	
1921	1339		57,255 ^[77]	
1922	1340		56,319 ^[77]	
1950	1369		100,000 (approx.) ^[2]	
1995	1415		910,157 ^[80]	
1996	1416	784,769	1,080,465 ^[81]	1,865,234
1997	1417	774,260	1,168,591 ^[81]	1,942,851
1998	1418	699,770	1,132,344	1,832,114 ^[82]
1999	1419	775,268	1,056,730	1,831,998

⁶⁹ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

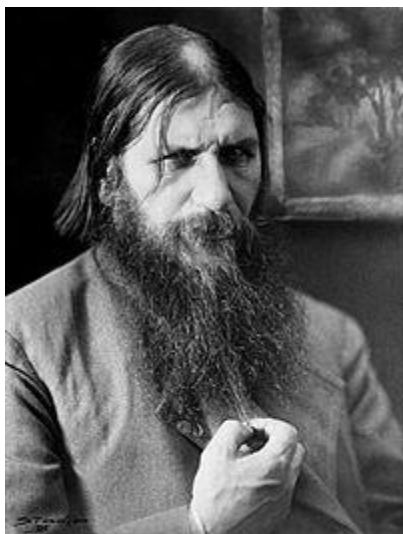
<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
2000	1420	466,430 ^[83]	1,267,355	1,733,785 ^[83]
2001	1421	440,808	1,363,992	1,804,800 ^[84]
2002	1422	590,576	1,354,184	1,944,760
2003	1423	493,230	1,431,012	1,924,242 ^[85]
2004	1424	473,004 ^[86]	1,419,706 ^[87]	1,892,710 ^[86]
2005	1425	1,030,000 (approx.) ^[88]	1,534,769	2,560,000 (approx.) ^[88]
2006	1426	573,147	1,557,447	2,130,594 ^[89]
2006	1427	724,229	1,654,407	2,378,636 ^[90]
2007	1428	746,511	1,707,814	2,454,325 ^{[91][92]}
2008	1429		1,729,841 ^[93]	
2009	1430	154,000	1,613,000	2,521,000 ^[94]
2010	1431	989,798	1,799,601	2,854,345 ^[95]
2011	1432	1,099,522	1,828,195	2,927,717 ^[96]
2012	1433	1,408,641	1,752,932	3,161,573 ^[97]
2013	1434	700,000 (approx.) ^[98]	1,379,531 ^[99]	2,061,573 (approx.)
2014	1435	700,000 (approx.) ^[100]	1,389,053 ^[101]	2,089,053 (approx.) ^[100]

Nu este, însă, un semn de sfințenie acesta, fiindcă Mahomed s-a impus prin puterea politică și propovăduiește minciuni:

După ce am văzut roadele fanatismului ismailitean, haideți să le analizăm pe cele ale radicalismului rusec.

(10) Grigori Efimovici Rasputin

O viață, o lucrare, proorocii, minuni și o moarte asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca. Domnia sa are în plus, însă, și excesele rusești. Vom îngroșa ceea ce este evident asemănător.

Rasputin Grigori Rasputin

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Grigori Rasputin

Grigori Efimovici Rasputin (în [limba rusă](#) Грузопуи́ Ефи́мович Распу́тин) ([10 ianuarie 1869 \(stil vechi\)](#) [22 ianuarie \(stil nou\)](#) – [17 decembrie \(stil vechi\)](#) [30 decembrie \(stil nou\)](#) [1916](#)) a fost un [mistic rus](#) care a avut o mare influență asupra familiei ultimului țar al dinastiei [Romanov](#). Rasputin a jucat un rol foarte important în viața [țarului Nicolae al II-lea](#), a [țarinei Alexandra](#) și a unicului lor fiu, [țareviului Alexei](#), care era suferind de [hemofilie](#).

Rasputin a fost denumit și Călugărul nebun, în ciuda faptului că el nu a fost niciodată călugărit și nu a ținut niciodată secret faptul că era căsătorit. Este posibil să fi fost stareț al congregației religioase nerecunoscute oficial a hlîstilor și despre el se credea că este vindecător care folosea puterea credinței. Mulți contemporani, printre care și familia ultimului țar al Rusiei, îl considerau pe Rasputin stareț, pe motiv că manifesta puteri vindecătoare și pentru că se arăta înțelept. ^[1] *Unii comentatori îl consideră pe Rasputin drept*

un personaj a cărei carieră trebuie înțeleasă în contextul specific rusesc al "[nebuniei întru Hristos](#)"^[2] (în rusește *юродивый* (iurodivi)) - bizantinii, ca și restul populațiilor de religie ortodoxă din orientul continentului european au cunoscut și ei "nebunia întru Hristos", însă aceasta nu s-a manifestat nicăieri atât de radical ca în Rusia.^[3]

El este unul dintre cele mai controversate personalități ale [secolului al XX-lea](#), deși, în zilele noastre, [Rasputin](#) este văzut de cei mai mulți istorici ca un [țap ispășitor](#). El a jucat un rol minor, dar spectaculos, în prăbușirea dinastiei Romanov.

Data de naștere a lui Rasputin nu este cunoscută cu certitudine, cea mai des amintită fiind cea de [10 ianuarie 1869](#). Datele avansate de mulți cercetători și de numeroșii lui biografi sunt cuprinse între anii [1863](#) și [1873](#).

[...]

Primii ani de viață

Grigori Efimovici Rasputin s-a născut în familia unor țărani într-un sătuc [siberian](#) de pe râul [Tura](#), [Pokrovskoie](#), în [gubernia Tobolsk](#) (în zilele noastre [regiunea Tiumen](#)). Pe la 18 ani, a petrecut trei luni într-o mănăstire. Aici a intrat în secta desprinsă din [Biserica Ortodoxă Rusă](#) a [hlistilor](#). La scurtă vreme după ce a părăsit mănăstirea, a vizitat un om venerat ca sfânt, care avea o colibă în zonă, [Macarie](#). [Macarie](#) a avut o influență uriașă asupra tânărului. Rasputin s-a căsătorit în 1889 cu [Parascovia Fiodorovna](#), având împreună trei copii. În 1901 a părăsit satul natal și a plecat în [pelerinaj](#). În timpul călătoriei sale, a vizitat [Grecia](#) și [Ierusalimul](#). Călătoria lui Rasputin în [Balcani](#) era motivată de intenția acestuia de a se călugări: voia să intre în comunitatea ortodoxă a rușilor de la [Muntele Athos](#), mai exact la [Mănăstirea Sfântul Pantelimon](#), însă [întâlnind] [...] călugării atoniți, acesta decide, scârbit, să plece înapoi, abandonând ideea. Întors acasă și împărtășindu-i șocat lui [Macarie](#) experiența neplăcută printre călugării atoniți, acesta îi va spune că mănăstirile sunt un loc inevitabil al ispitei, drept pentru care mântuirea (sufletului) lui va trebui să vină mai degrabă din afara mănăstirilor, anume în lume.^{[4][5]} În 1903, Rasputin a ajuns la [Petrograd](#), unde s-a proclamat stareț posesor al unor puteri tămăduitoare egale cu ale [profetilor](#).

Vindecătorul țareviciului

Țareviciul [Alexei](#) suferea de [hemofilie](#), boală pe care o moștenise de la străbunica sa pe linie maternă, [regina Victoria](#). Rasputin a fost considerat de către țar și țarina ultima speranță pentru vindecarea copilului lor. Cei doi părinți au căutat neîncetat un tratament pentru însănătoșirea fiului lor și, în 1905, au apelat la carismaticul țaran să-l vindece pe bolnav. Se spunea că Rasputin avea puterea de a vindeca prin puterea rugăciunilor și se pare că, într-adevăr, starea țareviciului s-a îmbunătățit într-o oarecare măsură. Scepticii au pretins că el ar fi obținut ceva rezultate prin intermediul [hipnozei](#). Se povestește că în timpul unei crize grave a țareviciului, Rasputin, aflat în acel moment în casa sa din [Siberia](#), ar fi reușit să-i ușureze suferința copilului aflat în [Petrograd](#) prin intermediul rugăciunilor.

Țarul îl numea pe Rasputin prietenul nostru, probabil un semn al încrederii de care se bucura acesta în ochii membrilor familiei imperiale. Rasputin a avut asupra țarinei [Alexandra](#) o influență personală și politică considerabilă, în mod special după ce [Alexei](#) a fost atacat de o [albină](#) în vara anului 1905. După cum se povestește, Rasputin ar fi alergat în ajutorul băiatului și ar fi strigat "*Ужалъте его и вы умрете!*" ("Înțearpă-l și vei muri!"). [Albina](#) a zburat din preajma bolnavului și asta a fost interpretată ca o manifestare a puterilor sfinte ale lui Rasputin.

Poziția lui Rasputin în biserică i-a permis să-și crească influența asupra lui [Alexei](#). Este verificat că mai înainte de a-l cunoaște pe Rasputin, țarina se plângea că fiul ei l-a întristat pe [Iisus](#) cu purtările lui hulitoare. După întâlnirea cu Rasputin, țarina declara fericită că țareviciul a recunoscut injustețea drumului pe care se angajase. Țarul și țarina îl considerau pe Rasputin un om al lui [Dumnezeu](#) și un [profet](#), iar țarina credea sincer că [Dumnezeu](#) vorbește prin gura lui Rasputin. Această relație poate fi apreciată și în contextul relației tradiționale, vechi și foarte puternice între [Biserica ortodoxă rusă](#) și pătura conducătoare a imperiului. Un alt factor important era probabil originea germană protestantă a țarinei: ea era foarte fascinată de noua sa religie ortodoxă, dar se pare că îi lipsea discernământul asupra unora dintre practicile religiei rușilor.

Controversele

În acest timp, Rasputin a devenit un personaj extrem de controversat, ducând o viață scandalosă alături de femeile-discipol din înalta societate [petersburgheză](#). Mai mult, a fost văzut de multe ori apelând la serviciile [prostituatelor](#), sau bând până la pierderea cunoștinței,

sau participând la chefuri de zile și nopți neîntrerupte. **Era un tip libidinos, bătăran, murdar, de multe ori purtându-se în mod scandalos în public.**

Deși fascina pe multe dintre femeile de condiție bună din Sankt Peterburg, el nu era acceptat de societatea aristocratică din capitala imperiului, care considera că pur și simplu nu se potrivește cu rangul familiei imperiale.

Trebuie spus însă că între Rasputin și biserica ortodoxă rusă au existat relații tensionate. Sfântul Sinod l-a atacat frecvent pe Rasputin și, datorită acestui fapt, au fost lansate o mulțime de zvonuri neadevărate despre viața sa. De aceea, o mulțime de povești despre isprăvile lui trebuie privite cu o doză de scepticism. Datorită faptului ca Rasputin era un oficial al curții imperiale, apartamentele sale erau supravegheate neîncetat, așa că există și dovezi credibile despre modul său de viață.

În conformitate cu afirmațiile fūcei lui Rasputin, Maria, acesta a "cercetat" secta hlīstilor, dar nu a devenit un membru al ei, mai mult chiar, a respins-o. În vreme ce lumea occidentală era interesată mai degrabă de practicile sexuale ale sectanților, (legată se pare de credința că smerenia poate fi atinsă numai prin autopervertire), Rasputin era înfricoșat de credința conform căreia iertarea divină poate fi obținută prin autoflagelare, (o altă practică a sectanților).

Precum cei mai mulți creștini-ortodocși, Rasputin credea cu tărie că trupul lumesc este un dar sacru oferit de Dumnezeu. Dobândirea harului divin prin afundarea în păcat pare să fi fost una dintre învățăturile secrete pe care le-a predicat și practicat Rasputin în cercul aristocratelor. Ideea că dobândirea harului divin se poate face prin îndreptarea păcatelor nu era una nouă. Se înțelegea că păcatul este o parte de neseplat a condiției umane, responsabilitatea credincioșilor fiind aceea de a fi conștienți de păcatele lor și de a fi dispuși să le mărturisească, prin aceasta ajungând la smerenia creștină.

În timpul primului război mondial, Rasputin a devenit ținta acuzațiilor de influență nepatriotică la curte. Nepopulara țarină era descendentă a unor principii germani, iar "prietenul" ei, Rasputin, era acuzat că ar fi spion german.

Când Rasputin s-a arătat interesat să meargă pe front ca să binecuvânteze trupele la începutul războiului, Comandantul Suprem, Marele Duce Nicolae, i-a promis că-l va spânzura, dacă se arată în zonă. **Rasputin a pretins mai apoi că a avut o revelație cum că armatele rusești nu vor obține succese până când țarul în persoană nu va prelua comanda operațiunilor militare. Tarul Nicolae al II-lea, căruia îi lipsea o pregătire militară adecvată, și-a asumat o responsabilitate uriașă, care a avut consecințe tragice pentru el, familia lui și pentru toată Rusia.**

Cât timp țarul era departe pe front, influența lui Rasputin asupra țarinei a crescut considerabil. În scurtă vreme a devenit confidentul și sfătuitoarul Alexandrei. A convins-o pe împărăteasă să numească în posturi importante din guvern persoane din cercul lui de discipoli. Urcând pe scara puterii, Rasputin a ajuns să se culce cu femei din înalta societate în schimbul favorurilor politice. Datorită în mare măsură ravagiilor făcute de lupte și într-o mai mică măsură datorită acțiunilor anarhice ale lui Rasputin, economia imperiului se deteriora într-un ritm rapid. În multe cazuri, țarina și sfătuitoarul său erau blamați pentru toate relele care se petreceau în acele vremuri. De exemplu:

Vladimir Purișkevici era un membru marcant al Dumei. Pe 19 noiembrie 1916, Purișkevici a ținut un discurs fulminat în Dumă în care a afirmat: 'Miniștrii țarului au fost transformați în marionete, marionete ale căror sfori au fost luate cu fermitate în mâini de Rasputin și Împărăteasa Alexandra Fiodorovna – geniul răului din Rusia și țarina... care a rămas o nemțoaică pe tronul rusesc, înstrăinată de țară și poporul său.'

Felix Iusupov a aprobat discursul, iar după aceea l-a contactat pe Purișkevici, care a fost de acord să participe la o tentativă de asasinare a lui Rasputin.

Influența lui Rasputin asupra familiei Romanov a fost folosită de politicienii și ziariștii care voiau să aducă un afront la adresa cinstei dinastiei, să-l facă pe țar să renunțe la puterea absolută și să separe biserica de stat. Rasputin a contribuit fără să vrea la propagandă, intrând în dispute publice cu clericii, pe tema influenței pe care o avea la curte și a modului desfrânat de viață. Nobili din poziții importante pe lângă țar și unele partide politice din Dumă au cerut în mod răspicat îndepărtarea lui Rasputin de la curte. **În mod necugetat, Rasputin a făcut să scadă respectul pentru țar în rândul supușilor săi.**

Asasinarea și legendele care o înconjoară

Legende cu privire la asasinarea lui Rasputin sunt poate mai bizare decât cele despre viața sa neobișnuită. Odată ce au decis că influența lui Rasputin asupra țarinei îl făcea prea primejdios pentru Imperiu, un grup de nobili l-au momit pe acesta în palatul conducătorului complotiștilor, Prințul [Felix Iusupov](#). Aici, Rasputin a fost ospătat cu prăjituri și cu vin în care fusese pusă o anumită cantitate de [cianură](#). Conform poveștilor spuse după moartea sa, Rasputin nu a fost afectat de otrăvă, (cantitatea de cianură folosită fiind suficientă pentru uciderea a șase persoane). Hotărât să-și ducă la îndeplinire planul, Iusupov s-a dus după un revolver, cu care l-a împușcat pe Rasputin în piept, acesta din urmă căzând la pământ. După o jumătate de oră, când Iusupov a revenit să verifice cadavrul, (sau după alte versiuni, când a venit să-și ia haina din cameră), Rasputin a sărit în picioare și l-a atacat pe prinț, care a fugit să-și anunțe prietenii despre incident.

Rasputin s-a repezit împleticit către poarta palatului, amenințând că-i va denunța țarinei pe toți conspiratorii. Un alt glonț l-a nimerit pe fugar, care s-a prăbușit în zăpadă. Conspiratorii l-au lovit cu bâtele, după care l-au aruncat în râul [Neva](#), uitându-se la el cum se scufunda, satisfăcuți că, până la urma, "Inamicul Statului" era mort.

După trei zile, trupul lui Rasputin – otrăvit, împușcat de două ori și bătut – a fost pescuit din râu și autopsiat. Cauza morții a fost stabilită că a fost înecul. Brațele lui au fost găsite în poziție verticală, ca și cum ar fi încercat să se elibereze de legăturile cu care fusese imobilizat.

Dovezi recente

Detaliile despre asasinat date de [Felix Iusupov](#) nu rezistă la o examinare mai atentă. Declarația dată la poliție pe 16 decembrie, mărturisirea făcută câtă vreme a fost în exil în [Crimeea](#) în 1917, cartea pe care a scris-o în 1927 și depozițiile făcute sub jurământ în 1934 și 1965 au fost toate diferite între ele. Până de curând, lipsa dovezilor a făcut imposibilă emiterea unor ipoteze credibile.

În conformitate cu raportul de autopsie nepublicat al profesorului Kossorotov și a reviziilor de mai târziu ale doctorului Vladimir Jarov din 1993 și a Derrick Pounder din 2004/5, nu a fost găsită otrăvă activă în stomacul lui Rasputin. Nici concluziile despre faptul că s-a înecat nu mai par sigure la o a doua cercetare. Cert este că Rasputin a fost bătut în mod sistematic și înjunghiat cu o armă cu lamă, dar au existat diferențe în ceea ce privește numărul și calibrele revolverelor folosite.

Toate aceste descoperiri au făcut să se schimbe în mod semnificativ raportul cu privire la moartea lui Rasputin. Rapoarte ale serviciilor britanice de informații din 1916 arată că britanicii erau profund preocupați de înlocuirea de către Rasputin a miniștrilor filoenglezi din guvernul Rusiei, dar mai mult decât atât, de insistențele lui de retragere a trupelor rusești din război. Această retragere ar fi permis Germaniei să-și mute trupele de pe [frontul de răsărit pe cel de vest](#), astfel depășind numeric armatele aliaților, ceea ce ar fi dus la o victorie aproape sigură a [Puterilor Centrale](#). Indiferent dacă Rasputin pleda doar pentru cauza încetării războiului sau chiar ar fi putut să o determine, este clar că britanicii erau profund îngrijorați de o asemenea activitate defetistă.

Conform afirmațiilor profesorului Pounder, dintre cele trei gloanțe de pistol, cel de-al treilea, care i-a străpuns fruntea, a avut un efect fatal instantaneu. Acest al treilea foc de armă aduce și anumite dovezi neașteptate. În viziunea lui Pounder, sprijinită de raportul departamentului de arme de foc al [Muzeului Imperial al Războiului](#), al treilea glonț diferă de celelalte două care i-au provocat răni în piept. "Calibrul și proeminența marginilor lustruite" sugerează existența unui glonț necămășuit din plumb. La acea dată, majoritatea armelor foloseau gloanțe cămășuite cu metal dur, doar britanicii folosind pentru revolverele ofițerești [Webley](#) cartușe cu gloanțe necămășuite. Pounder a ajuns la concluzia că glonțul care a provocat rana fatală a fost un glonț rotund necămășuit Webley 0,455 inch.

Chiar martorii la asasinat au mărturisit că singurul om care a avut asupra sa un revolver Webley a fost locotenentul [Richard Dewdney](#), un ofițer britanic atașat stației SIS din Petrograd. Această afirmație a fost mai apoi sprijinită în timpul unei audiențe a ambasadorului britanic [Sir George Buchanan](#) la țară, când Nicolae al II-lea a afirmat că suspectează pe un ofițer englez tânăr, fost coleg de școală cu Iusupov. Într-adevăr, Dewdney îl cunoscuse pe Iusupov la [Universitatea Oxford](#). Un alt ofițer englez, căpitanul Chappers, se născuse chiar în palatul Iusupov în 1876, între cele două familii existând legături extrem de strânse.

Confirmarea faptului că Dewdney, împreună cu un alt ofițer, căpitanul David Sharp, s-a întâlnit cu Iusupov în săptămânile premergătoare asasinatului, poate fi găsită în jurnalul șoferului englezilor, Kyle Mason. Ultima însemnare a fost făcută exact în noaptea de dinainte de crimă. Mason a afirmat că "este un fapt puțin cunoscut că Rasputin nu a fost împușcat de un rus, ci de un englez". El a indicat că cel vinovat a fost un avocat din aceeași parte a țării ca Mason însuși. Dewdney era născut la cam zece mile de locul de naștere al șoferului, toată viața descriindu-se ca "avocat pledant", în ciuda faptului că nu a practicat niciodată această meserie.

Dovezi că asasinatul nu a decurs conform planului pot fi găsite în scrisoarea trimisă de Chappers lui Scale, opt zile mai târziu: "Deși chestiunile nu au decurs în totalitate conform planului, obiectivul nostru a fost atins în mod clar ... câteva întrebări stânenitoare au fost deja puse despre o implicare mai largă. Dewdney încearcă să scape și nu vă va face probleme".

La reîntoarcerea în Anglia, Richard Dewdney a arătat întregii familii un cartuș pe care a pretins că l-a avut de la scena crimei.

Nimic dintre toate acestea nu este o dovadă hotărâtoare pentru a afla adevărul despre ce s-a întâmplat în noaptea de 16/17 decembrie, dar prezintă dovezi mai logice legate de faptul care s-a întâmplat. Dewdney și-a ars toate însemnările înainte de moartea sa din 1961, iar fiul lui a murit și el patru ani mai târziu, fără să clarifice în vreun fel problema morții lui Rasputin.

"Duhul lui Grigori Efimovici Rasputin"

După moartea lui Rasputin, secretarul lui, Simonovici, și-a dat seama că au fost transferate mari sume de bani în contul ficei răposatului, Maria, și că, în general, toate afacerile acestuia erau lăsate în ordine.

Cu mai multe săptămâni înainte de a fi asasinat, Rasputin a scris următoarele:

"Scriu și las în urma mea această scrisoare la Sankt Peterburg. Simt că voi părăsi această viață înainte de 1 ianuarie. Vreau să fac cunoscut poporului rus, Papei, Rusiei, mamei și copiilor mei, pământului rusesc, ce trebuie să înțeleagă. Dacă voi fi ucis de asasini de rând, și în mod special de frații mei, țaranii ruși, tu, țarul Rusiei, nu trebuie să te temi de nimic pentru copiii tăi, ei vor domni sute de ani în Rusia. Dar dacă voi fi omorât de boieri, nobili și dacă ei îmi vor vărsa sângele, mâinile lor vor rămâne mânjite cu sângele meu, pentru 25 de ani și ei nu-și vor spăla mâinile de sângele meu. Ei vor părăsi Rusia. Frații își vor ucide frații, se vor ucide și se vor uri și pentru 25 de ani nu vor fi nobili în țară. Țar al pământului Rusiei, dacă vei auzi sunetul clopotului care îți va spune că Grigori a fost ucis, trebuie să știi asta: dacă rudele tale mi-au provocat moartea, atunci nimeni din familia ta, adică nici unul dintre copiii tăi sau dintre rudele tale nu vor mai rămâne în viața pentru mai mult de doi ani. Vor fi uciși de poporul rus. Eu mă duc și simt nevoia să spun țarului Rusiei cum trebuie să trăiască dacă eu am dispărut. Trebuie să gândești și să acționezi cu prudență. Gândește-te la siguranța ta și spune rudelor tale că am plătit pentru ele cu sângele meu. Voi fi ucis. Nu mai sunt printre cei vii. Roagă-te, roaga-te, fii puternic, gândește-te la familia ta binecuvântată. -Grigori"

De ce a scris această scrisoare profetică, (dacă nu cumva a fost un fals fabricat de Simonovici), este un mister. S-a speculat că Rasputin a avut o viziune spirituală a evenimentului care avea să vină. Se crede și că Rasputin știa că era ponegrit de ruși și că cineva dorea să-l omoare în momentul în care a scris scrisoarea.

Reputația lui Rasputin

Presa contemporană, ca și articolele și cărțile dornice de senzational publicate în [deceniul al treilea](#) și [al patrulea](#), (una dintre ele avându-l ca autor chiar pe Iusupov), l-au transformat pe carismaticul țaran într-un erou popular al [secolului al XX-lea](#). Pentru occidentali, Rasputin a devenit întruparea înapoierii presupuse a rușilor, a superstițiilor, a iraționalului și imoralității, un subiect al interesului pentru senzational. Pentru comuniștii ruși, el a reprezentat tot ce era mai rău în regimul pe care-l doborâseră prin revoluție. Pentru unii ruși a rămas însă vocea țaranimii, unii dintre aceștia îi resping credința dar îl onorează pe omul Rasputin. Patriarhia Moscovei a condamnat mișcarea pentru canonizarea lui Rasputin. Referindu-se la promiscuitatea lui Rasputin, Patriarhul Moscovei Alexei al II-lea a declarat în 2003: "Acest nebun! Ce drept credincios va dori să stea într-o Biserică care cinstește în mod egal pe ucigași și pe mucenici, pe desfrânați și pe sfinți?".

De la căderea comunismului în Rusia [la sfârșitul secolului trecut](#), anumiți naționaliști ruși au încercat să curețe reputația lui Rasputin și să se folosească de puternica lui

personalitate în folosul lor. Au apărut noi dovezi de la prăbușirea [Uniunea Sovietică](#), care par cu toate să respingă pretențiile de sfințenie pentru Rasputin.

Aceste documente sunt în principal notele scrise de indivizii plătiți să supravegheze apartamentele lui Rasputin, evidențele a plecărilor și sosirilor țaranului-profet ca și a persoanelor care îl vizitau. Supravegherea continuă a lui Rasputin nu era un secret în vremea vieții sale, el exprimându-și în mai multe rânduri iritarea. Încă din 1919 s-a remarcat că aceste dovezi sunt foarte controversate, fiind posibil să se fi plătit pentru a se dovedi ceea ce doreau cei care îi dădeau banii.

Părul virginelor

Rasputin avea reputația că păstrează cutii cu părul virginelor cu care a avut relații intime. Când casa în care a locuit a fost dărâmată în 1977, autoritățile au dezgropat câteva cutii cu păr îngropate în grădină.⁷⁰

Rasputin avea, însă, și proorocii, foarte asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca, după cum asemănătoare era și căderea în transă, și modul mânios de a se purta cu oamenii:

Profețiile lui Rasputin „A fost Rusia - în locul ei va fi o groapă roșie. A fost groapă roșie - va fi o mlaștină de necurați care au săpat groapa roșie”

Conducătorii ruși, de la Ivan cel Groaznic și până în perioada modernă, la Brejnev și Elțin, au fost puternic atrași de paranormali, astrologi și vindecători.

Mai toți personalități puternice, „bolnavi” de mărire, convinși că omenirea începe și se termină cu ei, liderii ruși au vrut să fie tot timpul cu un pas înaintea timpului. Au vrut să-și știe viitorul, au vrut să trăiască veșnic, dacă s-ar fi putut. Din acest motiv, au avut grijă să se înconjoare de persoane cu puteri extrasenzoriale, astrologi, bioterapeuți etc.

(Citește și „Moaștele” lui Rasputin la Muzeul Erotismului din Sankt Petersburg)

Pentru unii dintre ei a fost benefic, cum este exemplul lui Brejnev, căruia faimoasa Djuna i-a prelungit viața, sau al lui Elțin, care nu a luat niciodată o decizie importantă fără să-și fi consultat astrologul. Lucrurile nu au stat la fel în cazurile lui Ivan cel Groaznic, Lenin, Stalin sau al țarului Nicolae al II-lea. Acesta din urma a crezut orbește în Rasputin, despre care nimeni nu poate spune cu siguranță nici astăzi dacă a fost demon sau înger. Cert este însă că influența lui asupra familiei țarului a fost una nu tocmai fastă.

Aprinzătorul candelelor

Rasputin este „eminența neagră” de la curtea țarului Nicolae al II-lea. Omul care putea să pună stăpânire pe psihicul oamenilor, dar și cel care a prezis, cu un sfert de secol înainte, momentele cruciale ale celui de-al Doilea Război Mondial.

*Grigori Efimovici Rasputin era un simplu țaran din satul Pokrovskoie, gubernia Tobol (Siberia de Vest). Cele mai importante victime ale influenței lui tenebroase au fost țarul Nicolae al II-lea și, în mod special, țarina Alexandra [vedeți că Maica Alexandra (fostă Ileana) nu este singura prințesă cu acest nume care a fost înșelată de un om amăgit? Două prințese, două Alexandre, două admirații, doi amăgiți considerați Sfinți, stareți, făcători de minuni, înțelepți, prooroci, victime ale puterii politice și imuni la moarte, în realitate hipnotizatori, trăitori în interesul financiar personal și imorali. Gândiți-vă că țarina Alexandra este și Sfântă Muceniță, dar, totuși... a fost înșelată. De aceea nu vă mirați, nu judecați, nu credeți că dacă cel ce admiră un rătăcit este Sfânt, trebuie să ne încredem autorității lui și, fără discernământ, să considerăm infailibilă judecata lui și să-i preluăm ca bună părerea. Toți, chiar și Sfinții, pot greși, numai Sfânta Biserică în Sfintele Ei Sinoade Ecumenice și în scrierile autorizate de Ele, prin Sfinții Părinți numiți ca atare de Ele, sau în cei nu se abat de la aceste învățături, ci fac sinteză din ele pentru problemele lor contemporane, nu greșesc. Autoritatea și criteriul nostru de judecată este așadar Sfânta Biserică în ceea ce a crezut ea din vechime, în consens, și universal. Citatele din Sfinții Părinți pe care le-am folosit în acest studiu sunt din Sfânta Predanie, insuflată de Sfântul Duh, fiind din consensul Sfintei Biserici. Dar părerea unuia și altuia despre cineva (fără a-i compara viața și învățăturile cu Sfânta Tradiție, ci doar din simțirea și cugetarea trupestă proprie) poate fi eronată. Așadar, noi nu ar trebui să ne luăm după păreri, ci numai după Sfinții Părinți aduși prin scrierile lor să cerceteze realitatea concretă lucrurilor, dacă nu vrem să fim în afara Adevărului și să ne pierdem sufletele. Văzând această neputință a unor oameni de prestigiu duhovnicesc, hai să ne rugăm lui Dumnezeu cu durere și insistență ca să ne scape pe toți de rătăcire – n.n.]. *Viața destul de grea a celor două capete încoronate și boala unuia dintre fiii cuplului imperial i-au provocat țarinei simptome de isterie [noi n-am numi acestea așa, ci reacția îngrijorată a unei mame ce-și vede copilul în pragul**

⁷⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Grigori_Rasputin>, marți, 28 iulie 2015.

morții și încă nu a învățat taina suferinței și a voinii lui Dumnezeu, lupta împotriva ispitelor de-a dreapta prin amăgire, neștiind ce să mai facă – n.n.] .

Acesta este contextul, explică preasa rusă, în care „bătrânul Grigorie” a urcat drumul greu și deloc lipsit de obstacole al mașinii birocratice ruse din perioada premergătoare revoluției. Deși nu ocupa funcții oficiale, în afară de cea de „aprinzător al candelor țarului”, a ajuns în vârful ierarhiei căpătând, pe zi ce trecea, un aer arogant și impertinent.

Persoana care l-a introdus pe „bătrânul Grigorie” în casa țarului a fost doamna de onoare și prietena personală a împărătesei, Anna Virubova, care după revoluția bolșevică, s-a refugiat în Finlanda, unde a și murit.

Blocada Leningradului

Anna Virubova a consemnat în jurnalul său multe dintre conversațiile cu Rasputin, pe care îl considera prooroc. Pentru ea, a fost „dascăl”, „prieten”, „bătrân” și chiar „înger ceresc”. Când profeteza intra, probabil, în transă, și nu conștientiza ce spune. Profetezia lui Rasputin cu privire la Marele Război pentru Apărarea Patriei a fost făcută în martie 1913, când nici măcar la Primul Război Mondial nu se gândea nimeni. [vă aduceți aminte de proorocia căderii lui Ceaușescu? – n.n.] „Într-o zi, Rasputin s-a supărat foc pe nemți. Țipa la unul dintre cei veniți cu plângeri la țar că germanii au sufletul putred. Pe urmă, întorcându-se spre mine, a strigat: «Știu, știu, vor încercui Petersburgul, ne vor chinui cu foametea! Doamne, câți oameni vor muri! Și toți din cauza acestor nimicuri de nemți! Iar pâinea, pâinea nu o vei mai vedea! Și moartea va fi în oraș. Dar nu veți lua Petersburgul! Vom muri de foame, dar nu vă lăsăm să intrați în oraș». Apoi s-a liniștit și a cerut ceai, iar la întrebarea când se vor întâmpla toate acestea, a răspuns: «25 de ani după moartea mea», consemnează Virubova. Rasputin a fost omorât în 1916. Dacă la această dată adăugăm 25 de ani, ajungem în anul 1941, care nu semnifică doar începutul războiului, dar și al cumplitei blocade a Leningradului, despre care el a dat atâtea amănunte cu mult înainte.

Dezastrul de la Hiroșima

În februarie 1916, Rasputin a prevestit distrugerea a două orașe japoneze cu bombele atomice americane. [vă aduceți aminte de proorocia celor două turnuri gemene? – n.n.] Iată ce spune Virubova: „Alerga prin odaie și, sperându-i pe toți, îi îndemna să se roage. Striga cu voce groaznică, spunea că vede oameni care ard în foc, vede o insulă, două orașe și, deodată, nu mai sunt nici orașe, nici oameni. Au fost, zice, dar au ars. Era o atmosferă sufocantă. M-am speriat: «Dar, Grigori, oare este în Rusia?»». Respira cu greu: «Ce grijă ai tu de Rusia? Nu ți-e de-ajuns robia viitorului? Nu-ți ajunge sângele care se varsă, vrăjitoare? [iată, biciul lui Dumnezeu – n.n.] Nu-ți ajunge puterea lui Satan și puterea roșie?». Am izbucnit în plâns și am plecat. Iar el a trimis-o pe Daria (servitoarea) să-mi spună că Dumnezeu nu îi va ierta pe japonezi și nu își va opri mâna pedepsitoare”.

Zborul pe Lună

Virubova ar putea fi suspectată ca a inventat singură aceste profeții ale lui Rasputin, în perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial. Însă există și o altă mărturisire tulburătoare (făcută în noiembrie 1913): „Dascălul se uita la Lună și zice: «Ciudat, s-ar părea că oamenii sunt proști, dar uite ce s-a întâmplat: au vrut și au făcut». L-am întrebat: «Cine, Grigori? ». Și el a răspuns că americanii se vor plimba pe Lună, își vor lăsa acolo steagul păgân și vor zbura înapoi. [vă aduceți aminte de proorocia navetei spațiale? – n.n.] Am întrebat: «Cum adică? Acolo doar nu există aer». «Dar ei vor fi în cutii și se vor lăuda că au luat-o înaintea noastră. Înaintea noastră? Nu te teme, noi ajungem acolo primii. Iurka va fi». Și eu am întrebat: «Unde? Pe Lună? Și care Iurka? Oare prințul Iuri Izotev? ». S-a înrăit brusc: «O, nobilă proastă! Nu este prințul acesta». După aceea, ne-am rugat mult împreună la Dumnezeu” [vă aduceți aminte cum se ruga mult în vederea oameilor Părintele Arsenie Boca? – n.n.] .

Virubova a murit în 1964, când programul american de explorare a Lunii, „Apollo”, încă nu fusese lansat.

Bolșevismul, ultima viziune

Ultima profeție, făcută în octombrie 1916, cu puțin timp înaintea morții lui Rasputin, se referă la comunism. „Grigori mi-a cerut să țin minte toată viața ceea ce îmi va spune. «A fost Rusia - în locul ei va fi o groapă roșie. A fost groapă roșie - va fi o mlaștină de necurați care au săpat groapa roșie. A fost mlaștină de necurați - va fi o câmpie uscată, dar nu va mai fi Rusia - nu va mai fi nici groapă»”. Această din urmă profeție vorbește despre urcușul

și căderea comunismului. [vă aduceți aminte de proorociile apocaliptice ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

„Groapa roșie” e, acum, „mlaștină de necurați”. Până la „câmpia uscată” va mai curge timp peste lume...⁷¹

(11) Cauzele mișcării de mase la Prislop

Mulțimea închinătorilor de la Prislop (deși nu a depășit pe ai lui Mahomed), este chemată acolo tot prin manipularea de către puterea politică (ca și în cazul tuturor celor amăgiți de așazișii sfinți catolici, cărora li se face reclamă prin marea putere politică numită Vatican, ca și ai tuturor celorlalți închinători aparținând celorlalte religii) a mass-mediei, dar și datorită faptului că lumea iubește pe ai săi. Și cine poate fi iubit mai mult de lume decât Părintele Arsenie Boca care a propovăduit cele două mari plăceri care îmbată lumea și de care este ea îndrăgostită până la pierderea minții: plăcerea trupului și plăcerea sufletească de sine a slavei deșarte. A dogmatizat necesitatea împreunării trupesti (atât de mult plăcută lumii) ridicând-o la rang de sănătate și de jertfă duhovnicească, și a făcut canon succesul în viața duhovnicească prin vedenii fără osteneala smereniei, căutării și păstrării cu prețul vieții a adevărului (evitând pocăința și virtutea, asigurând mântuirea doar prin comoditatea ghicirilor și minunilor făcute de alții). A dezlegat astfel și desfrânarea și nerăbdarea făcându-le să pară virtuți. Dar a mai susținut (prin compromisul cu minciuna) și ecumenismul la mare modă azi, care sădește o falsă pace și slujește iubirii de arginți (evitând astfel problemele greu de suportat ale conștiinței și negând sabia adusă de Domnul Hristos care desparte toate cele ce nu se cuvin a fi împreună: lumina de întuneric, binele de rău, adevărul de minciună, calea de cărări, viața de moarte *Mat 10:34 Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. 35 Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. 36 Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui.*).

Așadar, cum să nu iubească lumea ce este al său?

Ioan 15:17 Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul. 18 Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. 19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. 20 Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. 21 Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.

Lumea nu vine spontan la Hristos, Părintele Cleopa și Sfinți, căci ei ne îndeamnă la înfrânare și răbdare, ci la cei cărora li se face reclamă cu false minuni de către lume, căci îndeamnă la desfrânare și rezolvarea rapidă (fără să fie nevoie de răbdare și schimbare) cu orice preț, a tuturor situațiilor.

La Hristos nu vine decât poporul cel cu adevărat credincios, care prețuiește mai mult Împărăția Cerurilor decât viața deșartă și trecătoare de aici, plină de plăceri amăgitoare. El simte din experiența trăirii lui și cunoaște din înțelepciunea Sfințelor Scripturi că suferința este o componentă necesară mântuirii, căutând pe cei ce-l ajută cu adevărat, prin pildă și sfat, să dobândească înfrânarea și răbdarea, descoperindu-i cu milă autentică defectele și calea cea aspră dar vindecătoare a canoanelor Bisericești.

Dar nu trebuie să neglijăm în motivația năvalei de oameni necăjiți și rătăciți la Prislop că duhurile care l-au amăgit și pe Părintele Arsenie Boca lucrează cu putere prin sugestie hipnotică în mase, prin multe și șocante minuni la Prislop și oriunde este numele sfinției sale chemat, dorind să recolteze în felul acesta cât mai multe suflete.

Așadar, concomitent cu escrocheriile finanțate din belșug și acțiunii mass-mediei, conlucrează și multiplele arătări demonice, dar și forțarea notei care se face de ucenicii sugestionați ce transmit cu o convingere crispată hipnoza lor.

Mai mult decât atât,

(12) Ortodocșii adevărați niciodată n-au fost majoritari

Discernământul, jertfa pentru adevăr, necesitatea ostenețelor i-a făcut întotdeauna să fie minoritari, chiar într-o țară ce se declară Ortodoxă:

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

Mulțimea, în cazul nostru, nevenind spontan nu poate fi criteriu de canonizare. Vezi și cuv. Sfântului Ioan Gură de Aur, despre faptul că minunea adevărată a Evangheliei și dovada de necontestat a învierii, este că Mântuitorul nu a avut nici armată, nici avuții, nici slugi plătite, ci a propovăduit o viață cu multe osteneți, iar ucenicii și-au dat viața pentru aceasta. Dacă nu L-ar fi văzut înviat și nu ar fi fost întăriți de Sfântul Duh nu ar fi putut face aceasta.

(13) Arsenismul se manifestă exact invers

⁷¹ <http://www.revistafelicia.ro/articol_1011995/profețiile_lui_rasputin.html>, luni, 28 decembrie 2015.

Învățăturile lui îndeamnă la plăcerea împreunării ca la o necesitate fără de care ne îmbolnăvim. Ecumensimul este dorit de puterea politică fiindcă sprijină noua ordine mondială (de aceea și este promovat, inclusiv financiar, un astfel de învățator ce îl susține). Mulțimea închinătorilor și cumpărătorilor de cărți este și ea o sursă importantă de venituri și slavă, astfel că cine îl laudă pe un astfel de personaj iubit de popor, devine și el instantaneu iubit și apreciat. Cei care îi urmează învățăturile moi, ce îndulcesc simțurile și părerea de sine, capătă o minte încâlcită, fără discernământ, dorind și crezând că se pot mântui lesne sau chiar pot face și ei minuni. Deci devin foarte ușor de manipulat și docili în toate, neavând duhul de jertfă și trezvia atenției, ca să-și dea seama că sunt păcăliți și să se împotrivescă înșelării. Iată tot atâtea motive pentru care este favorizat acest curent dăunător credinței.

Iată de ce și aici avem un indiciu important că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt, că nu poate fi canonizat, după Dreptul Canonic Ortodox.

J) CONCLUZIE

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare⁷²

Dacă ar fi îndeplinit toate celelalte condiții, dar îi lipsea doar Ortodoxia neîndoielnică, tot nu putea fi canonizat. Dar ce este mai grav: credința sfinției sale nu este doar îndoielnică, ci dată anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Numai pentru aceasta și ar trebui să se încheie din fașă orice discuție în legătură cu acest subiect, la toate nivelurile.

Mai rămâne, însă, lămurirea concisă, limpede și simplă a poporului pentru a nu cărți și a înțelege cum este realitatea duhovnicească. Poporul Român cel cuminte și isteț va fi ajutat și de bunul său simț pentru aceasta și se va întoarce cu recunoștință spre cei ce i-au spus adevărul. Pentru aceasta este nevoie de a dezbate și celelalte aspecte.

Acestea, însă, sunt agravante, deși par la prima vedere că ar fi în favoarea canonizării. După cum am observat în acest studiu, Părintele Arsenie Boca, la arătare îndeplinește celelalte condiții secundare, dar analizându-i viața și învățăturile cu discernământ, în profunzime, în lumina Sfinților Părinți, ne dăm seama de faptul dureros că, în realitate, nu îndeplinește nici unul din criteriile Sfintei Tradiții pentru canonizare.

Dimpotrivă, la fiecare capitol din canonul canonizării sfinția sa ne este o pildă pentru noi de „**ASA NU**”. Exemplul său este cum **nu** trebuie să parcurgem viața duhovnicească, dacă vrem să nu ne pierdem mântuirea. Dacă vom urma modelul propus de viața și învățăturile sfinției sale (lucru care se va întâmpla cu bieții Români dacă va fi canonizat ca fiind un model „**ASA DA**”) vom suferi din aceasta marea pagubă a slavei deșarte, a plăcerilor trupești și a credinței strâmbe ce ating (uneori ireversibil și mortal) călătoria noastră în veșnicie.

Să rămânem, așadar, pentru siguranța și mântuirea noastră, la un **ASA NU, sănătos**.

Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, iar canonizarea lui forțată și pripită ar fi o mare eroare, fiindcă ar pune Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în contradicție cu Sfintele Sinoade Ecumenice.

Mai mult, chiar dacă toate cele rele observate în acest studiu nu ar fi reale, ci doar o construcție artificială a unei imagini false, datorită unor ucenici exagerați și nechibzuți, ce nu au înțeles pe adevăratul Părinte Arsenie Boca, nici așa nu ar fi bine să fie canonizat, fiindcă ar rămâne îndoiala publică, nu pentru un an sau doi (fiindcă acum deja învățăturile sfinției sale sunt foarte bine cunoscute tuturor și răspândite la mulți, cine ar putea să le demonteze?), ci pentru totdeauna:

Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.

Deci, unde este îndoială în canonizare, nu poate fi vorba de sfințenie, ci doar de... păcat.

2. ÎN ROMANO-CATOLICISM

Dreptul canonic latin

Canonizarea sfinților în Biserica Apuseană

⁷² Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească, vol. II*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 182.

În Biserica apuseană, canonizarea sfinților s-a făcut timp îndelungat, aproape în același fel, cum se făcea și în Biserica de Răsărit, adică prin pietatea populară, creîndu-se în mod spontan cultul pentru unul sau altul dintre martiri sau alți sfinți, apoi prin hotărâri ale episcopilor și sinoadelor de mai târziu. Cultul local al sfinților devine cult general prin acceptarea spontană și treptată a cultului respectiv de către întreaga Biserică. Nu se cunosc hotărâri în Biserica din Apus, prin care papii sau sinoadele lor sa fi hotărît impunerea cultică generală a vreunui sfânt în întreaga Biserică pînă târziu prin veacul XII.

*În acest veac, papa Alexandru III a hotărît ca de la anul 1170 înainte, nici un episcop să nu mai procedeze la statornicirea vreunui cult local a vreunui sfânt, specificând că acest drept este rezervat de aici înainte sf. Scaun. De altfel chiar și cea mai veche întrebuintare cunoscută a cuvîntului *canonisatio* — canonizare, în Biserica Apuseană datează din acest veac și anume din anii 1119 și 1124, cînd un episcop Uldaric din Constanța (Germania) a procedat la canonizarea episcopului Conrad. Cu toată rînduiala nouă introdusă de Alexandru III, canonizări locale de sfinți din partea episcopilor s-au mai produs pînă la anul 1634. În acest an papa Urban VIII a luat măsura ca nici cultul local, nici cultul general al vreunui sfânt să nu fie admis sau instituit altfel decît prin hotărîrea sfîntului Scaun.*

De aici înainte, canonizarea sfinților în Biserica apuseană devine un act de competența exclusivă a papilor. Stabilindu-se și procedeul formal care trebuie urmat în asemenea cazuri. Potrivit rînduieiilor introduse atunci în Biserica Apuseană și completate, ulterior, prin hotărîri, canonizarea sfinților la Romano-catolici se face cu observarea a numeroase condițiuni de fond și de formă, pe baza unui așa zis proces de canonizare, înainte, de a schița acest proces, arătăm ,ca el, este de două feluri și nume: procesul de beatificare și procesul de canonizare propriu-zis.

Prin beatificare se înțelege declararea cuiva, fericit și instituirea unui cult local sau parțial, pentru acesta. Prin canonizare se înțelege proclamarea cuiva ca sfânt și instituirea unui cult general al acestuia în întreaga Biserică.

*Atît la beatificare cit și la canonizare se poate proceda pe o cale comună sau ordinară, sau pe o cale extraordinară. Pe calea comună se procedează în cazurile cînd cel de care se tratează nu a avut sau nu are un cult public (*super non cultus*), iar pe cale extraordinară, se procedează atunci cînd cel în cauză a avut, fie un cult local, fie un cult public general în Biserică, înainte de a fi fost beatificat sau canonizat oficial. S-a stabilit însă că pe cale extraordinară se poate proceda la beatificare sau canonizare numai în cazul cînd este vorba de persoane care au dobîndit un cult public local sau general între anii 1170 și 1634.*

Condițiile de fond care se cer pentru beatificare sau canonizare sînt de două feluri, unele privind virtuțile celor care au adormit cu faima sfințeniei iar altele privind minunile care s-ar fi săvîrșit de către aceștia direct sau ca urmare a rugăciunilor adresate lor. Se înțelege că virtuțile ca și minunile respectivilor sînt socotite ca avînd la bază dreapta credință. Nu se reclamă virtuți deosebite pentru beatificare și virtuți deosebite pentru canonizare. Se cere un număr mai mare pentru canonizare decît pentru beatificare. Și anume pentru beatificare se cer cel puțin două minuni dovedite cu martori oculari sau direcți sau cel puțin 3—4 în cazul cînd nu pot fi dovedite de către martori direcți. În cazul canonizării se cer cel puțin 2 minuni în plus față de cele care au servit ca baza a beatificării.

Pentru ca cineva să fie beatificat trebuie să fi trecut cel puțin 50 ani de la moartea lui, iar pentru a fi canonizat trebuie să fi fost în prealabil beatificat. În cazul cînd este vorba de vreun martir, în legătură cu care nu s-a putut constata săvîrșirea nici unei minuni sau altora asemenea, se poate proceda la beatificarea și canonizarea prin dispensă de minuni, din partea sfîntului Părinte.

Procedeul formal al beatificării ca și al canonizării are caracterul unui proces în care se judecă, ca un fel de inculpat, cel despre care e vorba să fie beatificat sau canonizat, iar hotărîrea de beatificare sau canonizare reprezintă în fapt ceea ce reprezintă și o sentință judecătorească. Astfel, se înțelege că întregul proces angajează o mulțime de persoane, unele avînd rolul de reclamanți, altele de anchetatori, altele de acuzatori sau procurori, altele de avocați și în sfîrșit altele de judecători. Toate cazurile de beatificare și canonizare sînt date în competența așa numitei Congregații a riturilor care se îngrijește de organizarea și desfășurarea întregului proces.

Instanțele care judeca respectivul caz de beatificare sau canonizare nu sînt instanțe de judecată propriu zise ci au caracterul unor instanțe disciplinare căci hotărîrile lor nu au putere prin ele însele, ci abia după ce sînt aprobate de către papă.

Principalele faze prin care trece un astfel de proces, fie în cazul beatificării, fie în cazul canonizării, sînt următoarele :

a) Introducerea acțiunii care de obicei se face de către episcopul locului în care a trăit sau a murit cel în cauză.

b) Anchetarea și verificarea la fața locului a virtuților, minunilor, etc., sau procesul informativ,

c) *Procesul propriu-zis care are două faze, una în cadrul căreia se verifică virtuțile, iar a doua în care se verifică minunile. Cele două faze se desfășoară în trei ședințe special organizate de Congregația riturilor și deosebite ca alcătuire, atât în cazul beatificării, cât și în cel a canonizării.*

In cazul beatificării, la ultima ședință, participă și papa, care în cadrul ei aprobă sau respinge beatificarea. Dacă beatificarea a fost admisă, se fixează ceremonia beatificării solemne în catedrala Sf. Petru de obicei, ceremonie care se săvârșește după un ritual special de către un sobor de preoți, având în frunte un episcop. Înainte de a se proclama în cadrul serviciului religios respectiva beatificare, i se face celui în cauză panhidă. Se pot beatifica mai multe persoane odată.

La ultima ședință a procesului de canonizare, la care iau parte toți cardinalii și episcopii și ceilalți demnitari bisericești cu gradul de arhiereu, care se găsesc întimplător în Roma, plus alții convocați de pe o anumită rază din apropierea Romei, este prezent și papa, care după ce ia votul tuturor, aprobă sau respinge canonizarea. In cazul aprobării se hotărăște ziua proclamării solemne a noului sfânt, (se pot proclama mai mulți, deodată). Și se trece apoi la săvârșirea ceremoniei respective, de către însuși papa, în fruntea unui sobor de cardinali, episcopi, etc. De obicei ceremonia are loc tot în Biserica Sf. Petru. In cadrul acestei ceremonii solemne papa citește documentul solemn de canonizare în care arată pe scurt că a hotărât așezarea în rîndul sfinților a cutăruia sau cutăruia, rînduindu-se o zi anumită pentru sărbătorirea lui obligatorie pentru întreaga Biserică și aprobîndu-se totodată textul slujbei sfîntului respectiv.

Se cunoaște, în limbajul teologic, expresiunea «avocatus Dei» și «defensor diaboli» în legătură cu procesul de beatificare și de canonizare. Ce sînt acestea? Avocatus Dei se mai cheamă și postulator, adică cel care cere ca unul sau altul să fie beatificat sau canonizat, sau cu alte cuvinte, cel care cere, susține cauza beatificării sau a canonizării. «Defensor diabolic» se mai cheamă «promotor fidei», adică cel care îndeplinește funcția de apărător al credinței. Nu i se zice din această pricină advocatus diaboli, ci acest nume tradițional, nu oficial, i s-a dat lui promotor fidei pentru faptul că el îndeplinește funcția de acuzator public sau procuror, care caută să împiedice — bineînțeles prin obiecțiuni juste și cu probe — beatificarea sau canonizarea celor în cauză. De la această împotrivire, desfășurată cu măiestrie și — oarecum — chiar cu intenție diabolică, promotor fidei a fost botezat avocatul diavolului.

Textul oficial al formulei de canonizare este următorul:

*«In numele sfintei și nedespărțitei Treimi, pentru întărirea credinței catolice și pentru progresul religiei creștine, prin puterea Domnului nostru Iisus Hristos, a prea fericitilor Apostoli Petru și Pavel și prin a noastră voie, după ce am deliberat matur și am implorat ajutorul lui Dumnezeu, pe baza avizului venerabililor noștri frați, cardinalii Bisericii romane, noi decretăm că prea fericiii X și Y sînt sfinți și îi înscriem în catalogul sfinților, stabilind că întreaga Biserică universală le va sărbători cu pietate memoria în toți anii, în ziua aniversării nașterii lor pentru patria cerească. In numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Spirit, Amin».*⁷³

Vedem că, deși Părintele Arsenie Boca este un mare susținător al Bisericii Latine și al credinței ei, dar mai ales al uniatismului, deși acolo contează foarte mult mulțimile minunilor și închinătorilor, mai mult decât orice, pentru a crește popularitatea celui ce îl canonizează, totuși nu îndeplinește nici condițiile de canonizare (pentru a fi cinstit în toată latinitatea și uniația, în apus și în răsărit), dar nici măcar condițiile de beatificare (pentru a fi cinstit local de latinii și uniației din Ardeal), neavând încă 50 de ani de la moarte⁷⁴, neanalizându-i-se cu amănunțime viața printr-un proces echilibrat de argumente-contrargumente, nepropunându-l vreun episcop latin sau uniat și nepronunțându-se încă papa despre această problemă.

Desigur că papa ar putea face în legătură cu sfinția sa o mare dispensă ca să atragă Ardealul prin Ungaria să devină provincie a Romei. Ar fi încântat de aceasta dacă ar afla că pictorul de la Drăgănescu a cinstit așa de mult locul unde se beatifică sau canonizează răstăciții din Apus, încât l-a numit ramură fără de care nu este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică și l-a așezat în frescă exact acolo unde a pictat Crezul. De altfel unde a fost zugrăvită această clădire se numește Capela Sixtină a României nu pentru calitatea picturilor, ci pentru apropierea ca la dreapta bazilicii San Piedro. Probabil că în planul noii ordini mondială, pentru a se obține atât de mult dorita uniație globală, pentru pătrățica de plan numită România succesiunea ar fi aceasta: mai întâi să se canonizeze Părintele Arsenie Boca în România, apoi, ca o cinste acordată de papă, să se canonizeze la Roma și așa, prin el și învățăturile lui, să se facă unirea Roma-România.

A. Pentru aceasta, papa are multe argumente: Părintele Arsenie Boca este fiu al uniatalui Iosif, probabil stropit la greco-catolici ca și tatăl său (conform uzanțelor familiilor mixte din Ardeal, deci aparținând de fapt, în realitate, confesiunii uniate și având practici religioase desprinse din ea, similare cu Francisc de Assisi și Igațiu de Loyola), este mare făcător de minuni (identice ca aspect

⁷³ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, pp. 186-189.

⁷⁴ Joi, 14 mai 2015.

cu cele ale lui Anton de Padova numit *Sfântul lumii întregi*) și a fost un mare apărător al catolicismului:

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; [...]*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”⁷⁵*

Ce fiu ar putea avea papa mai iubit în România, introdus ca un cal troian în Sfânta Biserică Ortodoxă, pentru a înșela pe fiii Ei în mod mai eficient cu uniaticismul modern?

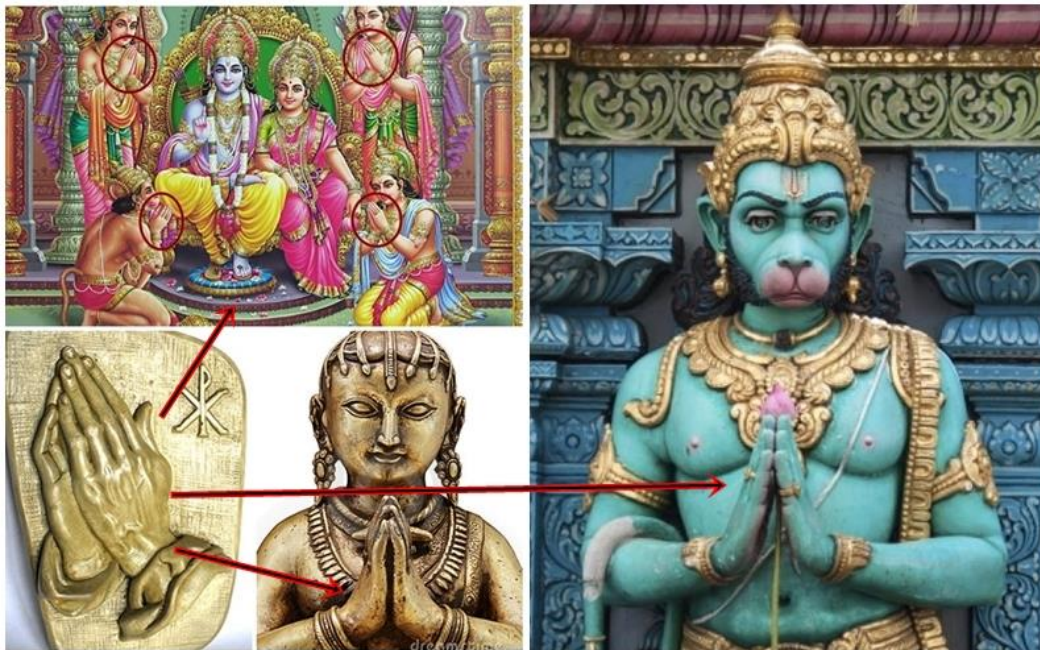
⁷⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

3. ÎN HINDUISM

„Canonizarea” în hinduism

În hinduism se crede în panteism, adică toată creația este Dumnezeu. Fiecare om este Dumnezeu, chiar dacă imperfect și are nevoie ca atmanul să i se unească cu brahmanul, persoana să i se topească în impersonal, sau nimic, crezută ca Dumnezeu lor desăvârșit. Salutul lor „namaste = mă închin la divinul din tine⁷⁶” semnifică același lucru, indicând plictiseala mărturisirii lingurișitoare dintre doi dumnezei egali, prin fire. Ce diferență față de salutul nostru *Doamne ajută!* sau *Slăvit să fie Domnul!* sau *Laudă-se Domnul Iisus!* în care omul se unește prin har (dar) prin smerenie (golire de sine) cu Cel care S-a golit de Sine, ca să ne învețe să iubim pe ceilalți mai mult decât pe noi înșine.

Namaste la hinduși și latini:

Cum țin mâinile la rugăciune Ortodocșii, formând cruce cu degetele:

⁷⁶ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Namaste>>, vineri, 24 iulie 2015.

Așadar la păgâni nu este nevoie de canonizare, fiind toți dumnezei.

Dar și ei au „sfinții” lor, adică aceia care au propovăduit mai marcant hinduismul, prin învățătură, pracică și minuni, prin transmiterea duhurilor care îi stăpânesc, pe care ei îi consideră zei:

CE AM DESCOPERIT IN BIBLIOTECA LOR

Ashramul din Mongyr dispunea de o bibliotecă pentru uzul membrilor săi. Majoritatea cărților din dotare erau cele ale gurului, traduse în diverse limbi. Existau foarte puțini alți autori în afara celor din cercul restrâns al gurului. Una dintre excepții era swami Vivekananda. Nu știu dacă îl numărau printre înaintașii lor spirituali sau îi apreciau pur și simplu scrierile.

Așadar, acest swami Vivekananda a devenit celebru în Occident, cu precădere în Anglia și America, la începutul secolului XX. Si-a petrecut viața conferențind despre hinduism oriunde era solicitat. S-a străduit să întemeieze și câteva centre hinduse, bucurându-se de ceva mai mult succes în America. Această misiune i-a fost încredințată ca și datorie a vieții sale de către maestrul său, gurul Rama Krishna, un mare „sfânt” al hinduismului. A murit în jurul anului 1930.

Citesc câteva din cărțile sale, fapt pentru care mi-a stârnit un viu interes testamentul lui, pe care l-am găsit într-unul din rafturile bibliotecii. O carte cu puține pagini, pe care însă n-o mai văzusem, și nici nu mai auzisem vreodată despre ea. De altfel, n-am mai întâlnit-o până astăzi nicăieri altundeva. Am început deci să o citesc. Foarte curând, am rămas stupefiat de conținutul ei! Era mărturisirea existentei unui efort sistematic, concertat cu precizie de-a lungul mai multor etape, cu scopul schimbării politice și, în cele din urmă, a cotropirii lumii occidentale creștine de către concepțiile orientale. Punctul terminus al acestui plan era distrugerea definitivă a creștinismului.

Vivekananda vorbea de o riguroasă strategie care fusese inițiată cu câteva generații înainte de el și care se afla deja în curs de aplicare. În stadiul actual, se urmărea pregătirea mentalității occidentale pentru asumarea concepțiilor orientale despre lume și Dumnezeu. Planul în sine era conceput de niște ființe spirituale superioare, în orice caz nu de către oameni, din câte lăsa să se înțeleagă textul. Vivekananda se socotea un umil slujitor al acestui plan, și se plasa pe sine

într-o serie de nume aparținând altor oameni care își puseseră în trecut viața în slujba aceluiași scop. Era satisfăcut de felul în care se achitase de partea sa de datorie, și părăsea această viață „împlinit”.

M-a impresionat, pe de o parte, mărturisirea fățișă a faptului că există o veritabilă strategie de cotropire religioasă a lumii occidentale, iar pe de altă parte, caracterul atât de pervers al acestui plan.

Cine ar fi bănuț, de exemplu, că știința psihiatrică a fost utilizată în acest scop? Părintele psihiatriei contemporane, Karl Jung, nu face nici o descoperire novatoare, așa cum ar fi multă lume tentată să creadă. El colectează pur și simplu toate „revelațiile” hinduismului despre sufletul omenesc, despre structura și funcționarea lui, convertește definițiile sanscrite într-un limbaj personal, simplu și accesibil, le cosmetizează cu o terminologie științifică și le prezintă societății occidentale ca pe niște noi descoperiri. Pe măsură ce ele sunt receptate cu entuziasm în medii tot mai largi, Jung elaborează lucrări al căror caracter metafizic devine din ce în ce mai explicit, pentru ca la sfârșitul vieții să-și mărturisească public atașamentul față de hinduism. Câtă lume a fost avizată asupra farsei jucate de Jung? Un cititor pasionat al cărților sale este deja influențat, acomodat cu o întreagă suită de concepții hinduse. Este un exemplu tipic de infiltrare ocultă a unor anumite tipuri de idei...

Demersul acesta continuă cu succes în zilele noastre. Imbrăcarea hinduismului într-o haină „științifică” îl face mai ușor digerabil. Nu sunt prea mulți oamenii care se întreabă serios ce poate avea științific în ea o concepție incontrollabilă prin rațiune și experiență. Cât de științific poate fi un sistem care se bazează pe teoria karmei, sau pe teoria reîncarnării? Este nimic altceva decât metafizică pură, credință pură, adică religie.

Din păcate, lumea se lasă ușor înșelată de acest ambalaj „științific”. Astăzi, la ani de zile după vizita mea, actualul gurii Niranjananda și-a botezat ashramul „universitate”, s-a autoproclamat „rector” al ei, și a demarat inclusiv o serie de programe „postuniversitare”. Pe deasupra, pretinde cu emfază că „această universitate este cea dintâi de acest fel din lume” (nr. 3/1999 al propriei reviste, p. 24). El „uită”, desigur, că alții de teapa sa i-o luaseră deja înainte, întemeind așa-numita „Universitate Spirituală Mondială Brahma Kumaris”. Întregul proiect s-a izbit atunci de opoziția O.N.U. și a Universității din Hamburg.

Totuși, atracția occidentalilor față de spiritualitatea hindusă este astăzi o realitate, în contextul în care catolicismul și protestantismul, aceste devastatoare erezii, au reușit să distrugă în Apus autentică tradiție spirituală creștină, însetând după ceva mai profund, oamenii descoperă întâi yoga, iar apoi sfârșesc prin a deveni hinduși. Există regiuni, precum nordul Americii, în care yoghinii din ashramuri au fost duși chiar și la mănăstiri catolice cu scopul de a-și propovădui „știința”. I-au invitat înșiși călugării catolici, care au pus la dispoziție spațiul monastic și toată logistica necesară, au adresat invitații publicului larg și au susținut inclusiv financiar „cursurile” de yoga! De vreme ce L-au pierdut pe Hristos, firește că se hrănesc acum cu roșcove...

Al doilea lucru care m-a impresionat a fost legat de ceea ce am descoperit într-un alt periodic pe care îl tipărea așezământul. Existau aici relatări despre diverse evenimente din viața gurului. Iată ce povestea la un moment dat el însuși:

„Când eram mai tânăr, călătoream prin satele Indiei. Într-un sat oarecare, un om pe care îl ajutasem foarte mult și-a oferit să mă învețe cum să chem spiritele din lumea de jos. [...] Am mers apoi într-o seară la cimitir cu câțiva ucenici de-ai mei, și am aplicat cele pe care le învățasem. Dar când au venit spiritele, nu le-am

putut tine piept, asa încât le-am îndreptat asupra uneia dintre discipolele mele, pe care au luat-o în stăpânire. A fost chinută foarte tare și în cele din urmă a murit. Pentru a mă purifica de această faptă, am stat trei zile și trei nopți în apele Gangelui".

Ce ar trebui să mire pe cineva mai întâi în această relatare? Vizita nocturnă la cimitir? Invocarea spiritelor? Dirijarea lor împotriva tinerei fete? Cum se cheamă aceasta: spiritism, magie, satanism? Oricum ar sta lucrurile, în nici un caz știință! Iar în ce privește spiritele din lumea de jos, ce altceva puteau fi ele, dacă nu demonii despre care ne previne Evanghelia?

La fel de șocantă este și calitatea morală a gurului, care pentru a se salva pe sine își sacrifică discipola care îi încredinșase trupul, sufletul, mintea și întreaga ei viață! Apoi individul își „spală” calm și imperturbabil crima morală în... apele Gangelui! Apropos, calitatea apei unui râu de a spăla conștiințele înnegrite și vinovate este un fapt dovedit științific, sau o concepție pe de-a-ntregul religioasă? Din câte cunosc, râul Gange este considerat sfânt numai de către hinduși. Nici musulmanii, nici buddhistii, nici taoistii, nici creștinii nu împărtășesc o asemenea credință. Cu atât mai puțin oamenii de știință. Orice practicant al „științei” yoga se comportă în realitate ca un credincios, ca un hindus.

Ne putem întreba de ce aceste cercuri de oameni de factura lui Vivekananda încearcă să ne submineze credința în mod indirect și ocult, de ce își prezintă oferta sub o aparentă științifică și de ce nu se încumetă să ne propună deschis și onest credința lor, dându-ne posibilitatea de a o supune în cunoștință de cauză comparației cu credința creștină. Evident că oamenii vicleni nu înțeleg să folosească decât mijloace de acțiune pe măsură. Rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși vor merge din rău în mai rău..., spune Scriptura (II Tim. 3,13).

*„Nici un om responsabil spiritual nu poate urmări distrugerea creștinismului”.
Einstein⁷⁷*

Din acest punct de vedere, chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu și-a dat seama, poate, de ceea ce face, hindușii pot să îl considere ca un „sfânt” al lor, deoarece a îmbrăcat prin învățăturile, viața, lucrările și minunile făcute prin sfinția sa de către zei, lupul hindus în haină de oaie Ortodoxă și științifică. Sfinția sa a propovăduit modul lor de a dori, gândi, vorbi și face, lucru recunoscut, indirect, și de ucenicii sfinției sale:

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu [oare poate fi frică de Dumnezeu în astfel de afirmații? – n.n.], care afirmă că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.”⁷⁸.

⁷⁷ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 140-141.

⁷⁸ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

*Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi,
iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Fap 20:29 Căci eu știu aceasta, că
după plecarea mea vor intra, între voi,
lupi îngrozitori, care
nu vor cruța
turma.*

